

John Owen
Omorârea
păcatului

Omorârea păcatului

JOHN OWEN

OMORÂREA
PĂCATULUI

MAGNA GRATIA

OMORÂREA PĂCATULUI

John Owen

Copyright © 2018, 2022 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicată în original sub titlul *Mortification of Sin in Believers*, de John Owen (Ediția Johnstone & Hunter, 1850-53). Ediția curentă a fost tradusă cu permisiune folosind versiunea editată de William H. Gross (2002).

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr.

DTP și design copertă: MG Studios

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune. Toate sublinierile din citatele biblice îi aparțin autorului.

ISBN: 978-606-9641-64-4 (PDF); 978-606-9641-65-1 (epub); 978-606-9641-66-8 (mobi)

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

*Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri;
dar dacă, prin Duhul, faceți să moară
faptele trupului, veți trăi.*

ROMANI 8:13

CUPRINS

Cuvânt înainte 9

Prefață 15

PARTEA ÎNTÂI. NECESITATEA OMORÂRII PĂCATULUI

Capitolul 1. Vei trăi 21

Capitolul 2. Responsabilitatea credincioșilor 31

Capitolul 3. Falsa omorâre a păcatului 49

Capitolul 4. Utilitatea omorârii păcatului 61

PARTEA A DOUA. NATURA ȘI CARACTERISTICILE OMORÂRII PĂCATULUI

Capitolul 5. Ce nu este omorârea păcatului 73

Capitolul 6. Ce presupune omorârea păcatului 81

Capitolul 7. Lucrarea credinciosului 93

Capitolul 8. Sinceritatea și universalitatea omorârii păcatului 111

Capitolul 9. Simptomele poftei 119

Capitolul 10. Conștientizarea vinovăției păcatului 135

Capitolul 11. Cinci alte sfaturi în războiul cu păcatul 151

Capitolul 12. Dezgustul de sine înaintea măreției lui Dumnezeu 167

Capitolul 13. Precauții împotriva unei false păci 185

PARTEA A TREIA. MIJLOACELE OMORÂRII PĂCATULUI

Capitolul 14. Necesitatea credinței în Hristos 207

Despre MAGNA GRATIA

CUVÂNT ÎNAINTE

John Owen a fost unul dintre teologii de la Westminster, decanul Christ Church of Oxford, vice-cancelarul Universității Oxford și capelanul lui Oliver Cromwell. Această carte a fost scrisă în 1656, la aproximativ 150 de ani după ce Luther a ținut cele 95 de teze ale sale pe ușa capelei din Wittenberg.

De asemenea, ea a fost scrisă la 100 de ani după masacrarea hughenotilor în Franța și la doar 45 de ani după publicarea versiunii King James a Bibliei. Parte din animozitatea dintre protestanți și catolici ce s-a manifestat în acea perioadă este exprimată deschis în această carte, și trebuie luată în considerare în contextul istoric respectiv.

Republicarea acestei lucrări importante nu are în intenție să se constituie într-un atac nou la adresa catolicilor. Cu toate acestea, orice practică actuală de luptă împotriva păcatului care se substituie harului lui Dumnezeu și puterii Duhului Său Sfânt poate fi judecată prin intermediul standardelor biblice pe care John Owen le creionează aici.

Owen analizează în profunzime ce înseamnă să omorâm păcatul în viețile noastre. Omorârea păcatului este calea pe

care suntem chemați să mergem având ca obiectiv sfințenia personală. Acesta este felul în care ne păstrăm comuniunea cu Dumnezeu prin a-L onora în ascultarea noastră, ascultare manifestată în cooperare cu, și prin puterea Duhului Sfânt. Sfințenia nu constă dintr-o listă de lucruri pe care să le facem și altele pe care să nu le facem. O astfel de abordare ne-ar întoarce la Legea de care Hristos ne-a eliberat. În cartea sa intitulată *Pursuit of Holiness*, Jerry Bridges ne reamintește că sfințenia înseamnă „nevinovăție morală”, așa cum o definește Dumnezeu în Biblie (Ps. 18:21-23). Ea înseamnă să fim puși deoparte pentru scopurile lui Dumnezeu. Înseamnă să fim *lipsiți de păcat*. Totuși, dacă n-am fi încălcat vreo lege, am fi fără păcat. Însă acest obiectiv este deja unul imposibil. Biblia ne spune că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom. 3:23, Prov. 20:9, 1 Ioan 1:8).

Pe de altă parte, sfințenia este foarte posibilă. Ea apare atunci când noi renunțăm la *stilul nostru de viață* păcătos și când ne dedicăm lui Dumnezeu. Ea este mai degrabă o atitudine față de Dumnezeu decât să fie un comportament perfect. Nouă ni se poruncește să fim sfinți așa încât să fim asemenea Tatălui nostru din ceruri (Lev. 11:44; 19:2; 20:26; 1 Cor. 1:2; Efes. 1:4; Evrei 12:14; 1 Petru 1:14-16).

Asta înseamnă că atitudinea noastră față de păcat trebuie să fie izvorâtă din centralitatea lui Dumnezeu, și nu din concentrarea pe noi înșine. Așa cum subliniază succint Jerry

Bridges, ceea ce contează este nu atâta că ne împotrivim păcatului, pe cât că suntem de partea lui Dumnezeu. Iosif a înțeles această idee atunci când a fost ispitit de soția lui Potifar (Gen. 39:9), iar David a spus, „doar împotriva Ta am păcătuit” (Ps. 51:4).

Noi suntem cei ce păcătuim împotriva lui Dumnezeu, și asta este ceea ce trebuie să vedem, nu să ne uităm la alții. Întrucât păcatul ne separă de Dumnezeu, vom dori să îl omorâm pentru a ne putea apropia mai mult de El. Dacă acesta este motivul nostru și scopul nostru, atunci putem avea succes în omorârea păcatului. Noi atacăm păcatul mult prea adesea pentru că ne preocupăm de ceea ce gândesc alții despre noi sau de felul în care noi ne simțim cu privire la propriile persoane. Dar nu aceasta este sfințenia. O astfel de atitudine ar fi *egoistă*, centrată pe noi înșine. Sfințenia vine prin credință, și totuși credința necesită efort. Înseamnă să fim credincioși și destoinici în relația noastră cu Dumnezeu. Omorârea păcatului este o îndatorire față de care suntem dedicați, nu un hobby sau un sport pe care îl jucăm. *Orice* păcat, indiferent cât de mic ar fi, ridică un zid între credință și Dumnezeu, și încalcă Legea Lui (Matei 5:19). Iată de ce trebuie să lepădăm toate păcatele, atât cele mărunte cât și cele importante.

John Owen ne spune că păcatul este mai degrabă o reflecție a inimii noastre decât un comportament. El este o dorință

interioară, nu atâta o acțiune exterioară care întruchipează păcatul. Păcatele pe care noi le comitem sunt doar simptomele unei boli mortale din sufletele noastre. Păcatul ucide, așa că trebuie să îl omorâm noi înainte ca el să ne omoare. El ne distruge relațiile, ne aduce rușine, și ruinează împlinirea noastră în viață. Totuși, prin credința în Hristos și prin puterea Duhului Său Sfânt, putem birui păcatul, așa încât el să nu mai stăpânească asupra noastră.

Vreau să fac o observație înainte de a începe lectura noastră. Există o expresie pe care o vei vedea în carte, care indică faptul că păcatul nu ne părăsește niciodată, și că nu se oprește niciodată din a încerca să ne controleze. Această expresie este denumită „păcatul remanent”.

În viețile noastre, fie lăsăm ca păcatul să ne controleze, fie Duhul lui Hristos ne controlează. John Owen vorbește despre ceea ce se petrece cu noi atunci când lăsăm ca păcatul să ne controleze, sau când permitem unei dorințe specifice să stăpânească peste noi. El nu vorbește despre prezența păcatului, ci despre puterea lui. Dumnezeu i-a vorbit lui Cain despre această luptă constantă pentru putere: „Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pândește la ușă; dorința lui se ține după tine [adică te *manipulează*], dar tu să-l stăpânești” (Gen. 4:7). Owen ne oferă instrumentele și atitudinea de care avem nevoie pentru a stăpâni asupra păcatului în viețile noastre. El descrie o gândire controlată de Duhul Sfânt.

Dorințele noastre păcătoase devin atât de slabe, încât ele nu pot produce faptele păcatului. Folosind analogia bolii și a simptomelor, boala este controlată atât de bine, încât răbufnirile vizibile ale infecției dispar. În lecturarea acestei cărți, pentru a te ajuta să faci deosebirea aceasta, este bine să ții cont de următoarele aspecte:

- „*Păcatul*” sau „*pofta*” *categorică* se referă la dorința generală (natura păcătoasă sau pofta firii pământești);
- Un păcat sau poftă *singulară* se referă la dorința noastră specifică după ceva anume.
- Cuvântul „faptă” se referă la acțiunea pe baza dorinței (comiterea păcatului), iar
- Cuvântul „rană” se referă la efectul faptei asupra conștiinței noastre și asupra celor din jurul nostru.

Sper că vei folosi această carte pentru a crește în umblarea personală cu Dumnezeu.

William H. Gross, 2002

PREFAȚĂ

Dragi cititori,

Vă voi introduce în câteva cuvinte motivele care au condus la încercarea mea de a scrie cartea care vă stă în mâini. Printre cele mai importante se numără: starea spirituală prezentă a multora dintre cei ce se consideră credincioși, dovezile vizibile ale stării inimilor și sufletelor lor și incapacitatea evidentă și răspândită a multora de a trata ispitele cu care se confruntă, de la pacea pe care au făcut-o cu lumea și până la dezbinările dintre ei. Sunt convins că acestea sunt lucruri de o importanță atât de mare, încât dacă, prin această carte, doar le ofer ocazia altora să acționeze mai eficient decât mine asupra conștiințelor oamenilor pentru a lua aminte la căile lor, și să le ofere sfaturi mai clare în acest sens, voi considera că mi-am atins scopul. Acest lucru este susținut și de faptul că am văzut greșelile periculoase ale unora care, în vremurile acestea, și-au asumat lucrarea de a da sfaturi cu privire la lucrarea de omorâre a păcatului. Aceștia, nefiind cunoscători ai tainei Evangheliei și ai eficacității morții lui Hristos, au pus asupra ucenicilor lor un jug proaspăt al unei omorâri autoimpuse a

păcatului, jug pe care nici părinții lor nu au putut vreodată să îl ducă [cf. F.A. 15:10]. Ei proclamă sus și tare o omorâre a păcatului care nu este potrivită Evangheliei nici în ce privește natura ei și nici în ce privește subiecții, cauzele și efectele ei. Această învățătură produce rezultate deplorabile, caracterizate de superstiții, auto-neprihănire și anxietatea conștiinței în cei care au luat asupra lor această povară.

Sper cu toată smerenia că ceea ce am propus aici în umila mea încercare de a clarifica lucrurile va fi în acord cu spiritul și litera Evangheliei, și cu experiențele acelor care știu ce înseamnă să umble cu Dumnezeu în conformitate cu legământul harului.

Așadar, dacă nu în totalitate, sper ca măcar câteva dintre aceste lucruri să fie considerate necesare pentru această vreme în vederea promovării și înaintării acestei lucrări de omorâre a păcatului pe principiile Evangheliei în inimile credincioșilor și spre călăuzirea lor pe căi sigure, așa încât să găsească odihnă pentru sufletele lor. Și trebuie să spun că acestea au lucrat în mod specific în propria viață. Întrucât am predicat pe această temă având un succes care mi-a adus mângâiere, prin harul Aceluia care dă sămânță semănătorului, am fost rugat de mai multe persoane, în ale căror inimi sunt dragi căile lui Dumnezeu, să public gândurile pe care le-am avut în predicile mele, ajustând acele idei după cum am considerat că este necesar. Răspunzând dorințelor lor, mi-am amintit de datoria

pe care o am deja de câțiva ani față de unii prieteni creștini, datorie legată de cartea *Communion with God* (în rom. „Părtășia cu Dumnezeu”), în care am promis că le voi vorbi pe această temă. Așadar, voi încerca să mă achit aici, iar dacă nu voi reuși, le cer de pe acum iertare în baza acelei păci și părtășii cu Dumnezeu. Dincolo de asta, consider că am fost providențial implicat în dezbaterea publică asupra anumitor controverse religioase, lucru care mă obligă cu atât mai mult să văd cum pot folosi această lucrare ca o roadă a acelor discuții. Acestea sunt, iată, circumstanțele în care aduc această carte în atenția publică și a voastră. Trebuie să recunosc cu sinceritate că dorința inimii mele și scopul principal al vieții mele în starea în care m-a așezat buna providență a lui Dumnezeu, este ca omorârea păcatului și sfințenia universală să înainteze atât în inima și căile mele cât și în ale altora, spre gloria lui Dumnezeu. De asemenea, îmi doresc din inimă ca Evanghelia Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos să fie împodobită în toate lucrurile. Dacă acest neînsemnat discurs va fi în cea mai mică măsură folositor pentru cei mai neînsemnați dintre sfinți, voi considera că obiectivele acestea au fost împlinite și voi putea privi înainte la influența lui ca la rodul și răspunsul rugăciunilor firave care au însoțit scrierea lui de către autorul lui nevrednic,

John Owen,
1656

PARTEA ÎNTÂI.
NECESITATEA OMORĂRII
PĂCATULUI

1

VEI TRĂI

Viața, în sensul vigoriei și puterii ei depline, este rezultatul împlinirii acestei responsabilități de omorâre a păcatului.

Pentru a oferi călăuzire și a prezenta mai clar această lucrare în cei credincioși, voi așeza temelia discuției noastre pe cuvintele apostolului din Romani 8:13, „dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi”. Voi zidi pe acest verset pentru a descoperi marele adevăr evanghelic pe care îl conține. În versetele 1-3 din capitolul 8 al Epistolei către Romani, apostolul reafirmă doctrina justificării prin credință, și subliniază starea binecuvântată a acelor care sunt părtași acesteia, prin har.

El continuă explicând în ce constă sfințenia necesară pentru credincioși și arătând care este mângâierea ce le stă la dispoziție. Printre argumentele și motivațiile pentru sfințenie folosite de autor, versetele menționate fac un contrast în ceea ce privește lucrurile care au loc atunci când alegem să păcătuim: „Dacă trăiți după îndemnul ei [firii pământești], veți muri”. Nu mă voi concentra aici pe a explica ce înseamnă să

„trăiești după firea pământească” sau să „mori”. Chiar și așa, le voi explica în contextul versetului din Romani 8:13, căci acest lucru va așeza temelia discuției noastre ulterioare.

În primul rând, vedem că responsabilitatea noastră, mijloacele de îndeplinire și promisiunea ce rezultă din ele sunt toate condiționate: „dacă [voi]”.

În al doilea rând, textul identifică *persoanele* cărora se aplică această responsabilitate: „dacă [voi] ... faceți să moară”.

În al treilea rând, textul Îl prezintă pe Duhul Sfânt ca fiind *cauza* sau mijlocul îndeplinirii acestei responsabilități: „prin Duhul”.

În al patrulea rând, în acest verset este prescrisă o *responsabilitate*, o îndatorire: „faceți să moară faptele trupului”.

În al cincilea rând, există o *promisiune* atașată împlinirii acelei îndatoriri: „veți trăi”.

CONDIȚIA: „DAR DACĂ...”

Expresiile condiționale pot specifica două lucruri:

(1) Că este un lucru *incert* ca persoana căreia îi este prescrisă această îndatorire să împlinească acel lucru sau să primească lucrul promis. El este aplicabil situației în care condiția este absolut necesară pentru ca acel eveniment sau lucru să aibă loc, iar condiția în sine nu depinde de nimic altceva cunoscut acelei persoane.

Astfel, noi spunem adesea, „dacă vom trăi, vom face cutare lucru”. Această incertitudine, totuși, nu este avută în vedere în felul în care este folosită expresia condițională din acest verset. Și spun aceasta întrucât versetul 1 din același capitol afirmă: „nu este nicio osândire pentru ei”; în acest lucru nu există nimic incert.

(2) De asemenea, condiția poate să facă referire la certitudinea legăturii dintre cele două lucruri despre care se vorbește. De exemplu, putem să-i spunem unui om bolnav că „dacă iei acest medicament, te vei însănătoși”.

Astfel, noi exprimăm *certitudinea legăturii* dintre medicament și starea de sănătate a pacientului. Acesta este felul în care expresia este folosită aici. Ceea ce are în vedere această frază condițională este legătura certă între *omorârea* faptelor firii pământești și a *trăii*.

Există mai multe căi de a face conexiuni condiționale între lucruri. Acestea pot fi cauză sau efect unul față de altul, sau mijloace și scopuri împlinite. Această conexiune între omorârea păcatului și viață nu este una de tip cauză-efect, căci „darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 6:23). Ea este o conexiune de tipul mijloc și obiectiv atins prin acel mijloc.

Dumnezeu a rânduit acest mijloc pentru atingerea aceluși scop, lucru pe care l-a promis necondiționat. Mijlocul, chiar

dacă este necesar, este supus obiectivului promisiunii necondiționate a vieții.

Dacă am oferi cuiva un dar și i-am cere celui care trebuie să îl primească să și-l procure, aceste două gesturi ar fi reciproc inconsecvente.

Așadar, intenția acestei condiții este să creeze o legătură sigură și infailibilă între omorârea autentică a păcatului și viața veșnică: dacă folosești acest mijloc, vei ajunge la acel obiectiv.

Dacă vei omorî păcatul, vei trăi. Găsim în această prescripție a vieții motivația principală pentru împlinirea îndatoririi.

PERSOANELE CARE AU ACEASTĂ OBLIGAȚIE

Persoanele cărora li se adresează această obligație sunt „[voi]”. În textul original se poate observa includerea verbului [*thanatoo*], „dacă [voi] veți face să moară”; altfel spus, se face referire la voi, *credincioșii*. La voi, pentru care „nu mai este nici o osândire” (Rom. 8:1). Voi „nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești [lit. în Duhul]” (v. 9); voi ați primit viață „prin Duhul lui Hristos” (v. 10-11). Această îndatorire este lăsată pentru *voi*.

A impune această îndatorire oricărei alte persoane, adică oricui nu este creștin, ar da naștere unei auto-neprihăniri de

care lumea este plină, și ar stimula străduința deosebită a unor oameni religioși, dar care sunt ignoranți cu privire la Evanghelie (Rom. 10:3-4; Ioan 15:5). Identificarea persoanelor cărorora le este poruncită această îndatorire reprezintă una dintre principalele fundamente ale acestei cărți.

Chiar și cei mai buni credincioși, care sunt în mod cert eliberați de sub puterea condamnatore a păcatului, trebuie să continue să se achite de slujirea de omorâre a puterii interioare a păcatului pe tot parcursul vieții lor.

DUHUL SFÂNT - CAUZA

„Dacă... *prin* Duhul” [*pneuma*] – și Duhul Sfânt este menționat aici, în Romani 8:11. El este Duhul lui Hristos, Duhul lui Dumnezeu, care „locuiește în noi” (v. 9), care ne „înviază” (v. 11), „Duhul Sfânt” (v. 14); „Duhul înfierii” (v. 15); Duhul „care mijlocește pentru noi” (v. 26). Toate celelalte modalități de a omori păcatul sunt inutile, și toate celelalte instrumente ne lasă neajutorați. Această lucrare trebuie făcută prin Duhul. Așa cum ne sugerează apostolul în Romani 9:30-32, oamenii pot încerca să facă aceasta pe baza altor principii sau folosindu-se de alte mijloace, așa cum au încercat și încearcă întotdeauna când vine vorba de lucruri spirituale. Totuși, el spune că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt, ea poate fi făcută doar de El și nu poate fi împlinită prin nicio altă putere.

Omorârea păcatului prin puterile noastre sau prin intermediul unor căi inventate de om, pentru a ne face neprihăniți în ochii noștri, constituie esența oricărei religii false din lume. Iată, acesta este cel de-al doilea principiu care stă la baza cărții de față.

RESPONSABILITATEA: „FACEȚI SĂ MOARĂ FAPTELE TRUPULUI”

În această privință, trebuie să analizăm trei lucruri:

- (1) Ce înseamnă *trupul*;
- (2) Ce înseamnă *faptele trupului*;
- (3) Ce înseamnă *a face să moară* acestea.

(1) Ce înseamnă *trupul*.

Termenul *trup* din finalul versetului face referire la același lucru de la începutul acestuia: „Dacă trăiți după îndemnul ei [firii pământești], veți muri; dar dacă... faceți să moară faptele trupului...” Altfel spus, *trupul* este același lucru ca și cel la care apostolul s-a referit folosind expresia implicită *firea pământească*. Acest lucru este evident atunci când vedem contrastul dintre Duhul și firea pământească, sau dintre lucrurile de dinainte și cele de după. Așadar, trupul face referire la corupția și depravarea naturii noastre. În mare parte, trupul este containerul, mijlocul prin care se exprimă natura

noastră păcătoasă. Natura noastră păcătoasă face din membrele trupului sclave ale stricăciunii (Rom. 6:19). Expresia *trup* face referire la păcatul interior, la firea pământească coruptă sau la poftă. Pot fi date mai multe motive pentru care s-a folosit această figură de stil, dar nu voi intra în mai multe detalii. Aici, „trup” este același lucru cu termenul pe care îl găsim în Romani 6:6, care face referire la „omul cel vechi” [*palaios anthropos*] și la „trupul de păcat” [*soma hamartia*]. Într-un sens mai cuprinzător, termenul poate face referire și la persoana însăși ca locaș al poftelor și dorințelor pervertite.

(2) Ce înseamnă faptele trupului.

Termenul folosit este „praxis” și indică, fără îndoială, în principal acțiunile noastre exterioare, „faptele firii pământești”, așa cum sunt denumite în Galateni 5:19 [*ergon*].

Despre acestea se spune că sunt „dovedite” sau evidente, și ele sunt apoi enumerate. Faptele exterioare sunt doar expresiile identității noastre interioare. În primul rând, intenția este de a ne îndrepta către cauza interioară a acelor fapte. „Secura a și fost înfiptă la rădăcina pomilor” (Matei 3:10).

Noi suntem chemați să omorâm cauzele faptelor firii pământești. Apostolul le denuște *fapte*, întrucât ele constituie ceea ce orice poftă lasă în urmă ca dovadă a existenței ei. Când pofta concepe, ea pare că nu are niciun efect. Totuși, scopul ei este de a produce un păcat perfect, crima perfectă,

în urma căreia nu mai rămâne nicio dovadă și niciun suspect.

La începutul capitolului 8, și din nou în 8:7, Pavel tratează pofta și păcatul denumindu-le sursa tuturor acțiunilor păcătoase. El menționează distrugerea acestora folosindu-se de efectele pe care le produce. Printr-o inversare a frazei, „gândirea carnală” (cf. lit. Rom. 8:6) [*sarx*], nu mai devine cu nimic diferită de „patimile și poftele” firii pământești (Gal. 5:24) [de asemenea *sarx*]. Faptele firii pământești rezultă dintr-o minte carnală, și tocmai acesta este sensul în care este folosit termenul *trup* în Romani 8:10: „trupul vostru, da, este supus morții [sau mort, cf. KJV], din pricina păcatului”.

(3) *Ce înseamnă a da morții.*

„Faceți să moară” [*hanatoo*] – aceasta este o metaforă, preluată din ideea de a omorî un lucru viu. A omorî un om sau vreo altă ființă înseamnă să îi iei acesteia toată puterea, vigoarea și tăria, așa încât acea ființă să nu mai poată acționa și nici funcționa de la sine. Și acesta este sensul frazei din versetul nostru. Păcatul interior este comparat cu o persoană, o persoană vie, denumită „omul cel vechi”. El are felul lui de a gândi, înclinațiile lui, înțelepciunea lui, subtilitatea lui, șiretăria lui și tăria lui.

Acest om vechi, spune apostolul, trebuie ucis, trebuie dat morții, trebuie omorât. Altfel spus, puterea omului vechi, viața, vigoarea și tăria lui, abilitatea lui de a produce efecte,

trebuie îndepărtate prin Duhul. În fapt, el trebuie „răstignit împreună cu Hristos” (Rom. 6:6). Noi, în ceea ce privește „omul cel vechi”, ni se spune că am murit împreună cu Hristos (Rom. 6:8). Atunci când suntem înviați în Hristos și regezați (Rom. 6:3-5), în inimile noastre este semănat un principiu nou, contrar omului cel vechi, unul gândit pentru a-l distruge (Gal. 5:17). Dar întreg procesul ce ne îndreaptă către perfecțiunea comportamentului lui Hristos are loc gradual, de-a lungul întregii noastre vieți. Voi vorbi mai multe despre acest subiect ceva mai târziu.

Intenția pe care apostolul o are când prescrie această responsabilitate de a omori păcatul este următoarea: ține de datoria constantă a credincioșilor să omoare păcatul interior care rămâne în trupurile lor muritoare, așa încât acesta să nu capete viața și puterea necesare pentru a produce faptele firii pământești.

PROMISIUNEA PENTRU ÎMPLINIREA ÎNDATORIRII: „VEȚI TRĂI”

Viața promisă este contrară cu moartea care vine ca avertisment în clauza anterioară: „Dacă trăiți după îndemnul ei [firii pământești], veți muri”. Pavel repetă: „Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea” (Gal. 6:8). Probabil că acest cuvânt nu face referire doar la viața veșnică, ci și la viața spirituală în Hristos. Noi avem

această viață aici și acum, nu esența ei, ci bucuria, mângâierea și vitalitatea ei. Așa cum spune apostolul într-o altă situație, „Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul” (1 Tes. 3:8). Cu alte cuvinte, „viața aceasta îmi va face bine, căci voi avea bucurie și mângâiere în viață. Voi trăi o viață spirituală bună, mângâietoare și plină de vitalitate aici, și voi obține apoi viața veșnică”.

În ceea ce privește lucrurile pe care le-am spus anterior, în privința legăturii dintre omorârea păcatului și viața veșnică, voi adăuga o a doua motivație care stă în spatele acestei responsabilități, anume că *vitalitatea, puterea și mângâierea vieții noastre spirituale depind de omorârea faptelor firii pământești.*

2

RESPONSABILITATEA CREDINCIOȘILOR

Odată ce am pus temelia legăturii dintre omorârea păcatului și viață, principalele implicații ale ei mă conduc să vă propun să discutăm despre primul principiu general, anume că, *în ciuda morții păcatului la cruce, acesta rămâne în om.*

Până și cei mai buni credincioși, care sunt în mod cert eliberați de sub puterea condamnatoare a păcatului, trebuie să continue să omoare puterea interioară a păcatului pe tot parcursul vieților lor. Așa scrie și apostolul Pavel: „De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ” (Col. 3:1-5). Cui vorbește el aici? Acelora care au fost „*înviați* împreună cu Hristos” (v. 1), cei ce fuseseră „*morți*” ca și el (v. 3); cei care își au viața în Hristos, și care se vor „arăta ... împreună cu El în slavă” (v. 4). Omori tu oare păcatul din viața ta? Faci din această responsabilitate lucrarea ta zilnică? Câtă vreme trăiești, va trebui să lucrezi aceasta! Nu rata nici măcar o zi.

Trebuie să omori păcatul, sau păcatul te va omorî. Chiar

dacă ai murit împreună cu Hristos și ai înviat împreună cu El, aceste lucruri nu te vor scuti de obligația de a omorî păcatul.

Mântuitorul nostru ne spune cum o tratează Tatăl pe fiecare mlădiță care se găsește în El și care produce rod: „pe orice mlădiță care aduce roadă, o curăță, ca să aducă și mai multă roadă” (Ioan 15:2). El o altoiește și o curăță, și asta nu pentru o zi sau două, ci pentru tot timpul cât ea continuă să fie o mlădiță în această lume. Apostolul ne spune în ce consta această practică în propria viață: „mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire” (1 Cor. 9:27). Este ca și cum ar spune, „eu fac asta zilnic, căci este lucrarea vieții mele. Nu o voi omite, căci este datoria mea”. Dacă aceasta a fost lucrarea și preocuparea lui Pavel, care a avut daruri deosebite și a fost înzestrat într-un mod excepțional cu har, revelații, bucurii, privilegii și consolare, dincolo de orice credincios obișnuit, de ce am putea să ne considerăm noi scutiți de această lucrare și responsabilitate câtă vreme ne aflăm în această lume? Iată câteva motive pentru care suntem chemați să facem zilnic această lucrare de omorâre a păcatului:

1. PĂCATUL INTERIOR RĂMÂNE ÎN NOI CÂTĂ VREME NE AFLĂM ÎN ACEASTĂ LUME, MOTIV PENTRU CARE TREBUIE SĂ ÎL DĂM MORȚII ÎNTOTDEAUNA.

Nu voi intra acum în disputele inutile, ignorante și nebunești legate de posibilitatea ca noi să păzim poruncile lui

Dumnezeu într-un mod perfect sau de a ajunge cumva la perfecțiune în această viață, ca și cum am putea să fim perfect și pe deplin morți față de păcat. Este mai mult decât posibil ca oamenii care promovează astfel de idei să nu fi cunoscut niciodată ce înseamnă să păzești vreuna dintre poruncile lui Dumnezeu. Acești oameni sunt atât de departe de perfecțiunea pe care o pretind, întrucât nu s-au străduit niciodată cu sinceritate nici măcar să aibă o ascultare parțială, cu atât mai puțin una universală.

Astfel, mulți oameni din zilele noastre, care vorbesc despre perfecțiune, ar fi trebuit să fie mai înțelepți decât noi, dar ei susțin că perfecțiunea constă în a nu mai cunoaște nicio diferență între bine și rău. Perfecțiunea lor nu ține de lucrurile pe care noi le denumim bune. Dimpotrivă, pentru ei toate sunt unul și același lucru. Tocmai această așa-zisă perfecțiune a lor este culmea răutății. Alții pretind că au găsit o cale nouă către perfecțiune prin a respinge păcatul original, păcatul interior. Ei corup spiritualitatea Legii lui Dumnezeu, făcând-o să se ajusteze după inimile firești ale oamenilor. Ei conștientizează că sunt neștiutori cu privire la viața lui Hristos și cu privire la puterea ei în cei credincioși, așa că au inventat o nouă neprihănire, pe care Evanghelia nu o cunoaște. Ei se umflă inutil în ei înșiși prin această gândire firească.

Există aceia dintre noi care n-ar îndrăzni să fie înțelepți dincolo de ceea ce este scris, și nici nu se laudă cu măsura altor

oameni legată de ceea ce Dumnezeu a făcut sau n-a făcut pentru ei. Noi spunem că păcatul interior locuiește în noi într-un anumit grad atâta vreme cât existăm în această lume. Noi nu îndrăznim să vorbim ca și cum „am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșiți” (Fil. 3:12). „Omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi”, câtă vreme ne aflăm în această lume (2 Cor. 4:16).

Chiar dacă experimentăm progresul noului, avem de-a face și cu decăderea și zdrobirea vechiului. Câtă vreme ne aflăm aici, „cunoaștem în parte” (1 Cor. 13:12). Avem de-a face cu un întuneric remanent care trebuie să fie îndepărtat gradual, prin creșterea noastră în „cunoștința Domnului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18).

Dar „firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți” (Gal. 5:17), iar acesta este motivul pentru care suntem deficitari în ascultarea și lumina noastră (1 Ioan 1:8). Noi avem un „trup de moarte” (Rom. 7:24) de care nu suntem eliberați decât la moartea trupurilor noastre (Fil. 3:21). Așadar, având o datorie de a omorî, de a ucide păcatul câtă vreme acesta se află în noi, trebuie să ne punem la lucru. Dacă cineva este rânduit să ucidă un vrăjmaș, iar acesta încetează să îl lovească câtă vreme acesta este viu, își face doar jumătate din datoria sa (Gal. 6:9; Evrei 12:1; 2 Cor. 7:1).

2. PĂCATUL NU DOAR CĂ RĂMÂNE ÎN NOI, CI EL CONTINUĂ SĂ ACȚIONEZE, CONTINUĂ SĂ SE STRĂDUIASCĂ SĂ PRODUCĂ FAPTELE FIRII PĂMÂNTEȘTI.

Doar atunci când păcatul ne lasă în pace, putem și noi să îl lăsăm în pace. El nu este niciodată mai gălăgios decât atunci când pare că este cel mai tăcut. Apele lui sunt cele mai adânci când par cele mai liniștite. De aceea, trebuie să dezrădăcinăm cu putere păcatul, chiar și acolo unde îl suspectăm cel mai puțin. Păcatul nu doar că rămâne în noi, ci există „în mădulele noastre o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea noastră” (Rom. 7:23), și „Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine” (Iacov 4:5).

Păcatul lucrează neîncetat. „Firea pământească pofteste împotriva Duhului” (Gal. 5:17). Pofa continuă să ne ispitească și să dea naștere păcatului (Iacov 1:14). În fiecare act moral, păcatul înclină către rău, sau cel puțin împiedică binele, sau dezangajează sufletul de la părtășia cu Dumnezeu. El întotdeauna înclină lucrurile către rău. Apostolul spunea: „răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac” (Rom. 7:18-19).

De ce? Pentru că „nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească” (v. 18). Și nu doar atât, ci mă împiedică să fac binele: „Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac” (v. 19). În același fel, fie nu fac acel bine, fie nu îl fac în

felul în care ar trebui să îl fac. Toate lucrurile mele sfinte sunt pângărite de acest păcat (Marcu 7:23). „Firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți” (Gal. 5:17). Păcatul distrage ființele noastre, așa încât este denumit „păcatul care ne înfășoară așa de lesne” (Evrei 12:1). Iată de ce apostolul deplânge atât de profund situația acestei lupte în Romani 7.

Așadar, păcatul acționează neconținut, concepe neconținut, seduce și ispitește neconținut. Cine ar putea spune că am avut vreodată ceva de făcut pentru Dumnezeu sau împreună cu Dumnezeu, situație în care păcatul interior să nu-și fi vârât mâna cu acțiunile lui corupătoare? Apoi, păcatul își va avea impactul acesta mai mult sau mai puțin de-a lungul întregii noastre vieți pământești.

Dacă păcatul acționează întotdeauna iar noi nu îl omorâm neconținut, atunci suntem niște ființe pierdute. Dacă un om rămâne nepăsător și permite vrăjmașilor săi să-l bată fără a le opune rezistență, atunci el va fi fără îndoială zdrobit. Dacă păcatul este atât de subtil, veghetor, puternic și întotdeauna la lucru în munca lui de a ne ucide sufletele, iar dacă noi suntem leneși, neglijenți sau nebuni în încercarea noastră de a ruina eforturile lui, atunci cum am putea să ne așteptăm să iasă ceva bine din acest conflict? Nu trece nici măcar o zi

fără ca păcatul să lovească sau să fie lovit, să câștige sau să piardă, și așa vor sta lucrurile câtă vreme trăim în această lume.

Voi fi gata să accept pretenția oricui de a fi scutit de această datorie dacă acel om va face ca păcatul să se predea și dacă el poate aduce încetarea focului în acest război. Dacă păcatul îl va scuti chiar și o singură zi, chiar și într-o singură îndatorire, presupunând că omul acesta este obișnuit cu spiritualitatea ascultării și cu subtilitatea păcatului, el ar putea avea dreptul să-i spună sufletului său: „ia-ți o zi de vacanță de la această îndatorire”. Sfinții tânjesc după eliberarea de rebeliunea sălbatică a păcatului. Ei știu că singurul element de siguranță împotriva păcatului este războiul constant.

3. POFTA NU DOAR CĂ NE NECĂJEȘTE, CI, DACĂ ESTE LĂSATĂ NESTINGHERITĂ, EA DĂ NAȘTERE PĂCATELOR CE DISTRUG SUFLETUL.

Păcatul nu doar că se străduiește, acționează, se răzvrățește, ne tulbură și ne necăjește, ci, dacă este lăsat nederanjat, dacă nu este omorât continuu, va conduce la păcate mai mari, blestemate, scandaloase, distrugătoare pentru suflet. Apostolul ne spune care sunt lucrările și roadele păcatului: „faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrajbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri

asemănătoare cu acestea” (Gal. 5:19-21). Și îți poți aminti ce a făcut păcatul în viața lui David și în mulți alții.

Păcatul țintește întotdeauna la extreme. Dacă și-a croit calea, el se ridică de fiecare dată pentru a ispiti sau atrage, și face acest lucru mergând către cel mai groaznic păcat sau către cea mai extremă formă a aceluia. Dacă ar putea, el ar transforma fiecare gând sau fiecare privire necurată în adulter. Fiecare dorință lacomă ar deveni mijloc de opresiune a celuilalt. Dacă i s-ar permite să stăpânească, fiecare gând de necredință s-ar transforma în ateism. Oamenii pot ajunge în păcatul lor la un anumit punct, când păcatul este atât de neînfrânat, încât nici nu le mai rănește conștiința. Din acel moment, cel mai groaznic păcat nu mai pare atât de scandalos. Dacă ar satisface fiecare impuls al poftelor, omul ar ajunge la culmea ticăloșiei lui. Păcatul este asemenea mormântului, niciodată satisfăcut pe deplin (Prov. 30:15-16).

Aceasta este parte din înșelăciunea păcatului, care împietrește inimile oamenilor și îi conduce la pierzare (Evrei 3:13). El este subtil în abordarea lui inițială, și astfel ajungem să ne supunem lui. Odată ce ne-a prins inimile prin aceste concesii mărunte, el face pasul înainte și cucerește teren. Cucerirea aceasta se face progresiv, prin păcate de același fel, dar care cresc în gravitate. Această înaintare progresivă amăgește sufletul, făcându-l să creadă că separarea de Dumnezeu, care deja s-a produs, este neimportantă. Sufletul își imaginează că,

dacă păcatul nu mai înaintează, atunci nu există efecte.

Proporția în care sufletul ajunge lipsit de sensibilitate față de păcat, adică insensibil față de ceea ce Evanghelia cere de la cel credincios, este proporția în care inima este împietrită.

Cu toate acestea, păcatul continuă să înainteze. Acest lucru se petrece întrucât singura graniță a înaintării lui este despărțirea noastră completă de Dumnezeu și răzvrătirea noastră față de El. Abilitatea lui de a înainta către acest obiectiv extrem prin pași mici și de a lua în stăpânire sufletul prin împietrirea lui, nu vine atât de mult din natura, pe cât din înșelătoriile acestuia. De aceea, nimic nu poate preveni această infiltrație a păcatului cum o face omorârea lui.

Omorârea păcatului va usca rădăcina acestuia și îi va lovi capul ceas de ceas, așa încât obiectivele lui să fie izgonite, oricare ar fi ele. Dacă până și cei mai buni sfinți din această lume abandonează această îndatorire, chiar și ei vor cădea în la fel de multe păcate blestemate ca orice altă persoană.

4. DUHUL SFÂNT ȘI FĂPTURA CEA NOUĂ NE SUNT DATE AȘA ÎNCÂT SĂ AVEM PUTEREA MORALĂ DE A NE ÎMPOTRIVI PĂCATULUI.

„Firea pământească pofteste împotriva Duhului”. Ei bine, și ce înseamnă asta? Tot așa, „Duhul [poftește] împotriva firii pământești” (Gal. 5:17). Există o tendință în duh,

sau în noua noastră natură spirituală, de a acționa împotriva firii pământești, ca și o tendință în firea pământească de a acționa împotriva Duhului (2 Petru 1:4-5). Ceea ce ne oferă scăpare de la contaminarea care se găsește în lume prin poftă este faptul că suntem părtași naturii divine. În Romani 7:23 descoperim că există o lege a minții și o lege a membrilor firii pământești.

Atunci când doi oameni se luptă, este nedrept și lipsit de corectitudine ca unul să fie legat pe când celălalt să aibă libertatea de a-l lovi pe acesta după bunul lui plac. În același fel, este nebunesc să Îl legăm pe Acela care luptă pentru mântuirea noastră veșnică, și să îl lăsăm liber pe acela care caută cu violență să ne conducă la pierzare veșnică. Lupta se duce pentru viețile și sufletele noastre! A nu folosi Duhul și natura cea nouă pentru omorârea zilnică a păcatului înseamnă să ignorăm ajutorul deosebit pe care Dumnezeu ni l-a dat împotriva celui mai mare vrăjmaș al nostru.

Dacă neglijăm să folosim ceea ce am primit, Dumnezeu poate pe bună dreptate să nu ne mai dea în plus. Harurile și darurile Lui ne sunt date pentru a le folosi, pentru a le pune în negoț. Dacă nu omorâm zilnic păcatul, în fapt păcătuim împotriva bunătății, blândeții, înțelepciunii, harului și dragostei lui Dumnezeu, care ne-a echipat cu ajutorul și puterea morală de care avem nevoie pentru a împlini această lucrare.

5. NEGLIJAREA ACESTEI ÎNDATORIRI ÎMPROSPĂTEAZĂ OMUL CEL VECHI ȘI ÎL ERODEAZĂ PE CEL NOU.

Neglijarea acestei îndatoriri aruncă sufletul într-o stare opusă aceleia despre care apostolul vorbește: „chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi” (2 Cor. 4:16). Când este neglijată această îndatorire, omul interior se deteriorează, în timp ce omul exterior este împrospătat pe zi ce trece.

Păcatul devine asemenea casei lui David, iar harul devine asemenea celei a lui Saul. Toate lucrurile ajung să fie pe dos. *Exercițiul* și *succesul* sunt două raiuri principale ale harului din inima omului. Când harul este abandonat, el se usucă și decade. Lucrurile harului sunt pe punctul de a muri (Apoc. 3:2), pe când păcatul câștigă teren în direcția împietririi inimii (Evrei 3:13).

Ceea ce vreau să spun este că, ignorând această responsabilitate, harul se usucă, pofta înflorește, iar starea inimii devine tot mai grea. Domnul știe ce efecte disperate și înfricoșate produce păcatul în mulți oameni. Atunci când ignorăm omorârea păcatului, acesta câștigă o importantă bătălie și zdrobește oasele sufletului (Ps. 31:10, 51:8).

El îl face pe om slab, bolnav și muribund (Ps. 38:3-5), așa încât nu mai poate privi în sus (Ps. 40:12, Isaia 33:25). Atunci

când primim lovitură după lovitură, rană după rană, tăietură după tăietură, și nu ne ridicăm niciodată într-o împotrivire viguroasă față de păcat, ne putem aștepta la altceva decât să ne împietrim prin înșelăciunea păcatului și să descoperim că sufletele noastre sângerează spre moarte? (2 Ioan 8)

Fără îndoială că este un lucru trist să vedem în fiecare zi efectele acestei neglijențe. Îi vedem pe cei pe care îi știam niște creștini smeriți, cu inimile zdrobite. Erau niște oameni sensibili și temători ca nu cumva să ofenseze pe cineva, zeloși pentru Dumnezeu și pentru toate căile Sale, și respectuoși cu privire la poruncile și rânduielile Lui.

Totuși, prin neglijarea acestei responsabilități, ei au ajuns pământești, carnali, reci și vrednici de mânie. Ei se conformează oamenilor și lucrurilor din lume, făcând ca religia creștină să fie vorbită de rău, devenind în ei înșiși o ispită înfricoșătoare pentru cei care îi cunosc.

Adevărul este că lucrarea autentică, evanghelică, de omorâre a păcatului aproape că a dispărut dintre noi. Unii au făcut-o să semene cu un lucru pământesc, legalist, incomplet. Această lucrare este pătată de mânie, invidie, răutate și mândrie. Alții au transformat-o așa încât pare să fie învechită, datorită pretențiilor lor că ei trăiesc prin har și în libertate, încercând în felul acesta să justifice ignorarea acestei lucrări. Voi vorbi mai multe pe această temă ceva mai târziu.

6. ESTE DATORIA NOASTRĂ SĂ „NE DUCEM SFINȚIREA PÂNĂ LA CAPĂT, ÎN FRICA DE DUMNEZEU” (2 COR. 7:1)

Este datoria noastră să „creștem în har”, și asta zi de zi (1 Petru 2:2, 2 Petru 3:18). Este datoria noastră să înnoim zi de zi „omul dinăuntru” (2 Cor. 4:16). Aceste lucruri nu pot avea loc fără omorârea zilnică a păcatului. Păcatul se împotrivesc cu putere fiecărui act al sfințeniei, și fiecărui pas pe care noi îl facem în creșterea în sfințenie. Niciun om n-ar trebui să își imagineze că a făcut vreun progres în sfințenie, dacă nu calcă peste trupurile moarte ale poftelor sale. Oricine nu ucide păcatul care îi stă în cale, nu face în realitate niciun pas către sfârșitul călătoriei sale. Oricine nu descoperă în propria persoană nicio împotrivire față de păcat, și nu folosește fiecare oportunitate pentru a-l ucide, de fapt trăiește în stare de pace cu păcatul său, și nu moare față de el.

Acesta este, așadar, primul principiu general către care ne-am îndreptat în discuția noastră. Dați-mi voie să îl exprim în felul următor: în ciuda morții fiecărui păcat pe crucea lui Hristos, păcatul rămâne în noi. În ciuda întemeierii lucrării de omorâre a păcatului pe convertirea noastră, pe convingerea proprie de păcat și pe umilirea noastră din cauza păcatului, acesta rămâne în noi. În ciuda noii puteri morale de a ne opune păcatului și de a-l distruge, putere care a fost implantată în noi, păcatul rămâne în noi. Păcatul are un efect atât de

puternic asupra celor mai buni dintre credincioși încât, câtă vreme aceștia trăiesc în lume, lucrarea constantă și zilnică de omorâre a păcatului rămâne obligația lor.

Înainte de a trece la următorul principiu, aș vrea să deplâng situația multor preținși creștini din zilele acestea care, în loc să manifeste roade evidente și deosebite ale lucrării de omorâre a păcatului, cu greu pot avea chiar și câteva frunze ale acestui copac. Constatăm existența unei mișcări crescânde care îi atrage pe cei care par să manifeste multe daruri spirituale, și care își exprimă liber spiritualitatea. Avem predicare din abundență. Avem zgomot de religie și activități religioase în orice loc. Mai mult, acestea nu sunt lucruri făcute într-o manieră zadarnică, ușuratică, trivială sau seacă, cum se făceau cândva. În mare parte, această lucrare provine dintr-un dar spiritual.

Dacă ar fi să măsoari numărul credincioșilor după atenția pe care ei o atrag, după numărul darurilor pe care le manifestă sau a pretențiilor de credință pe care le formulează, biserica ar putea avea dreptul să pună întrebarea: „De unde au venit toți acești ucenici?” Dar dacă îi măsoari prin roadele lor în lucrarea de omorâre a păcatului, prin acest har mare și deosebit al creștinilor, probabil că numărul acestora nu ar fi atât de mare.

Există atât de mulți dintre cei care au fost convertiți în această mișcare populară, care vorbesc despre credința lor și o

pretind cu un nivel de spiritualitate rareori întâlnit anterior. Dar, din păcate, ei dau dovada unei inimi ticăloase, nedată morții. Nu îi voi judeca, căci aș prefera să îi laud cu lucruri pe care Domnul să le fi făcut în inimile lor. Dar dacă lenevia, irosirea timpului, cheltuirea acestuia în certuri, lupte, invidie, gelozie, mânie, mândrie, egoism și atitudine lumească (Gal. 5:19-21) ar fi trăsăturile creștinilor, atunci le regăsim din abundență în aceștia, oameni care trăiesc printre noi. Și dacă un astfel de comportament se poate găsi în cei care au parte de multă lumină și care, sperăm noi, este lumină mântuitoare, atunci ce putem spune despre cei ce se pretind religioși, dar disprețuiesc lumina Evangheliei? Ce putem spune despre cei care nu știu de îndatorirea despre care discutăm mai mult decât să se înfrâneze ocazional de la câteva lucruri exterioare, adeseori lipsite de pericole și rareori practicate? Fie ca Domnul cel bun să trimită un duh de omorâre a păcatului pentru a curăța starea noastră bolnavă, altfel vom sfârși într-o situație tristă!

DOUĂ RELE CARE ÎL ÎNSOȚESC PE ORICE OM CARE PRETINDE CREDINȚA, DAR CARE NU OMOARĂ PĂCATUL.

Există două lucruri rele care îl însoțesc în mod cert pe orice om care pretinde credința, dar nu omoară păcatul: primul se găsește în sine, celălalt în relație cu alții.

1. Răul din propria persoană.

Un astfel de om poate pretinde că nu așa stau lucrurile, dar el are gânduri nepăsătoare legate de păcat, păcat ce ține de slăbiciunile lui zilnice. Semnul unui obicei păcătos nedat morții se vede în abilitatea de a tolera păcatul fără a experimenta amărăciune în inimă. Un om poate să-și imagineze că poate trăi în felul de har și îndurare care îi permit să înghită și să digere păcatele sale zilnice fără a experimenta amărăciune. Când face acest lucru, el se află pe punctul de a transforma harul lui Dumnezeu în prilej de nelegiuire, și pe punctul de a fi împietrit prin înșelăciunea păcatului. Nu există vreo dovadă mai mare a unei inimi false și corupte decât aceea de a fi în măsură să folosești harul și îndurarea lui Dumnezeu pentru a rămâne într-un obicei păcătos.

Sângele lui Hristos ne este dat spre curățire (1 Ioan 1:7, Tit 2:14). Hristosul înălțat ne dă pocăință (F.A. 5:31). Doctrina harului ne învață să lepădăm orice necurăție (Tit 2:11, 12). Dacă folosim aceste daruri pentru a acoperi și aproba păcatul, aceasta este o răzvrătire care va frânge oasele sufletelor noastre.

Majoritatea celor ce au pretins că sunt ucenicii lui Hristos și care au căzut din har în zilele noastre, s-au depărtat de noi ieșind pe această ușă a păcatelor nedate morții. Pentru o vreme, mare parte a acestor oameni au avut convingeri ideologice, iar acele convingeri i-au păstrat atașați îndatoririlor lor și i-au condus la o pretenție anume a credinței. În felul acesta,

ei „au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 2:20). Totuși, întrucât au fost atrași doar de doctrina *Evangheliei* și, fiind oboseți de responsabilități pentru care n-au avut nicio temelie morală, ei au neglijat numeroasele cerințe ale doctrinei *harului*. Odată ce acest rău i-a cuprins, ei au căzut rapid în condamnare.

2. Răul în relație cu cei din jurul lui.

Acesta are două influențe rele asupra celor ce pretind credința, dar nu omoară păcatul.

În primul rând, îi *împietrește*, convingându-i că ei s-ar afla într-o stare la fel de bună ca a celor mai buni ucenici ai lui Hristos. Orice lucru pe care ei îl văd exemplificat în cei mai buni ucenici este atât de spoit de lipsa lor de implicare în omorârea păcatului, încât n-are niciun preț pentru ei. Ei manifestă un zel pentru religie, dar le lipsește înfrânarea în fața păcatului și ascultarea universală de Dumnezeu. Ei resping risipa, dar practică limescul. Ei se separă de lume, dar trăiesc în întregime pentru propriile persoane, așa încât nu se preocupă să manifeste blândețe și dragoste. Ei vorbesc spiritual, dar trăiesc în deșertăciune. Astfel de oameni fac referire la părtășia cu Dumnezeu, dar ei se conformează lumii în orice fel imaginabil. Ei se laudă cu iertarea păcatelor, și totuși nu-i iartă niciodată pe alții. Având o astfel de gândire, aceste sărmâne ființe își împietresc inimile prin lipsa lor de pocăință.

În al doilea rând, îi înșeală pe alții, făcându-i să creadă că ar fi ceva bun dacă toți ceilalți ar fi la fel de spirituali pe cât pretind ei că sunt. Astfel, devine un lucru ușor ca alții să fie ispitiți de fama religioasă și să treacă dincolo de ceea ce ei văd în acești falși credincioși. Cel mai grav este că, totuși, toți aceștia vor rata viața veșnică.

Voi analiza ceva mai târziu aceste lucruri, laolaltă cu toate relele care survin din a umbla în această lume ignorând omorârea păcatului.¹

---

¹ Această metaforă de a „umbla” face referire la acțiunea în viața de credință.

3

FALSA OMORÂRE A PĂCATULUI

Următorul principiu se referă la cauza suverană a lucrării de omorâre a păcatului, anume Duhul Sfânt. Astfel, această lucrare se poate face doar prin Duhul, căci orice alte căi sau mijloace de omorâre a păcatului nu vor avea niciun efect. El acționează direct în această lucrare, și o împlinește în noi așa cum dorește. De aceea, voi vorbi aici despre trăsăturile lucrării false de omorâre a păcatului, aceea lipsită de Duhul.

OAMENII CAUTĂ ÎN ZADAR ALTE REMEDII

Oamenii nu vor fi vindecați prin alte remedii. Modalitățile specifice prescrise de Dumnezeu pentru omorârea păcatului ne sunt cunoscute. Mare parte a religiei romano-cato-lice și a practicilor ei constă din căi greșite și mijloace eronate de omorâre a păcatului. Ei doar pretind acest lucru, aducându-și hainele exterioare, dar, în felul acesta, se amăgesc singuri. Jurămintele, rânduielile, posturile și penitența lor sunt toate construite pe această temelie falsă. Toate acestea

au scopul aparent de omorâre a păcatului. Predicile lor și cărțile lor de devoțiune par că îndreaptă omul către această cale. Acesta este unul dintre motivele pentru care unii cred că lăcustele care se ridică din groapa fără fund sunt preoții bisericii romano-catolice (Apoc. 9:3). Ni se spune că acestea îi chinuie pe oameni până în punctul când „vor căuta moartea, și n-o vor găsi” (v. 6). Acești interpreți ai Scripturii cred că preoții i-au chinuit pe oameni prin predicile lor înțepătoare, prin care s-au străduit să-i convingă de păcat. Totuși, fiind incapabili să descopere remediul care îi poate vindeca și care poate omori păcatul, ei îi țin pe acești oameni în înfricoșare și îngoașă perpetuă, și le tulbură atât de tare conștiințele, încât aceștia își doresc să moară.

Aceasta este esența religiei lor. Ei se trudesesc să omoare păcatele ființelor moarte [rugăciunea pentru morți] întrucât nu cunosc natura și scopul omorării păcatului. Ei amestecă otravă în această lucrare, încercând să ne convingă de meritele ei. Ei o denumesc *supererogare* – adică a trece dincolo de ceea ce este necesar pentru a merita favoarea lui Dumnezeu. Termenul, în el însuși, este mândru și barbar. Slava pretinsă în acest ritual este, în fapt, rușinea lor – și vom vorbi mai mult despre ei și despre practica lor în capitolul 7.

Este bine știut că modalitățile și căile pe care ei le-au inventat pentru omorârea păcatului sunt încă prescrise pentru același scop de către unii care ar trebui să cunoască mai bine

Evanghelia. Unii mi-au dat în ultima perioadă sfaturi în acest sens, chiar pretinzând că sunt protestanți. Ar fi fost mult mai nimerit ca astfel de sfaturi să vină din partea zeloșilor romano-catolici în urmă cu 300 sau 400 de ani.

Astfel de eforturi exterioare, astfel de exerciții fizice, astfel de performanțe ale eului, astfel de îndatoriri pur și simplu legaliste, care nu-L menționează nici pe departe pe Hristos sau Duhul Său, sunt spoite cu niște cuvinte soioase ale vanității și prezentate ca fiind singurele mijloace eficiente pentru omorârea păcatului. Acest lucru scoate la iveală ignoranța lor profundă cu privire la puterea lui Dumnezeu și la taina Evangheliei. Și este unul dintre motivele pentru care am publicat această carte.

Iată două motive pentru care romano-catolicii nu pot să omoare cu adevărat păcatul, cu toate străduințele lor:

În primul rând, multe dintre căile și mijloacele pe care le folosesc nu au fost rânduite niciodată de Dumnezeu cu acest scop. De altfel, niciun lucru din religie nu produce vreun efect dacă n-a fost rânduit de Dumnezeu cu acel scop. Exemple ale acestor mijloace sunt veșmintele lor, jurămintele, penitențele, disciplina, viața monastică și altele de acest fel. Dumnezeu va întreba: „Cine v-a cerut aceste lucruri?”, după care le va spune: „Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești” (Matei 15:9). Același fel de auto-

pedepsire este susținut și de alții.

În al doilea rând, ei nu folosesc adecvat lucrurile rânduite de Dumnezeu ca mijloace pentru omorârea păcatului. Acestea includ rugăciunea, postul, vegherea, meditația și altele ca ele. Ele sunt utile atâta vreme cât sunt ape ce izvorăsc din izvoare sănătoase, dar acești oameni le consideră izvoare în ele însele. Altfel spus, ele trebuie considerate ca mijloace pentru atingerea unui scop, fiind secundare lucrării Duhului și a credinței. Totuși, acești oameni le consideră virtuți în ele însele. Dacă ei postesc atât de mult și se roagă atât de mult, păzind sărbătorile cu strictețe, ei consideră că lucrarea este împlinită. Așa cum spune apostolul într-un alt pasaj, ei sunt aceia care „învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului” (2 Tim. 3:7). În acest caz, ei se străduiesc continuu să omoare ceva, dar nu apucă să ucidă nimic în realitate. Pe scurt, ei au la îndemână o mulțime de mijloace pentru omorârea omului firesc, dar nimic pentru omorârea poftii sau corupției interioare.

Aceasta este greșeala frecventă pe care oamenii o fac atunci când sunt neștiutori cu privire la Evanghelie, și stă la baza unei mulțimi de superstiții și închinare falsă din lume. Ce înfometare oribilă au practicat unii dintre autorii din vechime în devoțiunea lor monastică! Cât de violent și-au lovit trupurile! Ce suferințe extreme au îndurat! Totuși, cercetează temelia unui astfel de comportament și credințele lor, și vei

descoperi că toți au făcut aceeași greșală. În încercarea lor de a produce o omorâre rigidă a păcatului, ei au lovit în omul natural, în loc să lovească în omul cel vechi și corupt. Ei au lovit trupul în care trăiau, în loc să lovească trupul de moarte.

Practicile naturale ale altora nu aduc nici ele vreun rezultat. Oamenii ajung exasperați de vinovăția vreunui păcat care i-a învins. Ei Îi promit imediat lui Dumnezeu și propriilor persoane că nu îl vor mai practica. Pentru o vreme, ei veghează îndeaproape la propriile persoane. Tot pentru o vreme, ei se roagă până când febra dispare și până când simțământul păcatului se tocește. Totuși, în același moment încează și omorârea păcatului. Păcatul se întoarce imediat în poziția lui, de unde controlează omul.

Responsabilitățile și îndatoririle pot fi o hrană excelentă pentru un suflet slab, dar ele nu sunt un medicament pentru sufletul bolnav. Omul care transformă hrana lui în medicament nu se poate aștepta la vreo schimbare esențială. Oamenii bolnavi spiritual nu pot scăpa de boala lor prin fapte bune. Așa cum vom vedea ceva mai târziu, paradoxal este că oamenii fac tocmai acest lucru amăgindu-și propriile suflete. Tocmai din natura acestei lucrări este evident faptul că niciuna dintre aceste căi nu este suficientă pentru împlinirea lucrării. Este o lucrare care necesită atât de multe acțiuni, încât niciun efort de sine nu poate să o îplinească. Ea necesită o putere deosebită, așa cum voi demonstra imediat.

LUCRAREA DUHULUI SFÂNT

Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt, întrucât,

(1.) Dumnezeu a promis că ne va da Duhul, care va împlini această lucrare.

Ca regulă, lucrarea de omorâre a păcatului îndepărtează inima de piatră, adică inima necredincioasă, mândră, răzvrătită și încăpățânată. Acest lucru este promis a fi făcut prin Duhul: „voi pune un duh nou [lit. Duhul Meu] în voi. Voi lua din trupul lor inima de piatră” (Ezec. 11:19; 36:26). Această lucrare este făcută de Duhul lui Dumnezeu atunci când toate căile noastre eșuează (Isaia 57:17,18).

(2.) Omorârea păcatului este un dar al lui Hristos, și toate darurile lui Hristos ne sunt date prin Duhul lui Hristos.

„Despărțiți de Mine [Hristos] nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Toate proviziile noastre, toată odihna noastră și toate exercițiile harului provin de la El și ne sunt date prin Duhul. Ele vin prin Duhul, prin care Hristos lucrează exclusiv în și asupra credincioșilor. Omorârea păcatului de către noi este o lucrare ce izvorăște din Hristos: „Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (F.A. 5:31). Omorârea păcatului de către noi nu face parte din pocăința pe care noi am putea să o producem. Dar cum o produce El? După ce a „primit făgăduința Duhului Sfânt” (F.A. 2:33), Hristos

revarsă Duhul cu același scop. Și cunoști promisiunile variate pe care El le-a făcut despre trimiterea Duhului. Așa cum spune Tertulian, „*Vicariam navare operam*” – El face lucrările pe care Hristos trebuie să le împlinească în noi.

Răspunsurile la una sau două întrebări mă vor conduce acum mai aproape de ceea ce vreau să subliniez. Prima întrebare este:

CUM FACE DUHUL SFÂNT OMORÂREA PĂCATULUI?

Răspunsul meu este că El face acest lucru în general în trei modalități:

În primul rând, Duhul Sfânt face ca inimile noastre să crească în *har* și în acel fel de roade care se împotrivesc roadelor carnale și izvorului acestora. Apostolul enumeră roadele firii pământești în Galateni 5:19-21, apoi le pune în contrast cu roadele Duhului Sfânt, în versetele 22 și 23. Cele două categorii se deosebesc fundamental una de cealaltă. Astfel, dacă aceste roade spirituale cresc în noi, ar putea oare să crească și roadele firești, carnale? În versetul 24, ni se spune că nu, „cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei”. Dar cum? Versetul 25 explică: „Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul”, adică prin creșterea acestor haruri spirituale în noi și prin umblarea noastră la pas cu ele. Apostolul spune: „acestea [cele două feluri de roade] sunt potrivnice” (v. 17), astfel

că ele nu pot coexista în niciun grad semnificativ. Această „înnoire făcută de Duhul Sfânt” (Tit 3:5), așa cum este denumită, constituie o cale substanțială către omorârea păcatului. Duhul ne face să creștem, să înflorim, să prosperăm în acele haruri care sunt contrare, opuse și distructive față de toate roadele firii pământești și față de înaintarea tăcută a păcatului interior.

În al doilea rând, Duhul Sfânt pornește un *atac real, concret și eficient* la rădăcina și obiceiul păcatului, pentru a-l slăbi, distruge și îndepărta. Acesta este motivul pentru care El este denumit „duhul judecății și duhul nimicirii” (Isaia 4:4). El mistuie și distruge poftele noastre. El îndepărtează inima de piatră cu o eficiență copleșitoare. El începe lucrarea Sa abordând fiecare fel de păcat, și o duce la îndeplinire atâta vreme cât există cea mai mică măsură de păcat în om. El este focul care arde însuși rădăcina poftelor.

În al treilea rând, El aduce *crucea lui Hristos* în inima unui păcătos prin credință. El ne dă părtășia cu Hristos în moartea Lui și părtășia cu Hristos în suferințele Lui.

Cea de-a doua întrebare este aceasta:

**DACĂ ESTE DOAR LUCRAREA DUHULUI,
DE CE MAI SUNTEM ÎNDEMNAȚI SĂ O FACEM?**

Dar dacă doar Duhul lui Dumnezeu poate face aceasta, poate că ar trebui să lăsăm această lucrare în totalitate în mâna Lui.

În primul rând, ea este doar lucrarea Duhului, în același fel în care toate harurile și faptele bune din noi sunt ale Duhului. El „*lucrează* în noi [*energeo* „energizează”] voința și înfăptuirea de a acționa după voia Lui cea bună și plăcută” (Fil. 2:13, cf. KJV). El „împlinește pentru noi tot ce facem” (Isaia 26:12). El „împlinește cu putere în noi orice lucrare a credinței” (2 Tes. 1:11, Col. 2:12). El *ne ajută* să ne rugăm, căci este „Duhul îndurării și al rugăciunii smerite” (Rom. 8:26, Zah. 12:10, cf. KJV). Și totuși, nouă ni se dă îndemnul legitim de a face toate aceste lucruri.

În al doilea rând, El nu împlinește omorârea păcatului în noi în vreun fel care separă această lucrare de actul *ascultării* noastre. Duhul Sfânt *lucrează* în noi și asupra noastră într-o modalitate care este consecventă cu identitatea noastră, o modalitate care păstrează libertatea noastră, și ascultarea noastră voluntară. El *lucrează* asupra înțelepciunii noastre, a gândirii noastre, a voinței, conștiinței și dorințelor noastre, consecvent cu natura fiecăreia. El *lucrează în* noi și *împreună* cu noi, nu *împotriva* noastră sau *fără* noi. Ajutorul oferit de El reprezintă o încurajare care ni se face pentru a face această lucrare, și nu o scuză pentru a o neglija.

Fără îndoială, aș putea să aloc aici un spațiu pentru a deplânge nesfârșitele eforturi nebunești pe care oamenii le fac atunci când sunt convinși de păcatele lor. Ei se străduiesc să își înfrâneze acele păcate prin nenumărate ritualuri sălbatice.

Ei luptă fără a câștiga vreodată și poartă război fără a ajunge vreodată la pace. Ei se află în robie în fiecare clipă a vieții lor. Ei își cheltuie puterea pe lucruri care nu le vor satisface foamea, străduindu-se să capete lucrurile care nu le sunt de niciun folos.

Acesta este cel mai trist război în care se poate implica vreo persoană. Omul care ajunge să fie convins cu putere de păcatul lui prin intermediul Legii este împins să lupte împotriva păcatului. Totuși, el nu are nicio putere pe care să o folosească în bătălie. El poate lupta, este adevărat, dar nu va putea cuceri niciodată. Astfel de oameni sunt ca aceia care se aruncă intenționat în sabia vrăjmașului, pentru a fi măcelăriți. Legea îi împinge înainte, iar păcatul îi trage înapoi. Uneori ei își imaginează că au ucis păcatul, pe când tot ceea ce au făcut a fost să-și arunce un nor de praf în ochi, pentru a nu-l mai vedea. Ei confundă frica, întristarea și angoasa lor firească cu impresia că păcatul este cucerit. În realitate, nici măcar nu s-au atins de acesta. Până la momentul când sunt epuizați, n-au avansat niciun metru în teritoriul inamicului, ci trebuie să se întoarcă din nou în bătălie. Pofa pe care ei o credeau măcelărită își face apariția din nou, fără vreo rană.

Dacă situația celor pierduți este atât de tristă, dar măcar fac ceva efort, cum trebuie să fie oare situația celor care disprețuiesc cu totul această lucrare? Ce ar trebui să credem des-

pre cei care se află sub puterea și controlul perpetuu al păcatului, care îl iubesc, și a căror singură grijă este că nu pot satisface pe deplin dorințele firii pământești?

4

UTILITATEA OMORĂRII PĂCATULUI

Dincolo de faptul că această lucrare este necesară, ultimul principiu pe care vreau să îl subliniez este acesta: *vitalitatea vieții noastre spirituale depinde în mare măsură de implicarea noastră în lucrarea de omorâre a păcatului.*

Între lucrurile pe care ni le dorim în umblarea noastră cu Dumnezeu se numără puterea și mângâierea, sau tăria și pacea. Dacă vreunul dintre noi ar fi pus cu seriozitate în fața întrebării legate de ce anume îl necăjește, ar trebui să își îndrepte privirea către aceste lucruri. Noi ne dorim tărie, putere, vitalitate și viață în umblarea noastră cu Dumnezeu, adică în ascultarea noastră de El, altfel ne vor lipsi pacea, mângâierea și consolarea. Oricare ar fi lucrurile cu care un credincios se poate întâlni în viață, nimic nu se poate compara cu acestea, și nu pot fi menționate ca lucruri de care să se plângă.

Dar toate acestea depind în mare măsură de implicarea noastră constantă în lucrarea de omorâre a păcatului. De

aceea, observați că,

1. VIAȚA, TĂRIA ȘI MÂNGÂIEREA DIN VIAȚA NOASTRĂ SPIRITUALĂ NU SUNT REZULTATUL NECESAR AL OMORÂRII PĂCATULUI.

Ele nu rezultă din această lucrare ca și cum ar fi legate în mod necesar de ea. Un om poate să urmeze un curs constant al omorârii păcatului de-a lungul întregii sale vieți, și totuși să nu ajungă să experimenteze niciodată o zi întreagă de pace și mângâiere. Aceasta a fost situația lui Heman (Ps. 88). El a trăit o viață de perpetuă omorâre a păcatului, și a umblat cu Dumnezeu.

Totuși, groaza și rănilile l-au urmat toată viața. Dumnezeu l-a pus deoparte pe Heman, un bun prieten, pentru a-l face un exemplu pentru alții care s-ar putea trezi că trec prin necazuri. Ai putea să te plângi dacă suferi asemenea lui Heman, privind la faptul că el a fost un slujitor deosebit al lui Dumnezeu? Atitudinea lui va fi slava lui la sfârșitul lumii. Este prerogativul lui Dumnezeu să ne trimită pace și consolare. „I-am văzut căile, și totuși îl voi tămădui; îl voi călăuzi, și-l voi mângâia, pe el și pe cei ce plâng împreună cu el”.

Cum face Dumnezeu aceasta? El o creează, prin Cuvântul Său: „Voi pune lauda pe buze: ,Pace, pace celui de departe și celui de aproape! – zice Domnul – Da, Eu îl voi tămădui!” (Isaia 57:18-19). Totuși, ține de noi dacă vrem să

folosim mijloacele pe care Dumnezeu le-a furnizat pentru a ajunge la pace. Cu toate acestea, atribuirea mijloacelor păcii este lucrarea suverană a lui Dumnezeu.

2. VIAȚA, TĂRIA ȘI MÂNGÂIEREA DIN VIAȚA NOASTRĂ SPIRITUALĂ CONSTITUIE PRIVILEGIU, NU DREPTURI.

Omorârea păcatului nu constituie cauza imediată a oricărei acțiuni a lui Dumnezeu de a ne da viață, vigoare, curaj și mângâiere. Aceste lucruri sunt privilegiile ale înfierii noastre. Duhul informează sufletul nostru atunci când ele sunt prezente: „Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Rom. 8:16). El este Acela care ne dă un nume nou, o piatră albă – înfierea și justificarea.

Așadar, cauza imediată a acestor lucruri constă din simțământul și cunoașterea faptului că suntem părtași înfierii și justificării noastre, lucruri care ne sunt date din mâna Duhului. Cu toate acestea, trebuie să spun că,

3. VIAȚA, TĂRIA ȘI MÂNGÂIEREA VIEȚII NOASTRE SPIRITUALE DEPIND ÎN MARE MĂSURĂ DE OMORÂREA PĂCATULUI.

În umblarea noastră obișnuită cu Dumnezeu și în felul Lui obișnuit de a ne trata, tăria și mângâierea vieții noastre spirituale depind în mare măsură de implicarea noastră în omorârea păcatului. Omorârea păcatului nu este doar „causa

sine qua non”, indispensabilă, ci ea are o influență eficace asupra păcatului. Iată și motivele:

(1) *Doar omorârea păcatului îl împiedică pe acesta să ne deposedeze de aceste bunuri spirituale.*

Fiecare păcat nedat morții va face în mod cert două lucruri: [1] Va *slăbi* sufletul și îl va deposeda de vigoarea lui. [2] Va *întuneca* sufletul și îl va deposeda de mângâierea și pacea lui.

[1] Păcatul nedat morții *slăbește* sufletul și îl deposedează de tăria lui. Atunci când David a hrănit o poftă neomorâtă în inima lui, aceasta i-a zdrobit toate oasele și nu i-a lăsat niciun pic de tărie spirituală. Din acest motiv, el a deplâns faptul că era bolnav, slab, rănit și vlăguit. El spune: „n-a mai rămas nimic sănătos în carnea mea” (Ps. 38:3). „Sunt fără putere, zdrobit cu desăvârșire” (v. 8); „nu le mai pot suferi vederea” (Ps. 40:12). O poftă lăsată în viață va secătui sufletul de toată vigoarea lui, slăbindu-ne în orice lucru pe care vrem să îl facem.

În *primul rând*, aceasta aduce dezordine în inimă și îi slăbește atitudinea prin a-i direcționa greșit dorințele. Ea abate inima de la starea spirituală necesară pentru o părtașie sănătoasă cu Dumnezeu. Ea înșfacă dorințele, transformându-se înaintea lor în obiectul cel mai iubit și mai de dorit. Astfel, ea înlocuiește dragostea Tatălui (1 Ioan 2:15, 3:17).

În acest fel, sufletul nu Îi poate spune în adevăr lui Dumnezeu – „Tu ești tot ce am nevoie”, pentru că el are altceva, un alt lucru pe care îl iubește. Frica, dorința și nădejdea, care sunt simțăminte alese ale sufletului, și care ar trebui să fie pline de Dumnezeu, sunt contaminate de acest păcat nedat morții.

În al doilea rând, un astfel de păcat sau poftă umple gândurile noastre cu comploturi și șiretlicuri. Gândurile sunt marile izvoare ale sufletului. Ele își caută proviziile necesare de unde se alimentează pentru a satisface dorințele sufletului.

Dacă păcatul rămâne în inimă, atunci gândurile se vor alimenta întotdeauna din el, pentru a împlini poftele firii pământești. Aceste gânduri vor polei, vor împoțona și vor îmbrăca obiectele firii pământești, apoi le vor face casă în suflet, pentru a da satisfacție firii pământești. Ele fac acest lucru fiind în slujba unei imaginații pângărite ce nu poate fi descrisă.

În al treilea rând, un astfel de păcat își face loc în minte și ajunge în fapt să împiedice și îndatoririle noastre fizice. Când sufletul ar trebui să se închine lui Dumnezeu, omul ambițios este înclinat către studiu, cel lumesc către viclenie, iar cel senzual către a-și furniza toate cele necesare pentru deșertăciunea sa.

Dacă ar fi să enumăr pierzarea, ruina, slăbiciunile, distrugerile și breșele pe care o singură poftă nedată morții le va

aduce asupra noastră, această carte ar trebui să se extindă cu mult dincolo de limitele subiectului ei.

[2] Întrucât păcatul *slăbește* sufletul, el îl și *întunecă*. Acesta acționează ca un nor gros care se așterne peste fața sufletului și care blochează toată lumina dragostei și a harului lui Dumnezeu. El îndepărtează orice simțământ al privilegiului înfierii noastre. Dacă sufletul se bucură de consolare, păcatul o izgonește rapid.

Iată felul în care puterea și tăria vieții noastre spirituale depind de omorârea păcatului. Aceasta este singura cale de a îndepărta acel lucru care ne împiedică să căpătăm tăria și mângâierea pe care le dorim. Oamenii bolnavi și răniți aflați sub puterea poftelor scot strigăte mari și multe după ajutor. Ei strigă către Dumnezeu atunci când confuzia gândurilor lor îi copleșește, dar nu sunt salvați. În zadar încearcă aceștia alte remedii, căci „nu vor fi vindecați” (Osea 5:13, cf. KJV). „Efraim își vede boala și Iuda rănile”, dar nimic nu îi va vindeca câtă vreme aceștia nu „vor mărturisi că sunt vinovați” (v. 13-15). Oamenii pot să își conștientizeze boala și rănile, dar, dacă nu vin la Dumnezeu pentru a-și recunoaște păcatul, nu vor fi vindecați.

(2) *Omorârea păcatului altoiește în inima noastră toate harurile lui Dumnezeu și le face loc în inimă să crească*. Viața și vigoarea vieților noastre spirituale se găsesc în vigoarea și

creșterea plantelor harului din inimile noastre. Dacă o plantă prețioasă este semănată într-o grădină, dar pământul nu este arat, buruienile vor crește în jurul ei. Poate că va supraviețui, dar va fi o plantă sărmană, firavă, aproape inutilă. Va trebui să o cauți cu sârguință până când o vei găsi. Mai mult, atunci când o vei găsi, cu greu o vei putea recunoaște ca acea plantă pe care o căutai. Chiar dacă există acolo, nu te prea poți folosi de ea. Seamănă o altă plantă de același fel, într-un sol la fel de uscat și pustiu ca primul, dar de data aceasta ocrotește planta hrănind-o, adăpând-o și curățând-o de buruieni, și ea va înflori și va prospera. O vei putea găsi la prima privire pe care o vei îndrepta spre grădină, și te vei putea folosi de ea oricând dorești. Iată felul în care trebuie să fie plantate harurile Duhului în inimile noastre.

Harurile Duhului Sfânt sunt încă prezente. Ele pot rămâne într-o inimă unde omorârea păcatului a fost neglijată pentru o vreme, dar vor fi pe cale de dispariție (Apoc. 3:2). Iată-le, se usucă și decad. Această inimă este asemenea ogorului leneșului. El este atât de împânzit de buruieni, încât cu greu poți recunoaște plantele bune. Un astfel de om poate umbla după credință, dragoste și zel, și cu greu poate găsi aceste lucruri, chiar și în cea mai mică măsură.

Dacă găsești aceste haruri, și dacă ele se află încă vii și sincere, vor fi atât de slabe, atât de blocate de poftă, încât sunt de prea puțin folos. Dar curăță această inimă prin omorârea

păcatului, dezlădăcinând buruienile poftei constant și zilnic (întrucât natura lor este să răsară zilnic), și vei crea condiții ca harul să prospere și să înflorească, și ca fiecare har să își joace rolul și să îl pregătească pe om pentru fiecare obiectiv și utilizare legitimă a acestor haruri.

(3) Atunci când este aplicată sincer, omorârea păcatului produce pace. Nu știu ca vreun lucru bun să fie făcut cu sinceritate și să nu aducă pace. Sinceritatea nu este o temelie mărunță a păcii. De aceea, omorârea păcatului constituie împotrivirea viguroasă a sufletului față de sine. Ca atare, aceasta este o îndatorire în care sinceritatea trebuie să fie evidentă. De aceea, calea către pace se găsește în aplicarea sinceră a lucrării omorârii păcatului în umblarea noastră cu Dumnezeu.

PARTEA A DOUA.

NATURA ȘI CARACTERISTICILE OMORĂRII PĂCATULUI

După ce am tratat, pentru început, principiile generale care vizează omorârea păcatului, am ajuns acum în momentul în care putem trata anumite aspecte practice legate de această lucrare de omorâre a păcatului în cei credincioși.

În primul rând, pentru că de acest lucru se leagă toate celelalte, vă propun următoarea întrebare: Cum ar trebui să luptăm cu păcatul interior într-o modalitate în care să ne păstrăm pacea în părtășia noastră cu Dumnezeu? Să presupunem că un om este un credincios adevărat, și totuși descoperă un păcat interior puternic care îl ține captiv față de Lege.

Această descoperire îi mistuie inima de necaz, aduce confuzie peste gândurile sale și îi slăbește sufletul cu privire la îndatoririle sale de părtășie cu Dumnezeu.

Această descoperire îi tulbură pacea, probabil că îi pătează conștiința și îl împietrește prin înșelăciunea păcatului.

Ce poate face el? Încotro să o apuce pentru a omorî acest păcat, această poftă, această corupție sau această înclinație? Chiar dacă păcatul nu este distrus complet, cum ar putea acest om să își continue viața într-o modalitate în care să își mențină puterea, tăria și pacea în părtășia lui cu Dumnezeu? Drept răspuns la această importantă întrebare, voi face următoarele:

În capitolele 5 și 6, voi arăta ce înseamnă să omori un păcat, atât prin ce nu este omorârea păcatului (Capitolul 5), cât și prin descrierea adevăratei lucrări de omorâre a lui (Capitolul 6). Voi face acest lucru așa încât să nu greșim atunci când așezăm fundamentul acestei lucrări.

În Capitolul 7, voi trata căile și mijloacele de care un suflet se poate folosi pentru a omorî o poftă specifică. Voi folosi anumite reguli generale care sunt absolut necesare pentru omorârea unui păcat. Prima regulă generală constă în a ne asigura că suntem părtași lui Hristos. Dacă intenționezi să omori un păcat fără a te baza pe Hristos, nu vei reuși niciodată.

În Capitolul 8, voi trata felul în care trebuie împlinită lucrarea omorârii păcatului. În acest sens, nu voi analiza doctrina omorârii păcatului în general, ci vom privi către anumite cazuri specifice.

În Capitolul 9, pe baza principiilor enumerate mai sus, voi oferi sfaturi specifice care să îl călăuzească pe credincios,

atunci când acesta se află sub povara unei pofte sau a unei ispite ori dorințe care nu îi dă pace.

5

CE NU ESTE OMORÂREA PĂCATULUI

OMORÂREA UNUI PĂCAT NU ÎNSEAMNĂ UCIDERA LUI COMPLETĂ

Omorârea păcatului nu îl dezlădăcinează și nu îl distruge așa încât să nu mai aibă nicio influență asupra noastră sau să nu mai existe în inimile noastre. Aceasta este ținta, da, dar ea nu va fi atinsă în această viață. Orice om a cărui inimă este îndreptată către omorârea unui păcat, trebuie să aibă intenția de a-l distruge complet. El nu vrea să lase nicio rădăcină și nicio roadă a păcatului în inima sau în viața lui. El vrea să-l ucidă într-un astfel de mod încât acesta să nu se mai miște și să nu se mai ridice din nou.

Păcatul acesta n-ar trebui să se mai ridice, să strige, să se ducă ori să ispitească, din acest moment și până în veșnicie. Un creștin adevărat vrea ca păcatul să fie exterminat. Da, prin Duhul și harul lui Hristos, poate exista un succes deosebit și o victorie mare asupra unui păcat. Putem avea biruință

aproape constantă asupra lui. Cu toate acestea, uciderea și distrugerea lui totală nu sunt lucruri de așteptat în această viață. Pavel ne asigură de această realitate în cuvintele lui categorice: „nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit” (Fil. 3:12). Era un sfânt deosebit, un model pentru credincioși. Era unul care, în credință, dragoste și în toate roadele Duhului, nu avea egal în lume. Astfel, în versetul 15, el nu își atribuie desăvârșirea prin comparație cu alții. El nu atinsese încă perfecțiunea, nu era încă desăvârșit, dar umbla după aceasta. El încă avea un trup expus corupției, așa cum avem noi toți, trup care trebuie să fie schimbat în final prin marea putere a lui Hristos (v. 21). Iată ceea ce ne dorim noi. Totuși, Dumnezeu știe că este mai bine pentru noi să nu fim desăvârșiți în nimic prin noi înșine. De aceea, în toate lucrurile, noi trebuie să fim „desăvârșiți în Hristos” (Col. 2:10, cf. KJV).

OMORÂREA UNUI PĂCAT NU ÎNSEAMNĂ ASCUNDEREA LUI

Când un om renunță la practicarea unui păcat doar în anumite aspecte exterioare, ceilalți oameni pot vedea acest lucru și îl pot considera un om schimbat. Totuși, Dumnezeu știe că, prin acest gest, acel om n-a făcut altceva decât să adauge ipocrizie la păcătoșenia lui existentă, și că acel om s-a îndreptat și mai hotărât pe calea către Iad față de cum era anterior. Inima lui n-a devenit decât mai vicleană. El nu a căpătat o inimă nouă care să fie mai sfântă.

OMORÂREA UNUI PĂCAT NU CONSTĂ DIN SCHIMBAREA ÎNCLINAȚIEI NOASTRE FIREȘTI CĂTRE UNA MAI ÎNFRÂNATĂ

Unii oameni se bucură de un avantaj dat de constituția lor naturală. Ei nu manifestă patimi violente sau nestăpânite, așa cum se întâmplă cu mulți alții. Dacă astfel de oameni își cultivă și își îmbunătățesc starea lor firească prin disciplină, atenție și prudență, ei pot părea că au succes în omorârea păcatului, atât în imaginația lor, cât și așa cum îi văd alții.

În realitate, inimile lor pot să fie o mlaștină clocotind. Unii oameni pot să nu fie niciodată necăjiți de același fel de mânie și patimi nestăpânite de-a lungul întregii lor vieți, lucruri care îi necăjesc zilnic pe alții. Totuși, aceștia din urmă se poate să fi făcut mult mai mult în omorârea păcatelor lor decât cei dintâi. Oamenii nu trebuie să-și evalueze lucrarea de omorâre a păcatului prin intermediul lucrurilor pe care constituția lor naturală nu le tolerează sau nu le hrănește. Ei trebuie să se judece pe ei înșiși privind la neînsemnata lor lepădare de sine, la necredința lor, la invidie sau la alte păcate spirituale. Atunci vor putea avea o perspectivă clară asupra propriilor persoane.

OMORÂREA UNUI PĂCAT NU ÎNSEAMNĂ DIRIJAREA LUI CĂTRE O ALTĂ MANIFESTARE A LUI

Simon, vrăjitorul, și-a părăsit vrăjitoria pentru o vreme,

dar lăcomia și ambiția au rămas în inima lui, așa că a căutat o cale alternativă prin care să le folosească. De aceea, Petru îi spune: „văd că ești plin de fiere amară” (F.A. 8:23).

De fapt, el îi spunea ceva de genul: „în ciuda pretenției tale de credință, în ciuda faptului că ți-ai abandonat vrăjitoria, pofta ta a rămas la fel de puternică. Este aceeași poftă, doar că ea merge într-o altă direcție. Ea este canalizată într-o altă parte, dar rămâne aceeași ticăloșie veche”. Un om poate să recunoască o poftă, poate să se decidă să prevină răbufnirea ei și să își ia orice măsură de precauție ca nu cumva aceasta să revină. Totuși, același obicei corupt își găsește loc să se manifeste într-o altă cale. Este ca atunci când cineva acoperă o rană care supurează, imaginându-și că este vindecată, dar carnea lui este încă infectată și acea infecție răbufnește prin alt loc. Această redirectionare a păcatului, însoțită de comportamentul schimbat, este adesea produsă prin schimbări în domeniile vieții noastre care n-au nimic de-a face cu harul. Ele pot fi produse printr-o schimbare în relațiile noastre, în interesele sau planurile noastre. Ele pot fi produse prin schimbări în constituția omului, lucruri care se petrec ca urmare a înaintării naturale în viață. Oamenii mai în vârstă nu continuă în mod uzual în umblarea lor după poftele tinerești, chiar dacă nu le-au omorât niciodată. Avem de-a face cu aceleași pofte care își schimbă locul, așa încât una pleacă pentru a-i servi altele.

Un om poate să schimbe mândria cu lumescul, senzualitatea cu legalismul, lăudăroșia cu disprețul la adresa altora. El n-ar trebui să-și imagineze că a dat morții un păcat doar pentru că l-a abandonat în favoarea altuia. Da, el și-a schimbat într-un fel stăpânul, dar rămâne rob păcatului său.

OMORÂREA UNUI PĂCAT NU ÎNSEAMNĂ DOAR SĂ ÎL BIRUIEȘTI OCAZIONAL

Există două ocazii sau perioade când un om care s-a luptat cu un păcat ar putea să își imagineze că l-a omorât.

În *primul rând*, acest lucru se petrece când omul experimentează o *răbufnire a regretului* care lovește în complacerea sa în acel păcat și care îi terorizează conștiința. Acest lucru are potențialul de a-i scandaliza reputația și evident că Îl stârnește pe Dumnezeu. Este ca soneria unui ceas deșteptător, care șochează și tulbură. Această descoperire îl umple de dezgust față de păcat și față de sine. De aceea, el se simte împins către Dumnezeu și strigă către El de parcă și-ar pierde viața. Acest lucru îl stimulează să manifeste dezgust față de pofta lui ca și cum aceasta ar fi Iadul însuși, așa că se îndreaptă împotriva aceluia păcat. Acum, că întreg omul a fost trezit, atât partea spirituală cât și cea trupească, păcatul își retrage capul. El face pasul înapoi și face pe mortul. Este ca cineva care se strecoară într-o tabără militară pe timpul nopții și ucide un ofițer. Oamenii se trezesc și imediat începe căutarea vrăjmașului.

Între timp, ucigașul se ascunde până se liniștesc lucrurile, sau se așază la pământ, ca și cum ar fi mort. Totuși, el rămâne ferm hotărât să repete acțiunile lui inițiale, imediat ce are această oportunitate.

Când corintenii au fost acuzați de păcat, ei s-au năpustit să-l distrugă (2 Cor. 7:11). La fel se petrec lucrurile când conștiința unei persoane a fost străpunsă probabil de pofta ei, într-o răbufnire a păcatului. Grija, indignarea, dorința, frica, răzbunarea, toate se îndreaptă cu toporișca în mână împotriva aceluia păcat. Astfel, pentru o vreme, pofta este redusă la tăcere. Ea a fugit în pământ asemenea unei vulpi care este alergată de copoi. Totuși, când această agitație a trecut și s-a reșezat liniștea, hoțul își face apariția din nou, la fel de viu și de ocupat cu lucrarea lui ca întotdeauna.

În al doilea rând, acest lucru se petrece când omul este convins că a omorât păcatul în circumstanța unei *judecăți*, a unei nenorociri sau a unei greutăți presante. Inima lui este copleșită de ideea de a fugi de necazurile, temerile și pericolele păcatului său. Omul nostru este convins în felul acesta, și el crede că poate scăpa doar prin a lepăda acel păcat, crezând că primește astfel pacea cu Dumnezeu. Ceea ce îl deranjează este mânia lui Dumnezeu. Pentru a scăpa de mânia lui Dumnezeu, oamenii par hotărâți uneori să se îndepărteze de păcatul lor. Ei jură că păcatul nu va mai avea niciodată loc în inimile lor. Astfel, păcatul este redus la tăcere. El nu mai agită apele.

Pare să fie omorât, nu doar să fi primit o lovitură. Dar acest lucru are loc doar pentru că sufletul acelei persoane și-a recăpătat facultățile. Astfel, dacă te uiți la manifestarea păcatului, omul își alimentează mintea cu gânduri lipsite de consecvență. Odată ce aceste gânduri sunt lăsate deoparte, păcatul se întoarce la viața și vigoarea lui anterioare.

În Psalmi, evreii ne oferă un exemplu bun al acestui fel de a gândi: „Cu toate acestea, ei n-au încetat să păcătuiască, și n-au crezut în minunile Lui. De aceea, El le-a curmat zilele ca o suflare, le-a curmat anii printr-un sfârșit năprasnic. Când îi lovea de moarte, ei Îl căutau, se întorceau și se îndreptau spre Dumnezeu; își aduceau aminte că Dumnezeu este Stânca lor, și că Dumnezeul Atotputernic este Izbăvitorul lor. Dar Îl înșelau cu gura, și-L mințeau cu limba. Inima nu le era tare față de El, și nu erau credincioși legământului Său” (Ps. 78:32-37). N-am niciun fel de îndoială că, atunci când ei L-au căutat și s-au întors la El, umblând după Dumnezeu de timpuriu, evreii au avut intenția deplină de a abandona păcatele lor. Acest lucru este exprimat prin termenul „se întorceau”.

Îndreptarea sau întoarcerea către Dumnezeu presupune abandonarea păcatului. Israelii au făcut acest lucru de vreme, cu zel și sânguință. În ciuda tuturor acestor lucruri, păcatul lor n-a fost dat morții (v. 36, 37). Și aceasta poate fi starea în care ne aflăm după numeroase înfrângeri în încercare. Acest lucru poate să conducă adesea la o amăgire imensă în

inimile credincioșilor, când păcatul rămâne. Există multe alte modalități prin care oamenii se amăgesc singuri și presupun că și-au omorât poftetele. Ei își imaginează că sunt invincibili, după care capitulează în mod repetat în fața păcatului, aducând întristare și necaz asupra propriilor persoane.

6

CE PRESUPUNE OMORÂREA PĂCATULUI

Vom vorbi acum despre ce presupune omorârea păcatului în general, pentru a ne pregăti apoi pentru exemple practice. Omorârea unei pofte este o acțiune ce presupune trei componente:

- (1) *Slăbirea* ei constantă.
- (2) *Lupta* constantă împotriva ei.
- (3) Biruința sau *succesul* asupra poftei.

SLĂBIREA CONSTANTĂ A POFTEI

Orice poftă este un obicei sau o atitudine depravată care înclină inima continuu către rău. Având în vedere acest lucru, avem o descriere a celui care nu și-a omorât cu adevărat pofta: „toate întocmirile gândurilor din inima lui sunt îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Gen. 6:5). Acesta se află totdeauna sub influența unei înclinații puternice către păcat. Singurul motiv pentru care omul firesc nu umblă după

o anumită poftă zi și noapte este că are atât de multe poftes pe care să le slujească. Fiecare dintre acestea strigă către el ca să fie satisfăcută. Chiar dacă omul umblă după poftele sale excesiv de variate, în realitate singurul lucru pe care îl dorește este să-și satisfacă eul.

Să presupunem așadar că pofta sau atracția este o înclinație puternică, adânc înrădăcinată, a voinței și dorințelor, către un anumit păcat. Păcatul, în sine, este irelevant. Indiferent în ce ar consta acesta, el stârnește întotdeauna fantezii, gânduri și șiretlicuri în legătură cu obiectul lui. Acesta este motivul pentru care se spune despre oameni că au inimile hotărâte să facă răul, că înclinația sufletelor lor este spre a purta de „grijă firii pământești” (Rom. 13:14).

Un obicei păcătos, depravat, se deosebește dintre toate obiceiurile, naturale sau morale. Obiceiurile bune înclină sufletul în mod adecvat și cu blândețe, în timp ce obiceiurile păcătoase îl stârnesc cu violență și ferocitate. Iată de ce se spune despre poftes că luptă sau „se războiesc cu sufletul” (1 Petru 2:11) [*strateuomai*]. Ele se răzvrătesc sau se ridică cu acea brutalitate și conflict pe care te-ai aștepta să le vezi într-un război. Romani 7:23 spune că noi suntem duși în captivitate sau făcuți captivi după succesul păcatului în bătălie [*antistrateuomai*]. Toate acestea sunt acțiuni de o mare violență și ferocitate. Din descrierea pe care o avem în Romani 7, aș putea să arăt cu o claritate incontestabilă faptul că pofta întunecă

mintea, stinge convingerile noastre, răstoarnă rațiunea, blochează puterea spirituală și influențează orice lucru pe care îl atinge, mistuind toate acestea. Totuși, nu acesta este subiectul către care vreau să-mi îndrept atenția acum. Primul lucru pe care trebuie să îl facem în omorârea păcatului este să-i slăbim acest obicei. În felul acesta, el nu se poate ridica în noi pentru a concepe, agita, provoca, atrage sau tulbura ființele noastre cu aceeași intensitate, seriozitate și frecvență pe care le manifestă în mod normal (Iacov 1:14-15).

Aș vrea să ofer aici un avertisment sau regulă, și anume că, chiar dacă fiecare poftă, prin natura ei, ne atrage sau ne conduce în mod egal și universal către păcat, există două limitări ale ei, astfel:

În primul rând, o poftă anume poate fi amplificată, crescută sau întărită în cineva pe neașteptate. Ea are viață, putere și vigoare cu mult mai mari decât ar putea avea o altă poftă în acel om, sau cu mult mai mari decât ar putea avea aceeași poftă în altă persoană. Când o poftă se aliniază personalității unui om, perioadei din viața lui sau căii pe care acesta a luat-o, ca și circumstanțelor nimerite, sau când Satana își vâra mâna în mod special, atunci acea poftă crește în severitatea și ferocitatea ei mai presus de toate celelalte sau mai presus de aceeași poftă într-un alt om. În astfel de circumstanțe, aburul intens al poftii întunecă mintea. Chiar dacă omul poate să știe de anumite limite, ele n-au nicio putere sau influență

asupra voinței lui. Dimpotrivă, pofta mistuitoare eliberează din el tot soiul de dorințe și patimi pervertite.

Pofta își extrage tăria în special prin *ispitire*. Atunci când o ispită potrivită se întâlnește cu o poftă corespunzătoare acesteia, ea îi dă poftei o viață nouă, vigoare, putere, violență și ferocitate, lucruri pe care nu părea să le aibă anterior, și de care nu părea să fie capabilă. Aș putea să-ți ofer numeroase exemple în acest sens, dar las acest lucru pentru o altă carte.

În al doilea rând, anumite pofte sunt de departe mai evidente în severitatea lor decât altele. Observă diferența dintre necurăția sexuală și toate celelalte păcate: „Fugiți de curvie! Orice alt păcat, pe care-l face omul, este un păcat săvârșit afară din trup; dar cine curvește, păcătuiește împotriva trupului său” (1 Cor. 6:18).

Din acest motiv, manifestarea păcatului sexual tinde să fie mai tangibilă, mai ușor de deosebit decât a altor păcate. Este posibil ca anumiți oameni să fie mistuiți de dragostea față de această lume și, de aceea, pofta experimentată de ei în acest domeniu să nu fie cu nimic mai puțin dominantă decât ar fi pofta sexuală. Totuși, ea nu aprinde aceeași frenezie istovitoare și puternică pe care o aprinde pofta sexuală.

Gândiți-vă mai departe la faptul că astfel de oameni ar putea să-și imagineze că ei își omoară păcatele, și chiar să pară că fac acest lucru în ochii lumii. Totuși, ei nutresc aceeași

poftă dominantă ca aceia care strigă uimiți atunci când își face loc comportamentul nestăpânit și tulburător al acesteia. Fără îndoială, tânjirea lor nu este cu nimic diferită de a celor care au fost târâți de puterea ei în păcate scandaloase. Singura diferență este că poftele lor sunt îndreptate către lucruri care nu produc astfel de ravagii în sufletele lor. Ele pot să se manifeste într-un fel mult mai calm. În alte situații, temperamentul natural nu dă naștere aceleiași intensități a poftei ca în cazul altor persoane. Repet, principalul lucru de făcut în omorârea păcatului este să-i slăbim acest obicei, așa încât să nu ne mai atragă, să nu ne distragă sau să ne ispitească atât de mult și de des.

Noi ne dorim ca pofta să fie incapabilă să aducă confuzie, distrugere sau întrerupere a părții atunci când vrem să-i luăm viața, vigoarea, promptitudinea și ambiția. Acest lucru este denumit prin expresia „și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei” (Gal. 5:24). Altfel spus, noi îi luăm sângele și viața care îi dau putere și tărie și istovim trupul de moarte „din zi în zi” (2 Cor. 4:16).

Atunci când un om este ținut pe cruce, la început el se luptă și se zbate. El strigă cu o putere imensă. Totuși, pe măsură ce sângele și viața se scurg din el, eforturile lui devin tot mai rare și mai lipsite de putere. Strigătele lui abia de se mai aud. În același fel, când un om se apucă să se lupte cu o poftă sau dorință a lui, lupta este strașnică la început. Pofta strigă cu toată seriozitatea și nerăbdarea să fie satisfăcută și eliberată.

Dar când lucrarea de omorâre a păcatului varsă sângele și vitalitatea acesteia, pofta se mișcă mult mai rar și cu o putere mult mai mică. Ea strigă doar din când în când și abia de se mai aude în inimă. Uneori, ea mai poate avea o răbufnire muribundă de vigoare și putere, dar această răbufnire se risipește rapid, mai ales dacă este împiedicată să aibă vreun succes considerabil.

Apostolul descrie această luptă în Romani 6, în special în versetul 6: „omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El”. Și care este scopul? Ca trupul de păcat să fie dezbrăcat de puterea lui. Puterea păcatului este slăbită și abolită puțin câte puțin, așa încât să „nu mai slujim păcatului”. Altfel spus, noi procedăm în felul acesta așa încât păcatul să nu ne mai încline și să nu ne mai împingă atât de eficient pentru a ne face slujitorii lui, așa cum se petrecea în trecut. Acest lucru se aplică nu doar în ce privește dorințele carnale și senzuale, sau cele după lucrurile pământești. El are de-a face nu doar cu pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții (1 Ioan 2:16), ci și cu firescul vieții și al voinței, ca și cu împotrivirea lor naturală față de Dumnezeu.

Oricare ar fi boala care ne necăjește și oricare ar fi modalitatea de manifestare a acesteia, fie prin a ne îndrepta către rău sau prin a ne împiedica să facem binele, regula este aceeași: dacă pofta nu este slăbită suficient, toate eforturile noastre vor rata ținta.

Omul poate să arunce roadele stricate dintr-un pom rău până la epuizare. Atâta vreme cât rădăcina își păstrează puterea și vigoarea, îndepărtarea fructelor lui nu va opri acel pom să aducă același rod. Aceasta este nebunia unor oameni.

Ei se apucă cu sârguință și zel să lupte împotriva unei răbufniri a poftei, dar ignorând cauza care o produce, ei nu fac prea mare progres pe calea omorârii păcatului.

LUPTA CONSTANTĂ ÎMPOTRIVA POFTEI

O parte importantă în omorârea păcatului constă din a apăsa întotdeauna greu asupra acestuia. Când păcatul este puternic și plin de energie, sufletul își poate croi cu greu calea împotriva lui. Totuși, el suspină, geme și este tulburat de păcat, dar rareori cedează în fața acestuia. Iată felul cum David vorbește despre sine, atunci când deplânge faptul că păcatul său „îl împresoară... nu le mai poate suferi vederea [lit. nu mai pot vedea de ele]” (Ps. 40:12). Abia de mai putea lupta împotriva lui! Există mai multe lucruri care sunt implicate în lupta împotriva păcatului, și anume:

În primul rând, omul trebuie să cunoască faptul că are de-a face cu acest fel de vrăjmaș. Trebuie să îl recunoască și să îl considere cu adevărat un vrăjmaș. Poftea trebuie distrusă prin orice mijloc posibil. Așa cum am spus mai devreme, lupta este istovitoare și periculoasă. În joc sunt puse lucruri veșnice. Când oamenii se gândesc cu indiferență și nepăsare

la poftele lor, acesta nu indică faptul că ei sunt cu adevărat implicați în lupta de omorâre a păcatului, și asupra faptului că ei s-ar afla pe calea aceasta. Orice om trebuie să își cunoască „plaga inimii” (1 Împ. 8:38, cf. KJV). Fără această cunoaștere, nimic altceva nu poate fi făcut. Este înfricoșător să ne gândim cât de mulți oameni cunosc atât de puțin despre principalul vrăjmaș pe care îl poartă în inimile lor. Această ignoranță îi face gata să se justifice, să respingă muștrările și avertismentele, întrucât ei nu știu că se află în pericol (2 Cron. 16:10).

În al doilea rând, pentru a începe acest război, trebuie să ne străduim să aflăm care sunt căile, înșelătoriile, metodele, oportunitățile și circumstanțele care asigură succes păcatului. Acesta este felul în care oamenii își tratează vrăjmașii. Ei evaluează planul de acțiune al vrăjmașului, cercetează motivațiile lui și se gândesc la felul în care aceștia au câștigat în trecut, așa încât să-l împiedice pe vrăjmașul lor să aibă succes din nou. Aceasta este cea mai mare îndemânare pe care trebuie să ne-o dezvoltăm. Dacă ignorăm acest lucru, atunci implicarea noastră în război, oricare ar fi progresul nostru în înțelepciune și zel omenesc, ar fi sortită eșecului. Trebuie să vedem cum au succes sfinții împotriva poftei. Ei o evaluează nu doar atunci când poftea îi chinuie, îi atrage și îi seduce, ci și în momentele lor mai liniștite. Ei se gândesc astfel: „Iată vrăjmașul nostru. Iată modul lui de acțiune și cât a progresat până astăzi. Iată care sunt avantajele lui. Acesta este felul în care el ne-a învins

anterior, și iată ce va continua să facă, dacă nu îl împiedicăm”. Așa spunea și David: „păcatul meu stă necurmat înaintea mea” (Ps. 51:3).

Înțelepciunea spirituală practică stă în a descoperi subtilitățile, tacticile și profunzimile unui păcat interior. Trebuie să luăm în considerare care este izvorul puterii acestuia, ce avantaje ar putea avea în anumite circumstanțe, când intervin oportunități de a se manifesta și care este felul în care ne ispitește. Care sunt pledoariile, pretențiile și motivațiile păcatului? Care sunt strategiile, sloganurile și scuzele lui?

O bună parte a războiului nostru constă din a folosi înțelepciunea Duhului împotriva șireteniei omului cel vechi, din a urmări acest șarpe în toate unduirile căii pe care el merge. Trebuie să îi putem spune: „Îți știu căile tale vechi și după ce umbli”, și astfel să fim întotdeauna gata de a-l confrunta.

În al treilea rând, trebuie să îl împiedicăm zilnic folosind toate lucrurile care îi sunt dureroase, mortale și distructive. Acesta este epitomul bătăliei noastre. Nu ne putem imagina niciodată că pofta noastră este moartă doar pentru că nu ne deranjează. Trebuie să continuăm să îi dăm lovituri noi în fiecare zi și să îi creăm răni noi zilnic. Iată îndemnul apostolului: „omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ” (Col. 3:5). Câtă vreme sufletul se află în această stare a minții și tratează păcatul în felul acesta, va avea câștig de cauză. Păcatul se

va afla sub sabia lui și va fi pe moarte.

BIRUINȚA SAU SUCCESUL ASUPRA POFTEI

Succesul frecvent împotriva oricărei pofte constituie o altă dovadă a omorârii păcatului. Prin succes nu mă refer la o simplă îndepărtare de păcat, așa încât acesta să nu își mai facă apariția sau să nu aibă succes de data aceasta. Mă refer la victoria asupra lui, la urmărirea lui până când îl cucerim complet.

De exemplu, oridecâteori inima descoperă că păcatul este la lucru prin seducție și viclenie, ca să vadă cum să împlinească poftele firii pământești, ea trebuie să atace dintr-o dată păcatul. Ea trebuie să îl privească în fața Legii lui Dumnezeu și a dragostei lui Hristos. Acolo, ea trebuie să îl condamne și să îl execute.

Când omul acționează în felul acesta, pofta este slăbită în însăși rădăcina ei. Acțiunile ei sunt tot mai puține și mai slabe. Acestea nu sunt capabile să împiedice îndatoririle lui și nici să îi întrerupă pacea. El poate să descopere liniștit păcatul, să lupte împotriva lui și să aibă succes. Apoi păcatul poate fi dat morții considerabil și, în ciuda întregii lui opoziții, omul poate avea pace cu Dumnezeu în toată viața lui.

Așadar, iată cele două abordări care vor funcționa în cazul oricărui asalt care va încerca să pervertească și să corupă natura noastră nouă:

În primul rând, trebuie să *slăbim* temperamentul ei interior, prin care pofta ne atrage, ne captivează și ne dirijează către rău și să ne răzvrătim împotriva lui Dumnezeu. Acest lucru se poate face prin plantarea și hrănirea principiului obișnuit al harului, care se află în directă opoziție cu pofta și care o ruinează. Mândria este slăbită prin implantarea și hrănirea smereniei. Imoralitatea este slăbită prin puritatea gândurilor și a conștiinței. Dragostea de lume este slăbită prin gândirea cerească. Acestea sunt harurile Duhului, sau sunt același har care acționează în felurite modalități prin Duhul Sfânt potrivit cu diversitatea poftelor noastre. În mod asemănător, aceeași corupție naturală acționează variat potrivit cu oportunitățile și circumstanțele cu care se întâlnește.

În al doilea rând, trebuie să luptăm cu *promptitudine*, *sârguință* și folosind *puterea* Duhului, cu un strigăt de bătaie împotriva poftelor, prin orice mijloace, folosind orice metode și ajutoare care ne stau la dispoziție. Succesul depinde în mare măsură de aceste două lucruri.

Ține minte acest lucru: dacă starea de constrângere în care ne aflăm nu are asupra noastră un avantaj insurmontabil ce provine din situația ei naturală, putem să ne așteptăm la cucerirea completă a păcatului, așa încât să nu îi mai simțim niciodată împotrivirea în forța lui. Putem să ne ridicăm la un nivel al păcii conștiinței care este potrivit cu sensul autentic al legământului harului.

7

LUCRAREA CREDINCIOSULUI

Ne vom îndrepta privirile acum către căile și mijloacele pe care le putem folosi pentru omorârea oricărui păcat specific. Trebuie să cunoaștem că Satana se poate folosi de aceste mijloace pentru a ne distra și pentru a ne slăbi.

Există unele reguli generale cu privire la temelia acestei lucrări care sunt esențiale pentru succesul ei. Nimeni, indiferent cât de convins de păcat ar fi și cât de hotărât ar fi să își omoare păcatele, nu poate avea succes fără a respecta aceste reguli.

Regulile generale necesare pentru omorârea cu succes a păcatului sunt următoarele:

1. Asigură-te că ești credincios, că ești părtaș lui Hristos. Dacă vrei să omori vreun păcat fără a fi credincios, nu vei reuși niciodată. Dacă omul nu este credincios, el nu poate omorî nici măcar un singur păcat. Omorârea păcatului este lucrarea exclusivă a credinței.

2. *Fără a fi sincer și sânguincios în omorârea tuturor poftelor, nu vei putea ucide nici măcar o singură poftă. Pentru aceasta, vezi Capitolul 8.*

Așadar, ne vom îndrepta acum către prima regulă generală, și anume aceea de a ne asigura că suntem credincioși, părtași lui Hristos.

DACĂ OMUL NU ESTE CREDINCIOS, EL NU POATE OMORÎ NICI MĂCAR UN SINGUR PĂCAT

Prin credincios mă refer la cineva care este cu adevărat altoit în Hristos. De asemenea, eu nu spun că omorârea păcatului este imposibilă celui care este cu adevărat credincios, ci celui care își *imaginează* că este credincios. Omorârea păcatului este lucrarea exclusivă a credincioșilor: „dacă, prin Duhul” (Rom. 8:13) etc. Pentru voi, *credincioșii*, nu mai este nicio condamnare (Rom. 8:1). Doar credincioșii au primit îndemnul de a omorî păcatul: „omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ” (Col. 3:5). Cine trebuie să le dea morții? Voi, cei ce sunteți „înviați împreună cu Hristos” (Col. 3:1), a căror viață sunt „ascunse cu Hristos în Dumnezeu” (v. 5), care „se vor înfățișa cu El în slavă” (v. 4).

Un om neregnerat poate face lucruri asemănătoare, dar el nu poate împlini această lucrare într-o modalitate care să fie primită de Dumnezeu. Unii dintre filozofi, precum Seneca, Tullius și Epictet, au scris în termeni categorici despre

lupta pe care o aveau cu lumea și cu firea pământească. Ei au scris despre nevoia de a ne controla și cuceri toate dorințele și emoțiile excesive! Cu toate acestea, viețile lor au arătat clar că maximele lor au fost diferite de adevărata omorâre a păcatului la fel cum un soare pictat pe o bucată de lemn este diferit de soarele de pe cer. Acești oameni n-au avut nici lumină și nici căldură. Lucian al lor ilustrează destul de adecvat ce anume au fost cu toții – retoricii angajați pentru amuzament. Fără moartea lui Hristos nu există moartea păcatului. Probabil că sunteți obișnuiți cu încercările romano-catolicilor de a omorî păcatul fără Hristos, prin jurămintele, penitențele și indulgențele lor. Aș putea spune despre practicile lor ceea ce Pavel spunea despre Israel în ce privește neprihănirea: „Israel, care umbla după o Lege, care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta. Pentru ce? Pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte” (Rom. 9:31-32). Același lucru este aplicabil acelor care, în ascultare de convingerile lor și de conștiințele lor trezite, încearcă să alunge păcatul. Ei umblă după acesta, dar nu reușesc să îl izgonească.

Orice om care aude Legea sau Evanghelia predicată, are în acestea porunca de a omorî păcatul. Ea este *datoria* lui, dar nu este datoria lui *imediată*. El trebuie să împlinească această lucrare, dar trebuie să o facă așa cum spune Dumnezeu. Dacă i-ai cere angajatului tău să plătească o factură în numele tău, dar i-ai indica să meargă mai întâi la bancă pentru a retrage

bani, atunci obligația lui de a plăti factura nu este una imediată. L-ai putea învinui dacă nu o plătește, însă, potrivit cu porunca pe care i-ai dat-o, prima lui îndatorire este să retragă banii de la bancă. Aceași situație este în cazul omorării păcatului. Păcatul trebuie dat morții, dar trebuie făcut ceva mai întâi, pentru ca acest lucru să ne facă capabili să îl omorâm.

Am arătat deja că doar Duhul Sfânt poate să omoare păcatul. El ne-a fost promis tocmai cu acest scop. Toate celelalte mijloace de omorâre a păcatului sunt zadarnice și inutile.

Cum ar putea să omoare păcatul cineva care nu are Duhul? Ar fi mai ușor să vezi fără ochi sau să vorbești fără să ai limbă, decât să omori cu adevărat păcatul fără să te folosești de Duhul Sfânt. Dar cum am putea obține Duhul? El este Duhul lui Hristos, așa cum spune apostolul: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Rom. 8:9). Așadar, dacă suntem ai lui Hristos și avem părtășie cu El, atunci avem Duhul, și avem *puterea* Lui de a omorî păcatul.

Apostolul discută acest aspect în detaliu în Romani 8:8: „cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu”. Acest pasaj survine după comentariul său legat de starea noastră firească, stare în care suntem vrăjmași ai lui Dumnezeu și ai Legii Lui. Dacă ne aflăm în firea pământească și deci nu avem Duhul, atunci nu putem face nimic care să fie plăcut lui Dumnezeu. Dar cum putem fi salvați din această stare? Ver-

setul 9 ne arată: „Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi”. Voi, cei credincioși, care aveți Duhul lui Hristos, nu mai sunteți în firea pământească.

Fără Duhul lui Hristos nu există nicio cale de scăpare din a trăi în firea pământească. Dar dacă acest Duh al lui Hristos se află în tine, atunci ai murit față de păcat: „trupul vostru este mort datorită păcatului” (v. 10), sau cel puțin ești mort față de păcat. Dacă avem Duhul, atunci lucrarea de omorâre a păcatului continuă, iar omul cel nou este făcut viu față de neprihănire. Apostolul dovedește acest lucru în versetul 11. Din unirea de care avem parte cu Hristos prin Duhul se produc în noi schimbări asemănătoare celor care au fost produse și în apostol. De aceea, toate încercările de a omori o singură poftă fără să aparținem lui Hristos sunt fără sens.

Mulți oameni care sunt tulburați de păcat prin săgețile convingătoare de păcat ale lui Hristos, prin predicarea Cuvântului sau prin vreun necaz care le străpunge inimile, se ridică viguros împotriva poftelor care le tulbură cel mai mult conștiințele. Ei se trudesesc în foc și lucrarea lor este mistuită.

Când Duhul lui Hristos se apropie de aceste lucruri, El va fi ca „focul topitorului, și ca leșia nălbitorului”, și îi va purja pe oameni așa cum meșterul curăță aurul și argintul de zgură (Mal. 3:2-3). El va îndepărta impuritățile și murdăriile

lor, spurcăciunea și sângele lor necurat, așa cum scrie în Isaia 4:4. Totuși, pentru ca lucrarea aceasta de rafinare să le facă bine, oamenii trebuie mai înainte să fie transformați în aur și argint. Profetul Ieremia ne oferă o priveliște tristă a încercărilor finale de omorâre a păcatului făcute de oameni răi: „Foaiele ard, plumbul este topit de foc; degeaba curăță, căci zgura nu se dezlipește... De aceea se vor numi argint lepădat, căci Domnul i-a lepădat” (Ier. 6:29, 30). Din ce motiv? Versetul 28 ne arată că ei erau „aramă și fier” când au fost puși în cup-tor. Oamenii nu pot rafina arama și fierul suficient de mult pentru a le transforma în argint.

Omorârea păcatului nu este treaba oamenilor neregenerați. Dumnezeu încă nu-i cheamă la așa ceva. Convertirea este prima lor îndatorire și lucrare. Ea constă în convertirea întregului suflet, nu în omorârea unei poftes sau a alteia. Dacă vei vedea vreun om care se apucă să construiască o clădire uriașă fără să îi pună temelia, vei râde de el. Ba vei râde mai copios dacă l-ai văzut repetând acest fiasco de o mie de ori. Un astfel de om zidește astăzi doar pentru a vedea cum toată munca lui se prăbușește a doua zi. Așa este și cu oamenii care sunt con-vinși de faptul că felul lor de a omorî păcatul este corect. Chiar dacă ei pot vedea terenul pe care îl câștigă împotriva unui păcat astăzi, mâine acest teren este pierdut, iar acești oa-meni continuă pe același drum fără să se întrebe unde este gre-șeala de nu reușesc să înainteze.

Atunci când Iudeii au fost convinși de păcatul lor, au fost străpunși inimă și au strigat: „Ce să facem?” (F.A. 2:37), ce anume le-a spus Petru să facă? Le cere el să își omoare mânia, mândria, răutatea, cruzimea și toate celelalte? Nu! El știa că nu aceea era lucrarea lor imediată. Petru îi cheamă mai întâi la convertire și credința în Hristos (v. 38). Dacă ai mai întâi sufletul convertit, mai apoi, când Îl vei „vedea pe Cel pe care L-ai străpuns” (Ioan 19:37), smerenia și omorârea păcatului își vor face loc. În același fel, când Ioan a început să predice pocăința și convertirea, el a spus: „secera a și fost înfiptă la rădăcina pomilor” (Matei 3:10).

Fariseii puseseră poveri grele asupra oamenilor, impunându-le îndatoriri istovitoare și cerându-le să folosească mijloace rigide de omorâre a păcatului, prin post, spălarea picioarelor și alte lucruri de acest gen. Toate acestea nu ajutau la nimic. Ioan spune, în esență, „doctrina convertirii te ajută. Secera din mâna mea este așezată la rădăcina problemei tale”.

Mântuitorul nostru ne spune ce să facem în acest caz: „Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din mărarcini?” (Matei 7:16) Ce se va întâmpla dacă o buruiană este bine îngrijită? Evident, nu va rodi niciodată smochine (v. 17-18). Nu se poate altfel. Orice pom aduce roade potrivit cu natura lui. De aceea, Hristos ne spune ce trebuie făcut, și anume: „faceți pomul bun și rodul lui [va fi] bun” (Matei 12:33). Rădă-

cina este ceea ce trebuie tratat. Trebuie schimbată natura popului, altfel el nu poate produce roade bune.

Iată ideea pe care încerc să o subliniez: dacă omul nu este mântuit, dacă nu este credincios, toate încercările pe care le face de a omorî păcatul sunt inutile. Indiferent cât de atractive și promițătoare sunt eforturile lui, indiferent câtă sârguință, zel, veghere și intenții bune poate avea, eforturile lui sunt inutile. El va încerca multe modalități de vindecare, dar acestea vor fi în zadar, căci el nu va fi curățat.

În fapt, există mai multe lucruri rele și stricate care însoțesc eforturile necredincioșilor de a omorî păcatul, și le voi prezenta pe scurt în cele ce urmează.

În primul rând, mintea lui este chinuită de un lucru la care nu este chemat, așa că este abătută de la ceea ce ar trebui într-adevăr să facă. Prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin judecățile Sale, Domnul i-a descoperit un păcat în el. El tulbură conștiința omului, îi necăjește inima și îi fură odihna, așa încât orice alte lucruri care l-ar putea abate să nu-i slujească. Și ar fi de așteptat ca omul nostru să se apuce de lucrarea care îi stă în față. Acea lucrare constă din a se trezi și a lua în considerare starea sa de om separat de Dumnezeu, nevoia lui de a fi adus înapoi acasă, la Dumnezeu. Totuși, în loc să se întoarcă la Dumnezeu, el se apucă să omoare păcatul care îl necăjește. Această încercare de a se elibera de necazul său este un

caz tipic de iubire de sine. Nu aceasta este lucrarea la care este chemat el în acel moment. Astfel, el ajunge să fie abătut de la adevărata lui lucrare. Dumnezeu vorbește în mod asemănător despre seminția lui Efraim, când El a „întins lațul peste ei, i-a doborât ca pe păsările cerului; și i-a pedepsit” (Osea 7:12). Astfel, El i-a prins, i-a înconjurat și i-a convins de faptul că nu pot scăpa de El, și că nu există soluție altundeva. Totuși, ei s-au întors, dar nu la Cel Preaînalt. Au fost hotărâți să-și abandoneze păcatul, dar nu pe calea pe care Dumnezeu le-a cerut să meargă, cale care i-ar fi dus la *convertirea* completă.

Astfel, oamenii ajung să fie abătuți de la lucrarea lor de a veni cu adevărat la Dumnezeu, prin faptul că își creează propriile căi prin care încearcă să vină la El. Aceasta este una dintre cele mai obișnuite amăgiri prin care oamenii își pierd sufletele. Îmi doresc ca această amăgire să nu fi fost atât de răspândită. Acești oameni se străduiesc să dreagă lucrurile lui Dumnezeu cu un mortar moale. Ei îi fac pe semenii lor să greșească din ignoranță.

Ce fac oare oamenii, și către ce sunt ei adesea îndreptați când conștiințele lor sunt tulburate de păcat și de neliniște, pentru că Domnul le-a tăiat calea? Nu li se spune oare că trebuie să omoare păcatul de care sunt necăjiți? Iar după ce unii parcurg o porțiune din acest drum îndreptat împotriva păcatului, nu li se spune oare să se dedice cu atât mai mult acestei lucrări? Cu toate acestea, în final, aceste convingeri îi vor

costa ratarea țintei Evangheliei. Iată cum rămân oamenii în păcatul și pierzarea lor.

În al doilea rând, această datorie a omorârii păcatului este un lucru bun atâta vreme cât este așezată în locul ei. Aceasta este o îndatorire care necesită sinceritate și aduce pace conștiinței. Omul poate concluziona că se află într-o stare bună dacă este dedicat acestei îndatoriri. Minte și inima lui sunt îndreptate împotriva unui anumit păcat, și este hotărât să nu mai aibă nimic de-a face cu el. Cu toate acestea, el se înșală singur, întrucât, atunci când conștiința lui este bolnavă de păcat și când nu-și găsește odihna, el ar trebui să meargă la marele Doctor al sufletelor pentru ca sângele să-i fie vindecat. Dar omul care doar vrea să-și liniștească conștiința prin a pune capăt unui păcat stă liniștit fără a merge la Hristos. Cât de mulți sunt amăgiți și pierd veșnicia în felul acesta! „Când își vede Efraim boala, și Iuda rănile, Efraim aleargă în Asiria, și trimite la împăratul Iareb” (Osea 5:13). Iată ce l-a ținut departe de Dumnezeu. Întreaga religie romano-catolică este compusă din șiretlicuri și scheme gândite pentru a liniști conștiința, păstrând-o departe de Hristos, așa cum a descris apostolul în Romani 10:3. De asemenea, procedând în felul acesta, oamenii capătă convingerea că totul este bine cu ei. La urma urmei, gândesc ei, aceasta este o lucrare bună, și unii nici măcar nu o fac pentru a fi văzuți. Ei sunt sinceri, însă toată această trudă nu face decât să îi împietrească într-un fel

de auto-neprihănire.

În al treilea rând, când omul a umblat în felul acesta pentru o vreme și s-a amăgit, descoperă de-a lungul vieții sale că păcatul lui n-a fost niciodată omorât cu adevărat. Acesta e doar îmbrăcat într-o nouă haină. El începe să creadă că și-a irosit timpul luptând împotriva păcatului, dacă nu a fost niciodată capabil să-l învingă. El doar construiește un stăvilar împotriva apelor care se ridică tot mai mult. Când acestea zdobesc stăvilarul, el renunță, fiind disperat de faptul că nu a avut niciun succes. Astfel, el cedează și se predă puterii păcatului și formalismului luptei cu acesta.

Acesta este rezultatul obișnuit în cazul aceluia care încearcă să omoare păcatul fără a fi mai întâi mântuiți de Hristos. Acest rezultat îi amăgește, îi împietrește și îi distruge. Cei mai dezgustători și disperați păcătoși sunt cei care au mers pe această cale ca urmare a unei convingeri de păcat, au descoperit că ea nu aduce nicio roadă, după care au abandonat-o fără a-L găsi pe Hristos.

Aceasta este temelia tuturor religiilor formaliste din lume și a tuturor aceluia din congregațiile romano-catolice care se luptă în felul acesta cu păcatul. Ei cred că pot să îl forțeze pe indian să se boteze sau să determine un animal să bea apă. Repet lucrul acesta, omorârea păcatului este o lucrare exclusivă a credincioșilor și doar a lor. Ea este lucrarea oamenilor vii.

Când oamenii sunt morți, așa cum sunt necredincioșii, păcatul este viu, și el va continua să trăiască.

OMORÂREA PĂCATULUI ESTE LUCRAREA EXCLUSIVĂ A CREDINȚEI

Dacă un anumit lucru nu poate fi obținut decât printr-o singură cale sau printr-un singur mijloc, este o nebunie să încerci orice altceva. Credința este cea care purifică inima (F.A. 15:9) sau, așa cum spune Petru, „v-ați curățit sufletele prin Duhul” (1 Petru 1:22). Fără credință, acest lucru este imposibil de făcut. Presupun că ceea ce am spus până aici este suficient pentru a dovedi prima regulă generală enunțată la începutul capitolului, anume că, *nu vei reuși niciodată să omori un păcat fără a fi părtaș lui Hristos.*

Obiecție. Ai putea spune acum, „Bine, dar ce ar trebui să faci necredincioșii atunci când sunt convinși de răutatea păcatului? Ar trebui să se oprească din a lupta împotriva păcatului? Ar trebui să trăiască fără constrângeri morale, să se dea liber poftelor lor și să se alăture celor mai răi dintre oameni? Aceasta ar fi o modalitate sigură de a aduce haos total în lume. Ne-am întoarce în epocile întunecate, am deschide barajele poftelor și i-am stârni pe oameni să alerge la păcat cu bucurie, așa cum un cal se avântă în bătălie.”

Răspuns. Să ne ferească Dumnezeu de asta! În primul rând, faptul că, prin numeroase modalități și căi, Dumnezeu

îi înfrânează pe fiii oamenilor de la păcat, este o dovadă a înțelepciunii, bunătății și dragostei Lui. El îi împiedică să alunece în comportamentul depravat și excesiv către care firea lor pământească și depravată i-ar conduce cu înflăcărare. Indiferent de modalitățile și mijloacele prin care El face aceasta, Domnul nostru demonstrează grija, bunătatea și blândețea Lui, prin care păzește întregul pământ ca să nu devină un Iad de păcat și anarhie.

În al doilea rând, există o putere unică în lume care aduce convingere de păcat, și pe care Dumnezeu găsește adesea nimerit să o folosească. Ea îi rănește, îi uimește și, într-o anumită proporție, îi smerește pe păcătoși, chiar dacă aceștia ar putea să nu fie niciodată convertiți. Nu trebuie predicat Cuvântul având în minte acest lucru, însă este un adevăr că el va avea un astfel de efect. De aceea, Cuvântul trebuie predicat și păcatele oamenilor trebuie mustrate. Pofta trebuie înfrânată și păcatul trebuie să primească împotrivire, chiar dacă nu acestea sunt rezultatele finale pe care noi le urmărim.

În al treilea rând, chiar dacă omorârea păcatului este lucrarea Cuvântului și a Duhului Sfânt, și chiar dacă această lucrare este bună în ea însăși, ea nu este disponibilă acelor care încă suferă de amărăciune și care rămân sub puterea întunericului. Această lucrare nu îi va conduce la mântuire.

În al patrulea rând, oamenii trebuie să știe că aceasta

este responsabilitatea lor, dar că ea trebuie așezată la locul potrivit. Nu pot să îi îndepărtez pe oameni de lucrarea omorării păcatului dacă intenția mea este convertirea lor. Cineva care îl oprește pe un om să dea o gaură în peretele casei lui pentru a putea să stingă un foc care îi mistuie întreaga casă, nu este decât vrăjmașul aceluia om. Sărmane om nebun! Nu trebuie să-ți faci atât de mare grijă de un deget care sângerează pe cât ar trebui să te îngrijezi de febra mistuitoare a trupului. Tu te ridici împotriva unui păcat specific, dar nu conștientizezi că întreaga ta ființă nu este altceva decât păcat.

Aș vrea să adaug câteva cuvinte adresate predicatorilor Cuvântului, sau acelor care aspiră la această chemare din mâna cea bună a lui Dumnezeu. Datoria lor este să pledeze înaintea oamenilor, vorbindu-le despre păcat și cântărind păcatele specifice ale acestora.

Totuși, trebuie ținut minte întotdeauna că această lucrare trebuie făcută având în vedere ținta potrivită atât a Legii cât și a Evangheliei. Altfel spus, făcând această lucrare, intenția lor trebuie să fie aceea de a scoate la iveală starea adevărată a păcătosului.

Astfel, accidental sau nu, predicatorii îi pot îndrepta pe oameni către ipocrizie sau simplu formalism. Procedând astfel, predicatorii vor sluji foarte puțin scopului predicării Evangheliei. Nu-i va ajuta în niciun fel unui om să se lase de

beție doar pentru a trece la un formalism sobru.

Un predicator priceput lovește cu secera la rădăcină, dar țintește la inimă. Este un lucru bun să atacăm cu mânie păcatele specifice ale persoanelor neregenerate și ignorante, de care lumea aceasta este plină. Putem face acest lucru cu mare eficacitate, vigoare și chiar succes. Totuși, dacă această lucrare îi conduce la eforturi dureroase de a se lepăda doar de păcatele despre care le-am predicat, atunci putem concluziona că am bătut inamicul în teren, dar l-am îndreptat către o fortăreață de nepătruns, dincolo de abilitatea noastră de a o cucerii. Nu câștigi nimic prin a smulge un singur păcat. Nu ai reușit să capeți nimic de care să-l ții agățat pe acel păcătos. În loc să faci asta, îndreaptă-l către a conștientiza starea lui păcătoasă. Du argumentul la sursa lui, și tratează acolo cu el. Atunci când oamenii o rup cu anumite păcate, dar fără a o rupe cu esența păcatului din inima lor, acest lucru pune o opreliște față de vestirea Cuvântului pentru ei.

Iată aspectul în care omorârea păcatului, potrivit gândirii romano-catolice, se află într-o eroare gravă. Sistemul lor de gândire îndreaptă tot soiul de oameni către omorârea păcatului, fără a lua în considerare dacă au resursa esențială care să le permită acest lucru. Ei sunt atât de obsedați să îi cheme pe oameni să-și omoare poftetele, încât ajung să îi cheme pe aceștia la omorârea păcatului, în loc să-i cheme la credință. Adevărul este că ei nu cunosc ce înseamnă să *creadă* sau care este *sensul*

omorării păcatului. Pentru ei, credința este doar o acceptare generală a doctrinei predicate în biserica lor. Omorârea păcatului are loc atunci când un om face un jurământ de a o lua pe o anumită cale în viața sa, de a se feri de anumite lucruri din această lume cu un preț. Astfel de oameni nu cunosc nici Scripturile și nici puterea lui Dumnezeu. Atunci când ei se laudă cu omorârea păcatului, în realitate își celebrează rușinea.

Unii dintre cei mai riguroși dintre aceștia trec în același timp cu vederea necesitatea regenerării. Ei îi determină pe oamenii care își deplâng un păcat sau o poftă să jure împotriva acestora vreme de o lună sau chiar mai mult. Ei n-au nicio idee ce este taina Evangheliei, foarte asemănător situației când Nicodim a venit prima dată la Hristos. Ei le cer oamenilor să se abțină pentru o vreme de la practicarea păcatului lor. În general, această abordare nu face decât să întărească acea poftă. Poate că acei oameni își vor putea ține cuvântul cu ceva trudă, sau poate că nu. Acest lucru nu face decât să crească vinovăția și chinul lor. Dar oare face acest lucru ca păcatul lor să fie omorât pe deplin? Îl cuceresc ei în felul acesta? Este natura lor schimbată dacă reușesc să alunge acel păcat? Continuă ei să sufere de amărăciune? Nu este oare acest lucru asemănător situației când am încerca să facem chirpici fără paie sau, mai rău, fără putere? Ce promisiune a fost făcută vreodată unui om neregenerat de a fi justificat datorită faptului că

se apucă de această lucrare? Ce ajutor se poate aștepta să primească în această lucrare? Poate oare să fie omorât păcatul fără a fi părtaș morții lui Hristos sau ajutorului Duhului Sfânt?

Chiar dacă astfel de sfaturi ar avea succes în schimbarea vieților oamenilor, lucru care rareori se petrece, ele nu ating niciodată acel punct când se petrece schimbarea inimilor sau a naturilor lor. Acești oameni pot să fie schimbați doar cât să se justifice pe sine sau să fie ipocriți, dar ei nu vor deveni creștini. Mă întristează adesea să văd oameni care au un zel pentru Dumnezeu și o dorință după fericirea veșnică, dar care rămân robi unei închinări aspre, împovărătoare și exterioare, și unei slujiri nedorite a lui Dumnezeu ca rezultat al unor astfel de sfaturi. Ei se străduiesc zi de zi să facă aceste eforturi amăgitoare pentru a-și omorî păcatele, fiind în același timp străini de neprihănirea lui Hristos și de locuirea Duhului Său. Cunoscut, din nefericire, mult prea mulți oameni de acest fel. Dacă Dumnezeu strălucește vreodată în inimile lor, dându-le cunoștința gloriei Sale pe fața Fiului Său Isus Hristos, atunci ei își vor vedea nebunia căii pe care au umblat anterior.

8

SINCERITATEA ȘI UNIVERSALITATEA OMORĂRII PĂCATULUI

Cea de-a doua regulă generală pe care o propun este următoarea: străduiește-te să dai morții *toate* poftele, altfel nu vei reuși să omori *nicio* poftă.

Fără să fim sinceri și sârguincioși în omorârea tuturor poftelor noastre, nu putem da morții nici măcar o singură poftă. Prima regulă pe care am statuat-o se aplică persoanei, pe când aceasta se aplică păcatului în sine. Aș vrea să explic ce vreau să spun.

Orice poftă poate să îl ducă pe om în starea descrisă anterior. Ea este puternică, severă și categorică. Ea îl înrobește pe om, îl tulbură, îl necăjește și îi fură pacea. Omul nu poate să o tolereze, așa că se ridică împotriva ei. Se roagă împotriva ei, geme sub povara ei și suspină pentru a fi eliberat de ea. Dar poate că, între timp, în celelalte îndatoriri ale sale față de Dumnezeu, în citirea Scripturii și în meditație, ca și în toate

celelalte modalități care nu sunt legate de pofta care îl tulbură, el devine lax și neglijent. Astfel, el n-ar trebui să se aștepte să poată omorî pofta care îl tulbură. Aceasta este starea care îi lovește adesea pe oameni în pelerinajul lor pământesc.

Devenind conștienți de păcatul lor, evreii L-au căutat pe Dumnezeu cu sârguință și zel, cu post și rugăciune. Ei și-au declarat acest zel în mod repetat: „În toate zilele Mă întrebă, și vor să afle căile Mele, ca un neam, care ar fi înfăptuit neprihănirea, și n-ar fi părăsit legea Dumnezeului său. Îmi cer hotărâri drepte, doresc să se apropie de Dumnezeu” (Isaia 58:2-7). Și totuși, Dumnezeu i-a respins cu totul. Rugăciunea și postul lor au fost remedii care nu i-au vindecat. Motivul oferit în versetele 5-7 este că ei au fost selectivi în această îndatorire. Ei au acordat atenție cu sârguință unei anumite îndatoriri, dar au fost nepăsători și neglijenți în celelalte îndatoriri ale lor. Să zicem că cineva se alege cu o rană din care curge puroi datorită unui fel de viață stricat. Dacă starea generală a trupului său, dincolo de ceea ce se vede, este una bolnavă, atunci orice efort face acel om pentru vindecarea rănii sale va fi în zadar. Nu va conta cât de sânguincios și cât de îndemnatic își va trata rana. Nu face nicio diferență dacă el încearcă să oprească manifestarea curgătoare a păcatului și murdăriei din sufletul său. El trebuie să ia în considerare cu atenție starea sa spirituală generală. Acest lucru trebuie să se petreacă din câteva motive, pe care vreau să le tratez în cele ce urmează.

(1) O OMORÂRE SELECTIVĂ A PĂCATULUI ESTE REZULTATUL UNOR MOTIVAȚII CORUPTE.

Ea nu poate avea niciodată rezultate bune. De aici înainte vor fi subliniate principiile corecte și acceptabile ale omorării păcatului.

Această lucrare trebuie făcută având ca temelie disprețuirea păcatului ca păcat, nu doar ca un banal obicei dureros și deranjant, ci pe baza înțelegerii dragostei cuprinzătoare a lui Hristos așa cum este descoperită la Cruce, căci aceste lucruri stau la baza oricărei omorări adevărate a păcatului, din punct de vedere spiritual. Este un lucru evident că omorârea selectivă a păcatului despre care vorbesc aici este izvorâtă din dragoste de sine. Te-ai hotărât să dai morții o poftă sau un păcat anume, și vrei să faci acest lucru cu toată sârguința și cu tot zelul. Care este motivul pentru care vrei să faci asta? Da, te necăjește. Ți-a furat pacea. Îți umple inima de întristare, tulburare și frică. Nu poți avea odihnă din cauza lui. Prietene, suspectez că ți-ai neglijat rugăciunea sau citirea Cuvântului. Ai fost leneș și nepăsător în gândurile tale, sau te-ai implicat în lucruri diferite de pofta care te necăjește. Acestea nu sunt cu nimic mai păcătoase, cu nimic mai rele, decât pofta care îți cauzează durere. Isus Hristos a sângerat și pentru acestea. De ce să nu te ridici împotriva lor? Dacă urăști păcatul ca păcat, ca și orice cale care îți împovărează și tulbură sufletul, atunci trebuie să fii la fel de veghetor împotriva *oricărui* lucru care Îl

înrăstăiește și Îl necăjește pe Duhul lui Dumnezeu. Este evident că tu te lupți împotriva păcatului doar din cauza tulburării pe care el ți-o cauzează. Dacă conștiința ta ar fi liniștită în legătură cu acest păcat, nu l-ai deranja cu nimic. Dacă el nu te-ar necăji, nici tu nu l-ai deranja cu ceva. Așadar, îți poți imagina că Dumnezeu ar putea aproba astfel de străduințe ipocrite? Nu crezi oare că Duhul Lui va aduce mărturie împotriva sufletului tău care umblă cu minciuni și viclenii? Crezi că El te va elibera de ceea ce te tulbură, așa încât tu să fii liber să umbli după altceva, după o altă poftă care să Îl înrăstăieze la fel de mult ca aceasta? Nu, spune Dumnezeu, căci dacă ai putea scăpa de această poftă, totuși Dumnezeu nu va dori să te asculte data viitoare. Te va lăsa să te lupți cu ea de unul singur, și vei fi pierdut.

Nimeni n-ar trebui să-și imagineze că va putea să își împlinească lucrarea dacă nu o face după voia lui Dumnezeu. Și voia lui Dumnezeu constă în ascultarea universală. Lucrarea noastră este să fim eliberați de întreaga robie și problemă prezentă. Iată de ce scria apostolul: „să ne curățim de *orice* întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (2 Cor. 7:1). Dacă vrem să reușim în orice lucru, trebuie să atacăm toate păcatele. Așadar, ceea ce este acceptabil înaintea lui Dumnezeu constă nu doar dintr-o împotrivire intensă față de un anumit păcat sau față de o poftă specifică, ci și dintr-o dispoziție smerită și universală a inimii.

Suntem chemați să fim veghetori în privința oricărui rău, și să împlinim *toate* îndatoririle noastre.

(2) DUMNEZEU POATE FOLOSI POFTA PERSISTENTĂ CARE TE NECĂJEȘTE CU SCOPUL DE A TE ÎNTĂRI ÎMPOTRIVA EI.

De unde știi tu dacă nu cumva Dumnezeu a permis acele poftes care te necăjește să rămână pentru o vreme asupra ta, cu scopul de a te întări, de a prinde putere, ori de a pedepsi chiar unele neglijențe ale tale sau umblarea ta nici fierbinte și nici rece? Aceasta cel puțin te-a trezit pentru a-ți cerceta căile, pentru a fi mai profund în această lucrare și pentru a-ți schimba modalitatea în care umbli înaintea Lui.

MOTIVE PENTRU CARE PREDOMINĂ O ANUMITĂ POFTĂ

Faptul că o anumită poftă predomină și se luptă cu mai multă putere decât altele este, în mod uzual, rezultatul unei vieți nepăsătoare și neglijente, și aceasta din două motive:

(1) Așa funcționează pofta în mod natural

Pofta, așa cum se manifestă ea în general, sălășluiește în inima fiecărui om câtă vreme acesta trăiește, chiar și în cazul celor mai buni dintre noi. Nu-ți imagina că Scriptura e prea detaliată când spune că păcatul este subtil, viclean și șiret, că el ne seduce și ne atrage, că se luptă și se răzvrățește împotriva

noastră. Inima este sursa și izvorul de unde curg toate problemele vieții și ale morții. Atâta vreme cât omul veghează cu sârguință asupra inimii lui, pofta este slăbită și moare în interior. Dacă, totuși, ea scapă de aceste chingi prin neglijență, ea găsește o ușă deschisă către gândurile noastre, prin dorințele care au fost suprimate anterior. Apoi, prin aceste gânduri, ea poate să-și facă loc în păcate manifestate deschis în viețile noastre. Puterea ei se concentrează pe calea pe care a găsit-o deschisă. Ea continuă să preseze către eliberare și manifestare pe aceeași cale, până i se va deschide ușa. După aceea, ea ne tulbură și ne chinuiește, și nu ne va fi ușor să o înfrânăm. Iată felul în care omul ajunge să se lupte cu o poftă întristându-se toată viața lui, când cel mai ușor ar fi putut să o prevină printr-o veghere strictă și universală.

(2) Ca pedeapsă pentru alte păcate

Așa cum am spus, Dumnezeu tolerează adesea un păcat pentru a ne pedepsi pentru o altă neglijență. În ceea ce îi privește pe cei răi, Dumnezeu îi lasă pradă unei pofte ca mijloc de judecată pentru o alta, permițând o poftă mai mare ca pedeapsă pentru un păcat mai mic, dar neglijat. El permite substituirea unei pofte de care oamenii ar fi putut scăpa cu una care îi va încolți mai mult (Rom. 1:26). Tot așa, în cazul popoului Său, El poate să permită ca aceștia să rămână într-o luptă tulburătoare pentru a vindeca sau preveni un alt rău. Așa au stat lucrurile când mesagerul Satanei a fost lăsat să-și

întindă mâna asupra lui Pavel, așa încât „să îl împiedice să se îngâmfe” ca urmare a descoperirilor spirituale ce i-au fost date (2 Cor. 12:7). N-a fost oare pedepsit Petru pentru încrederea lui exagerată în sine, încât a fost lăsat să se lepede de Stăpânul Său?

Este posibil ca Dumnezeu să permită adesea existența unei poftă care continuă să-și exercite influența. El face acest lucru cel puțin pentru a ne mustra, poate pentru a ne smeri, și poate pentru a ne disciplina și corecta pentru umblarea noastră în general nepăsătoare. Dacă așa stau lucrurile, putem să ne imaginăm că efectul ar putea fi îndepărtat în timp ce cauza continuă să existe? Altfel spus, ar putea fi dată morții acea poftă specifică dacă starea noastră generală rămâne neschimbată? Puțin probabil. Dacă cineva a reușit să omoare cu adevărat, în profunzime și acceptabil o poftă care îl necăjea, acea persoană ar face bine să manifeste aceeași sârguință în toate aspectele ascultării sale. El trebuie să știe că, în privința oricărei poftă, orice act de omisiune a îndatoririi sale este la fel de împovăraător față de Dumnezeu cum este față de propria persoană (Isaia 43:24). Când lipsa de loialitate continuă să se manifeste în inimă prin complacerea în neglijență și prin a nu insista în direcția ascultării universale și perfecte, sufletul devine slab. El nu folosește credința pe deplin, așa încât devine egoist. Devine preocupat mai mult de tulburarea adusă de păcat decât de murdăria și vinovăția asociate păcatului. Sufletul

care se află într-o astfel de stare Îl provoacă constant pe Dumnezeu. El nu se poate aștepta la un rezultat aducător de mângâiere în ceea ce privește orice îndatorire spirituală de care se apucă, cu atât mai puțin în ce privește această îndatorire universală, despre care discutăm. Dacă vrea să împlinească această îndatorire, omul va trebui să își însușească o atitudine complet diferită.

9

SIMPTOMELE POFTEI

După ce am statuat câteva reguli generale, aş vrea să ne îndreptăm atenţia către anumite sfaturi specifice spre călăuzirea sufletului în situaţiile când descoperă o poftă deranjantă. Unele dintre aceste sfaturi au rol de pregătire, în timp ce altele se referă la lucrarea în sine de omorâre a păcatului. Pentru început ne vom ocupa de cele pregătitoare.

Primul lucru la care să ne gândim se referă la simptomele periculoase care însoţesc pofta. Examinează păcatul pentru a vedea dacă are asupra lui un semn mortal. Dacă da, trebuie folosite remedii extraordinare. O modalitate obişnuită de a omorî acest păcat nu va avea succes. Ai putea să te întrebi: „Care sunt acele semne sau simptome periculoase la care te referi, acele trăsături problematice ale unei pofte interioare?” Dă-mi voie să enumăr câteva dintre acestea.

PĂCATUL ESTE UN LUCRU DE LUNGĂ DURATĂ ŞI ADÂNC ÎNRĂDĂCINAT ÎN INIMĂ

Prin aceasta vreau să spun că păcatul există în tine de

multă vreme, corupând inima. Dacă i-ai permis să continue cu putere și l-ai acceptat pentru ceva vreme, fără a încerca să-l omori cu vigurozitate și să vindeci rănilile pe care ți le-a cauzat, atunci boala sufletului tău este periculoasă. Ai permis lucrurilor lumești, ambiției și studiului excesiv al acestora să te îndepărteze de celelalte îndatoriri de care ai nevoie pentru păstrarea părtașiei tale constante cu Dumnezeu, și ai făcut aceasta pentru o perioadă îndelungată? Ai lăsat ca imoralitatea să pângărească inima ta cu fantezii stricate, nebune și inutile vreme de mai multe zile? Atunci pofta ta a căpătat trăsături periculoase. Așa a ajuns David: „Rănilile mele miros greu și sunt pline de coptură, în urma nebuliei mele” (Ps. 38:5).

Când o poftă a rămas la lucru vreme îndelungată, corupând, pângărind și infectând inima, atunci acest lucru a adus sufletul într-o stare tristă. În astfel de cazuri, smerirea obișnuită nu va rezolva problema. Oricare ar fi pofta, ea va infecta toate facultățile sufletului tău. Îți va obișnui simțămintele cu prezența și puterea ei. Ea va deveni atât de familiară minții și conștiinței tale, încât acestea nu se vor mai mira de existența ei. Mai mult, pofta va deveni strălucitoare, iar mintea și conștiința o vor considera un lucru de dorit. Fără îndoială, pofta își va face loc adesea fără a mai putea fi observată. Acest lucru pare să i se fi petrecut lui Iosif când a jurat pe viața lui faraon (Gen. 42:15). Dacă nu se iau măsuri speciale, omul lovit în felul acesta nu poate avea niciun motiv de a se aștepta ca rezultatul

să fie pacea.

În primul rând, cum va fi el capabil să facă deosebire între o poftă îndelungă nedată morții și controlul și suveranitatea păcatului, care nu pot să-și facă loc într-un credincios?

În al doilea rând, cum ar putea să se aștepte că va putea fi diferit în viitor sau că pofta lui se va opri din a-l chinui și a-l seduce? Acest lucru este aplicabil în mod special când pofta a fost tolerată în felul acesta vreme îndelungată, și în multiplele ei forme de exprimare.

Este posibil ca păcatul să fi alternat între a fi activ, chinându-l pe om, sau a acționa mai blând. Anumite acțiuni ale acestuia au fost atât de speciale, încât sufletul n-a putut să le observe. Este posibil ca pofta să fi dat naștere unei furtuni, și să nu fi fost afectată în niciun fel de o mulțime de studii biblice și predici. Va fi oare ușor să smulgi și să alungi un vrăjmaș care își pretinde locul în casa ta?

Pofta este acel fel de prizonier căruia i s-a permis să locuiască vreme îndelungată în suflet fără împotrivire. Ea nu poate fi alungată cu ușurință. Rănile vechi și neglijate sunt întotdeauna periculoase, și adesea fatale. Infecțiile interioare cresc și se încâpățânează atâta vreme cât sunt ignorate.

Dacă păcatul nu este ucis zilnic, el va căpăta o putere tot mai mare. Păcatul nu moare niciodată de unul singur sau de la sine.

CÂND INIMA ÎNCLINĂ ÎN TAINĂ SĂ APROBE POFTA ȘI NU I SE ÎMPOTRIVEȘTE

Dacă pofta a rămas în suflet fără ca noi să facem măcar o încercare viguroasă și evanghelică de a o omorî, am căpătat un alt simptom periculos al unei boli mortale a inimii. Există mai multe modalități prin care acest lucru poate fi observat.

În primul rând, când își fac loc gândurile tulburi legate de un păcat, în loc să caute să distrugă acel păcat, omul își cercetează inima pentru a vedea ce dovezi poate găsi în ea legate de bunătatea lui. El trece cu vederea păcatul și pofta, așa încât să se poată simți bine în propria piele. Este adevărat că cercetarea experiențelor avute cu Dumnezeu, amintirea acestora, rememorarea lor, cercetarea, testarea și îmbunătățirea lor sunt toate lucruri excelente. Aceasta este o îndatorire practică de toți sfinții. Mai mult, ea este lăudată atât în Vechiul cât și în Noul Testament. David a făcut acest lucru când el s-a „gândit adânc în inima lui” și când și-a adus aminte de bunătatea manifestată anterior de Domnul (Ps. 77:1-6). Aceasta este îndatorirea pe care Pavel ne îndeamnă să o practicăm: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați” (2 Cor. 13:5). Nu doar că această reamintire a experiențelor cu Dumnezeu este bună în ea însăși, ci ea crește în valoare când este folosită în perioadele potrivite, cum ar fi vremurile de încercare sau ispitire, sau

când inima este necăjită de păcat. Așa cum spunea Solomon, aceasta este rama de argint a unui tablou, în care suntem chemați să punem acest măr de aur.

Totuși, dacă facem acest lucru pentru a satisface conștiința care strigă dintr-un cu totul alt motiv, dovedim înșelătoria disperată a unei inimi îndrăgostită de păcat. Când conștiința omului îl necăjește, când Dumnezeu îl muștră pentru păcatul ce-i tulbură inima, el ar trebui să se străduiască să capete iertarea aceluia păcat prin sângele lui Hristos și să îl dea morții prin Duhul Său.

Totuși, omul adeseori încearcă să scape de vinovăția lui prin a arunca jugul pe care Dumnezeu l-a pus pe gâtul lui. Starea lui este foarte periculoasă. Rana lui cu greu s-ar putea vindeca. Când predicarea convingătoare a Mântuitorului nostru a străpuns conștiințele lor, evreeii s-au împotrivit spunând că ei erau „copiii lui Avraam”. Ei au crezut că sunt acceptați de Dumnezeu datorită acestui lucru și, în felul acesta, și-au susținut răutatea fără să se împotrivescă, și aceasta spre pierzarea lor.

Într-o oarecare măsură, aceasta este situația unui om care se binecuvântează pe sine, imaginându-și că, într-un fel sau altul, va putea să aibă parte de pace, „chiar dacă ar adăuga beția la sete” (Deut. 29:19). În realitate, această atitudine scoate la iveală o dragoste față de păcat și banalizează pacea și dragostea

lui Dumnezeu. Un astfel de om demonstrează clar că, dacă poate să-și păstreze nădejdea de a scăpa de „mânia viitoare” (Matei 3:7), el poate rămâne mulțumit cu a fi neroditor în această lume. Orice depărtare de Dumnezeu, chiar dacă i s-ar părea chiar ca o despărțire finală, ajunge să fie tratată ca acceptabilă. Ce bine poate aștepta o astfel de inimă?

În al doilea rând, această amăgire este alimentată de atitudinea de a căuta har și îndurare pentru un păcat nedat morții, sau pentru o poftă pe care nu încercăm să o omorâm cu sinceritate. Acesta este semnul unei inimi profund cuprinsă de dragostea pentru păcat. Starea unui astfel de om este tristă, dacă el are gânduri tainice în inima lui, asemănătoare acelorale lui Naaman în ce privește închinarea lui în casa lui Rimon (2 Împ. 5:18). „În toate celelalte lucruri voi umbla cu Dumnezeu, dar în acesta, Dumnezeu să fie milostiv față de mine”. Hotărârea de a rezolva astfel de probleme prin tolerarea unui păcat având în același timp nădejdea îndurării din partea lui Dumnezeu pare să fie ceva complet inconsecvent sincerității creștine. Aceasta este trăsătura ipocritului, care „schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru” (Iuda 4).

Totuși, eu nu mă îndoiesc de faptul că, prin viclenia Satanului și prin necredința ce rămâne în ei, copiii lui Dumnezeu pot uneori să cadă în capcanele acestei înșelătorii a păcatului. Acest lucru trebuie să fie adevărat, altfel Pavel nu i-ar fi avertizat niciodată în felul următor: „Să păcătuim mereu, ca să se

înmulțescă harul?” (Rom. 6:1-2). Firea pământească ar vrea să ne determine să credem că putem tolera păcatele de dragul harului! Păcatul este gata să pervertească orice cuvânt rostit despre îndurare, și asta pentru a-și avansa scopurile sale corupte. A oferi îndurare unui păcat care nu este omorât cu putere, înseamnă să împlinim scopurile pervertite ale firii pământești sub masca Evangheliei. O inimă înșelătoare se va folosi uneori de aceste căi și de altele asemănătoare pentru a tolera actele sale detestabile.

Când un om iubește în secret păcatul din inima lui, chiar dacă nu este mistuit de acest păcat, și chiar dacă ar practica oricând acel păcat cu excepția situației când se teme de consecințe, atunci acel om se află la ușa morții.

Dacă el își justifică păcatul fără a-l omori și fără a căuta iertare pentru acesta în sângele lui Hristos, atunci „rănilor lui miros greu și sunt pline de coptură” (Ps. 38:5). Acel om se află la ușa morții. El trebuie să caute degrabă iertare pentru aceasta.

CÂND SEDUCȚIA PĂCATULUI ARE SUCCES REPETAT ȘI FRECVENT

Dacă păcatul seduce sufletul frecvent și capătă acceptul general al voinței să fie împlinit, atunci avem de-a face cu un alt simptom periculos. Iată ce vreau să spun: când pofta primește aprobarea voinței cu oarecare încântare, chiar dacă nu

ajunge să se transforme într-un păcat comis în fapt, ea a învins. Omul poate să nu fie capabil să-și termine din punct de vedere exterior păcatul, să-l ducă până la capăt, așa cum ne spune Iacov (Iacov 1:14-15), și asta datorită circumstanțelor în care el se poate găsi. Totuși, dacă voința de a comite păcatul a fost convinsă, atunci eu spun că acel păcat a avut succes.

În cazul în care o poftă este în măsură să ajungă până aici, situația poate fi foarte periculoasă. Omul acesta se află într-o stare rea, ar putea chiar să nu fie născut din nou. Contează însă dacă acceptul este căpătat prin alegerea voinței sau ca urmare a unui accident. Într-un fel, putem avea parte de situații accidentale. Dacă suntem nepăsători și neglijenți în lucrurile în care ni se cere să fim veghetori și atenți, atunci acel accident nu reduce natura voluntară a păcatelor pe care le facem. Chiar dacă oamenii nu aleg să fie nepăsători și neglijenți, dar fac anumite lucruri care îi conduc la nepăsare și neglijență, atunci ei aleg de la sine să se expună situației de a păcătui, chiar și accidental.² Să nu ne imaginăm că răul din inimile oamenilor este mai puțin periculos din cauză că aceștia par surprinși de faptul că și-au dat consimțământul să păcătuiască în felul acesta. Ceea ce îi trădează și îi duce la o astfel de situație ține de neglijența lor în îndatorirea de a veghea asupra inimilor lor.

---

² Un bețiv poate să nu-și dorească să lovească un copil cu căruța lui pe stradă, dar totuși alege să se îmbete.

CÂND OMUL LUPTĂ ÎMPOTRIVA PĂCATULUI LUI FOLOSIND ARGUMENTE LEGALISTE

Dacă omul se împotrivește păcatului lui folosindu-se exclusiv de argumente care țin de consecințele sau pedeapsa asociată păcatului, acesta este un semn că păcatul a luat în bună măsură stăpânire asupra voinței sale. În inima lui există un fluviu de răutate. Omul a cărei singură obiecție față de seducția păcatului și a poftei din inima lui ține de frica de a se face de răs înaintea oamenilor sau de frica Iadului în care Dumnezeu poate să-l trimită, ar comite acel păcat dacă n-ar exista rușinea sau pedeapsa despre care vorbim. Nu știu cum poate fi diferită această stare de cea în care omul trăiește practicând liniștit păcatul. Cei care sunt ai lui Hristos acționează în ascultare de principiile Evangheliei. Pentru a se opune seducției păcatului din viețile lor și poftei din inimile lor, ei au conștiința morții lui Hristos, a dragostei lui Dumnezeu, a naturii respingătoare a păcatului, a părții prețioase cu Dumnezeu și a unui dezgust adânc înrădăcinat față de păcat, datorită naturii păcatului. Iosif s-a purtat în felul acesta cu păcatul: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?”, împotriva Dumnezeului meu cel bun și plin de har (Gen. 39:9). Iar Pavel scrie, „dragostea lui Hristos ne constrânge” (2 Cor. 5:14); „fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului” (2 Cor. 7:1).

Dar dacă omul este atât de dominat de puterea poftei sale încât nu apelează la nimic altceva pentru a se împotrivi decât la Lege, atunci acel păcat că îi stăpânește voința. Dacă el nu poate lupta împotriva lui cu armele Evangheliei, ci îl lovește doar cu Iadul și judecata (care sunt arme potrivite ale Legii), atunci este evident că acel păcat i-a cucerit voința și dorințele, și asta într-o măsură covârșitoare. O astfel de persoană a respins modul de acțiune al harului înnoitor. El încearcă să se ferească de pierzare doar prin harul care înfrânază (harul comun). El a căzut din har și se găsește acum înapoi sub puterea Legii. Acest lucru cu siguranță că Îl provoacă pe Hristos la mânie. Un astfel de om a lepădat stăpânirea și jugul ușor și blând ale lui Hristos, punând în locul acestora jugul de fier al Legii, și asta doar pentru a tolera o poftă.

Cercetează-te în felul următor: ce îi spui sufletului tău când păcatul te împinge să faci ceva în legătură cu el? Va trebui fie să slujești păcatului și să alergi la nebunie, asemenea unui cal care se avântă în luptă, fie să te întorci împotriva păcatului și să-l elimini. Care este conversația pe care o ai cu sufletul tău? Oare îți spui, „rezultatul acestui păcat este Iadul, răzbunarea Domnului mă va ajunge din urmă”? Dacă așa stau lucrurile, și dacă te oprești aici, atunci este vremea să privești în jurul tău, căci răul stă la ușa ta (Gen. 4:7). Pentru a demonstra cu claritate că păcatul nu va avea control asupra credincioșilor, argumentul principal al lui Pavel ține de faptul

că aceștia „nu mai sunt sub Lege, ci sub har” (Rom. 6:14). Dacă luptele tale cu păcatul sunt toate legaliste, ce asigurare ai că păcatul nu te va lua în stăpânire și nu te va duce la pierzare? Trebuie să știi că această provizie a Legii nu ține mult. Dacă pofta te-a îndepărtat de fortificațiile mai puternice ale Evangheliei, atunci cu siguranță că vei cădea pradă ei foarte rapid. Nu îți imagina că Legea te va elibera când, de fapt, tu i-ai predat voluntar vrăjmașului tău mijloacele care te-ar fi păstrat cu o putere de o mie de ori mai mare. Dacă nu vei ieși din această stare rapid, poți fi sigur de faptul că singurul lucru de care te temi cel mai mult va veni deodată asupra ta (Iov 3:25). Ceea ce principiile evanghelice nu fac în acest sens, motivațiile legaliste pot face.

CÂND ESTE POSIBIL SĂ AIBĂ LOC O SCHIMBARE MOTIVATĂ DE PEDEAPSĂ

Acesta este un alt simptom periculos. Nu am nicio îndoielă asupra faptului că, uneori, Dumnezeu îi lasă chiar și pe cei ce sunt ai Lui sub puterea sălbatică unei poftes sau a unui păcat, pentru a-i corecta pentru păcate anterioare, pentru neglijență sau nebunie.

Aceasta a fost motivația pentru care biserica s-a plâns în felul următor: „Pentru ce, Doamne, ne lași să rătăcim de la căile Tale, și ne împietrești inima ca să nu ne temem de Tine?” (Isaia 63:17). Și nimeni nu pune sub semnul întrebării faptul

că aceasta este modalitatea prin care Dumnezeu se ocupă de oamenii neregenerați. Cum știm dacă Dumnezeu, prin mâna Lui care intervine, ne-a lăsat pradă angoasei inimii noastre? Răspuns: cercetează-ți inima și căile! Care a fost starea sufletului tău înainte să te complaci în păcatul acela? Ai fost neglijent în îndatoririle tale creștine? Ai trăit prea mult pentru tine? Suferi de vinovăția unui păcat de care nu te-ai pocăit? Așadar, există posibilitatea ca un nou păcat să capete permisiunea, alături de o nouă suferință, pentru a ne aduce aminte de un păcat mai vechi neomorât.

Ai primit vreo îndurare, vreo protecție sau iertare deosebită pentru care nu ți-ai arătat recunoștința și pentru care ai fost nemulțumitor? Ai suferit sub vreun păcat fără să te străduiești să îl oprești? Ai eșuat să folosești oportunitățile de a-L glorifica pe Dumnezeu în generația ta, oportunități pe care El ți le-a dat prin har? Te-ai conformat lumii și oamenilor din lume, sucombând în fața numeroaselor ispite ale zilei? Dacă descoperi că aceasta a fost starea ta, atunci trezește-te! Cheamă-L pe Dumnezeu! Ai adormit rapid într-o furtună de mânie dezlănțuită în jurul tău.

CÂND POFTA TA A REZISTAT CU SUCCES ACȚIUNILOR ÎNDREPTATE ÎMPOTRIVA EI

Această stare este descrisă în Isaia astfel: „Din pricina păcatului lăcomiei lui, M-am mâniat și l-am lovit, M-am ascuns,

în supărarea Mea, și cel răzvrătit a urmat și mai mult pe căile inimii lui” (Isaia 57:17). Dumnezeu i-a tratat în multe feluri pentru poftele lor, prin suferință și abandonare, dar ei au continuat să se împotrivescă intervențiilor Lui. Aceasta este o stare tristă, din care omul nu poate fi eliberat decât prin harul suveran, așa cum arată Dumnezeu în următorul verset. Din această stare omul nu se poate vindeca niciodată singur.

În felul Lui grijuliu, Dumnezeu se întâlnește adesea cu omul și îi vorbește în mod specific despre răul din inima lui. El a făcut acest lucru cu frații lui Iosif care erau pe punctul de a-l vinde egiptenilor. Acest gest al lui Dumnezeu îl face pe om să reflecteze asupra păcatului său și îl judecă pentru asta. Dumnezeu se ascunde îmbrăcând vocea pericolului, a suferinței, a necazului sau a bolii care îl asaltează pe om. Uneori, citirea Cuvântului lui Dumnezeu îl face pe om să fie atent la un lucru care îi străpunge inima, și care îl zguduie cu privire la starea lui spirituală prezentă.

Mai frecvent, Dumnezeu le taie calea oamenilor prin predicarea Cuvântului, care este marele Lui arsenal spre convingerea de păcat, spre convertire și zidire. Dumnezeu îi taie adesea pe oameni prin sabia Cuvântului Său predicat, lovind direct în pofta ce este dragă inimilor lor. El îl uluiește pe păcătos și îl motivează să omoare și să alunge răul din inima lui. Așadar, dacă puterea cu care omul se ține de poftă îl convinge să se elibereze din aceste strânsori ale Domnului, dacă el poate

trece peste aceste convingeri de păcat și se întoarce la starea sa veche, și dacă poate închide rănile sufletului său pe care le-a primit de la Dumnezeu, atunci acel om ajunge într-o stare foarte tristă.

Relele care însoțesc o astfel de dispoziție a inimii nu pot fi descrise în cuvinte. Orice avertisment care îi este dat unui om aflat într-o astfel de stare este o dovadă a îndurării prețioase manifestată față de el. Oare cât de mult Îl disprețuiesc pe Dumnezeu cei ce resping aceste intervenții insistente din partea Lui? Și ce răbdare infinită trebuie să aibă Dumnezeu cu acești oameni încât să nu-i arunce imediat în pierzare, și să nu jure, în mânia Lui, că acei oameni nu vor intra niciodată în odihna Lui!

Aceste dovezi, și multe altele, arată că o poftă este periculoasă, dacă nu chiar fatală. Este așa cum spunea Mântuitorul despre duhul cel rău: „acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune și cu post” (Matei 17:21). Același lucru îl pot spune și eu despre poftele de acest fel. O modalitate obișnuită de omorâre a lor nu va avea succes, ci trebuie să ne concentrăm pe căile extraordinare de ucidere a acestor poftă.

Iată care este primul sfat specific: gândește-te dacă nu cumva pofta sau păcatul cu care te lupti este însoțit de vreunul dintre simptomele periculoase enumerate aici.

Înainte de a trece mai departe, am un cuvânt cu rol de

avertisment, pentru că există persoane care pot să fie deranjate de ceea ce am spus. Chiar dacă lucrurile menționate mai sus se pot petrece și credincioșilor adevărați, nu înseamnă că ei nu ar fi credincioși. Acestea sunt rele în care credincioșii pot cădea sau în care pot fi atrași, dar ele nu sunt lucruri care să îi definească. Un curvar ar putea să concluzioneze că, întrucât David a căzut în curvie, atunci ar putea fi și el considerat credincios. Un astfel de argument ar suna ca atunci când un om înțelept ar putea fi bolnav și rănit și, astfel, să facă unele lucruri nebunești din cauza bolii lui trecătoare, și, pe baza acestui lucru, să spunem că oricine este bolnav, rănit și face astfel de lucruri ar fi un om înțelept. Nu așa stau lucrurile.

Capitolul 7 din Epistola către Romani conține descrierea unui om regenerat, a unui credincios. Dacă ai nevoie de dovada că ești credincios, ea trebuie să survină din acele lucruri care definesc un credincios. Dacă cineva are aceste dovezi în propria persoană și este totuși rănit de păcat, poate concluziona în siguranță că, „dacă sunt credincios, trebuie să fiu unul dintre cei mai slabi”.

10

CONȘTIENTIZAREA VINOVĂȚIEI PĂCATULUI

Cel de-al doilea sfat pe care vreau să îl ofer se referă la conștientizarea vinovăției, pericolului și răutății păcatului tău. Așadar, caută să capeți o conștientizare clară și de durată în mintea și conștiința ta cu privire la vinovăția, pericolul și răutatea păcatului care te tulbură.

CAPĂTĂ UN SIMȚĂMÂNT CLAR ȘI DE DURATĂ ASUPRA VINOVĂȚIEI PĂCATULUI

Una dintre înșelătoriile poftei prevalente este să minimizeze vinovăția asociată acesteia. „Este doar un păcat neînsemnat”, zice ea. „Să ierte Domnul pe robul tău, când mă voi închina în casa lui Rimon” (2 Împ. 5:18). Noi ne spunem în sine că „este rău păcatul acesta, dar nu atât de rău ca în cazul altora. Și alți creștini suferă de acest păcat, și ei păcătuiesc cu mult mai rău decât mine!” Există multe modalități prin care păcatul abate mintea de la înțelegerea corectă a vinovăției ei. Aburii ei nebuni întunecă mintea, așa încât judecata este încețoșată.

Rațiunea confuză, promisiunile extenuante, dorințele arzătoare, hotărârile condiționate, speranțele la îndurare, toate acestea își au partea lor în îndepărtarea minții de la a se gândi la vinovăția unei poftे copleșitoare. Profetul ne spune că, atunci când o poftă își atinge culmea, „Curvia, vinul și mustul iau mințile omului” (Osea 4:11). Altfel spus, pofta îndepartează cunoștința, priceperea, întrucât termenul „inimă” este folosit adesea cu acest sens în Scriptură. Pofta ajunge la acest rezultat și se manifestă complet în persoanele neregenerate, dar și parțial în cele născute din nou.

Solomon vorbește despre omul amăgit de o femeie ușuratică. El spune că acesta se află „printre cei neîncercați”; el este „un băiat fără minte” (Prov. 7:7). Și în ce constă nebunia lui? El este „ca pasărea care dă buzna în laț, fără să știe că o va costa viața” (Prov. 7:23). El nu s-a gândit la vinovăția asociată răului în care se implicase. De aceea, Domnul ne oferă un motiv pentru care felul în care El l-a tratat pe Efraim a condus la același efect: „Efraim a ajuns ca o turturică proastă, fără pricepere” (Osea 7:11). Efraim nu își pricepea deloc starea ticăloasă. Singura modalitate prin care David a putut rămâne atât de îndelung ignorant cu privire la consecințele clare ale păcatului său ticălos, a constat în faptul că el a avut rațiunea coruptă în mod repetat. Acest lucru l-a împiedicat să aibă o perspectivă clară asupra murdăriei și vinovăției sale în oglinda Legii. De aceea, a fost necesar ca Dumnezeu să trimită un profet

pentru a-l trezi. Profetul a redus la tăcere toate subterfugiile și pretențiile lui David prin acea pildă, așa încât regele să-și vadă complet vinovăția păcatelor lui. Aceasta este consecința firească a poftei tolerată în inimă. Ea întunecă mintea așa încât nu-și mai poate evalua într-un mod corect vinovăția. Există multe alte modalități de acțiune a poftei în inimă, dar nu voi intra acum în detalii.

Așadar, haideți să facem din aceasta prima atenționare la adresa oricărei persoane care dorește să omoare păcatul: *evaluează corect vinovăția păcatului în mintea ta*. Pentru a te ajuta în această privință, ia în considerare următoarele aspecte:

(1) Continuarea în păcat, în cazul credincioșilor, este un lucru mai grav decât în cazul necredincioșilor.

Deși puterea păcatului este strivită prin harul inerent aflat în cei credincioși, și harul nu are același control asupra lor ca în cazul altora, vinovăția păcatului remanent este intensificată de acel har: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” (Rom. 6:1-2).

Observați că aici se accentuează cuvântul „noi”. Cum am putea noi, care am primit har de la Hristos pentru un scop cu totul opus, să continuăm să păcătuim? Fără îndoială, am fi mai răi decât orice altă persoană dacă ne-am comporta în

felul acesta. Nici nu trebuie să intru în detalii cu privire la gravitatea specială a păcatelor unor astfel de oameni, sau cu privire la felul în care ei păcătuiesc împotriva dragostei, îndurării, harului, ajutorului, odihnei, mijloacelor și iertării venite din partea lui Dumnezeu, lucruri pe care le primim cu mult mai mult din partea Lui decât le primesc alții. Faceți cumva să fie adânc înrădăcinat acest lucru în inimile voastre: există o răutate și vinovăție infinit mai mari în păcatul care rămâne în inima ta decât în cazul aceluiași păcat, dar în situația în care n-ai fi fost părtaș harului.

(2) Păcatul ascuns în inimile noastre este mai rău decât păcatul manifestat prin faptele noastre.

Dumnezeu vede o frumusețe mult mai mare în dorințele din inimile slujitorilor Lui decât în cele mai grozave fapte ale altora. El vede mai multă frumusețe în dorințele inimilor lor decât vede în cele mai deosebite fapte exterioare ale lor. Tot așa, Dumnezeu vede un rău copleșitor de mare în poftele din inimile lor, decât vede în acțiunile fățișe și notorii ale oamenilor răi, sau în multe dintre păcatele exterioare în care pot cădea sfinții. Nu există mai multă împotrivire față de acele fapte exterioare decât față de pofta lor interioară. Astfel, atunci când se ocupă de copiii Lui care merg pe o pantă descrescătoare spiritual, Hristos tratează esența problemei. El pune deoparte pretenția lor de credință: „Vă cunosc. Sunteți ceva diferit de ceea ce pretindeți, iar acest lucru vă face respingători.

Vă voi vărsa din gura Mea” (cf. Apoc. 3:15-16). Așadar, faceți ca lucruri ca acestea să vă conducă la o conștientizare clară a vinovăției poftelor voastre interioare. N-ar trebui să existe loc în inimile voastre pentru gânduri care să justifice aceste poftes sau să le scuze, întrucât prin acestea, păcatul neconștientizat capătă putere și câștigă.

GÂNDIȚI-VĂ LA MULTIPLELE PERICOLE ALE CONTINUĂRII ÎN PĂCAT

(1) Pericolul de a fi împietriți de înșelăciunea păcatului.

Acesta este lucrul pe care ni-l spune apostolul cu putere: „Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi,” pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului” (Evrei 3:12-13). El spune: „Atenție! Folosiți toate mijloacele, gândiți-vă la ispitele voastre și vegheați cu sârguință. Păcatul este amăgitor și înșelător, iar acest lucru riscă să vă împietrească inimile împotriva fricii de Dumnezeu”. Împietrirea menționată aici constă dintr-o lipsă absolută, completă, de sensibilitate față de rău. Păcatul tinde să producă așa ceva. Fiecare poftă va contribui cel puțin în parte, câtuși de puțin, la un astfel de obiectiv.

Aceia dintre voi care erați sensibili, care vă topeați sub

Cuvânt și sub influența încercărilor, veți ajunge să fiți cu totul indiferenți la mustări și predici. Cei care, în trecut, ați tremurat în prezența lui Dumnezeu sau când v-ați gândit la moarte și la înfățișarea voastră înaintea Lui, veți avea parte de o răceală atât de mare în sufletele voastre, încât nu veți mai fi impresionați de aceste lucruri.

Sufletul și păcatul vostru vor fi descrise, dar nu veți avea urechi de auzit, ochi de văzut, și nici nu veți lua în considerare aceste lucruri. Veți fi gata să treceți pe lângă îndatoririle voastre creștine, precum rugăciunea, ascultarea Cuvântului sau citirea lui, iar inima voastră nu va fi afectată deloc de acestea. Păcatul vi se va părea un lucru mărunț. Veți ajunge să îl ignorați ca și cum n-ar avea importanță. Iată în ce direcție veți merge.

Care va fi oare rezultatul unei astfel de stări spirituale? Există oare vreun lucru mai trist care să se petreacă în viața voastră? Această stare ar fi suficientă pentru ca inimile voastre să tremure, pentru ca să vă facă să vă gândiți că ați ajuns într-un punct al vieții când gândurile la păcat sunt lipsite de consecvență, când perspectiva harului, a îndurării și a sângelui lui Hristos, a Legii, a Raiului și Iadului, toate acestea să nu mai aibă nici cea mai mică influență asupra voastră. Luați aminte, căci acestea sunt obiectivele către care vrea să vă îndrepte pofta: împietrirea inimii, tocirea conștiinței, orbirea minții, secătuirea simțămintelor și amăgirea întregului suflet.

(2) Pericolul de a primi o corecție severă în această viață.

Scriptura denuțește aceste corecții „nuia, lovituri și pedeapsă” (cf. Ps. 89:30-33). Chiar dacă Dumnezeu nu te va părăsi complet din cauza acestei pofte dezgustătoare din inima ta, El te va vizita totuși cu nuiaua Lui. Chiar dacă El te iartă, totuși te va disciplina pentru metodele tale.

Amintește-ți de David și de toate necazurile lui! Privește-l alergând în pustie și gândește-te la mâna lui Dumnezeu care a apăsut asupra lui. Nu înseamnă oare nimic pentru tine faptul că Dumnezeu ar putea să-ți ucidă copilul în mânia Lui, să îți ruineze familia, să-ți zdrobească oasele, să permită să devii o priveriște scandaloașă pentru alții, să te ucidă, să te distrugă, să te lase să cazi în întuneric, și toate acestea în mânia Lui? Nu înseamnă oare nimic că El îi va pedepsi, îi va ruina și va determina căderea altora din cauza ta?

Nu mă înțelege greșit. Nu vreau să spun că Dumnezeu trimite toate aceste lucruri de fiecare dată când Îl stârnești la mânie.

Să mă ferească Dumnezeu să pretind asta! Ceea ce spun este că, atunci când El te tratează în felul acesta și când conștiința ta aduce mărturie alături de El că ai provocat acest răspuns, vei descoperi că acțiunile Lui vor da naștere amărăciunii profunde a sufletului tău. Dacă nu te temi de aceste lucruri, mă tem că ai ajuns împietrit.

(3) *Pericolul de a pierde pacea și tăria de-a lungul întregii vieți.*

Promisiunile legământului harului pot fi însumate în următoarele două lucruri: să avem pace cu Dumnezeu și să avem puterea de a umbla înaintea Lui. În ele se găsește viața sufletelor noastre. Dacă nu le avem într-o proporție care să ne aducă mângâiere, atunci a trăi înseamnă a muri.

Ce valoare ar mai avea viața dacă nu putem vedea în pace fața lui Dumnezeu sau dacă nu primim puterea de a umbla cu El? O poftă nedată morții cu siguranță că ne va priva de aceste lucruri, ceea ce este atât de evident în viața lui David. Nimic nu poate fi mai clar. Cât de adesea a plâns el pentru faptul că oasele lui erau zdrobite, că sufletul său era chinuit și că rănilor lui deveniseră și mai dureroase datorită păcatului? Iată și alte situații: „Din pricina păcatului lăcomiei lui, M-am mâniat și l-am lovit, M-am ascuns, în supărarea Mea” (Isaia 57:17).

Te întreb, ce fel de pace se găsește în sufletul tău atunci când Dumnezeu se ascunde, sau ce putere poți căpăta atunci când El te lovește? „Voi pleca, Mă voi întoarce în locuința Mea, până când vor mărturisi că sunt vinovați și vor căuta Fața Mea” (Osea 5:15). „Îi voi părăsi, Îmi voi ascunde Fața”. Și ce se va alege de pacea și tăria lor când Dumnezeu face astfel de lucruri? Dacă te-ai bucurat vreodată de pace cu Dumnezeu, dacă terorile Lui te-au făcut vreodată să te temi, dacă ai

avut vreodată putere pentru a umbla cu El, dacă ai suspinat în rugăciunile tale sau dacă ai fost vreodată tulburat datorită slăbiciunii tale, atunci gândește-te cu seriozitate la pericolul care stă deasupra capului tău. Se poate să fii la o secundă distanță de momentul când vei vedea fața lui Dumnezeu, dar nu în pace. Poate că mâine nu vei mai fi în măsură să te rogi, să citești, să ascuți sau să împlinești oricare dintre îndatoririle tale creștine cu cea mai mică măsură de bucurie, viață sau vitalitate. Se poate să nu te mai întâlnești niciodată cu vreun ceas liniștit, cât vei trăi.

Ai putea să duci cu tine niște oase zdrobite, pline de durere și groază, în toate zilele vieții tale. Se poate ca Dumnezeu să arunce săgețile Sale către tine, și să te umple de anxietate și chin, de temeri și tulburare. El ar putea să te facă un prilej de șoc și teroare atât pentru tine cât și pentru ceilalți, sau ar putea să-ți arate furia și Iadul în fiecare clipă. El ar putea să te înfricoșeze cu anticiparea mâniei Sale, așa încât rănilor păcatului tău se vor deschide și vor sângera, iar sufletul tău va refuza să fie mângâiat. Ai putea ajunge să îți dorești mai degrabă moartea decât viața. Gândește-te măcar pentru o clipă la acest lucru. Chiar dacă Dumnezeu nu te va distruge cu totul, El ar putea să te arunce în această stare în care vei avea parte de privațiuni vii și imediate ale distrugerii tale. Gândește-te în inima ta la acest lucru, așa încât să cunoști cum ar fi să ajungi în punctul în care chinul tău să devină rodul păcătoșeniei tale.

Nu lăsa ca aceste imagini să te părăsească până când sufletul tău nu va tremura în tine.

(4) *Pericolul pierzării veșnice.*

Pentru a te gândi mai bine și a analiza această observație mai corect, meditează, *în primul rând*, la faptul că există o legătură între continuarea în păcat și pierzarea veșnică. Chiar dacă Dumnezeu îi împiedică pe unii să continue în păcatul lor, așa încât ei nu sunt distruși, El nu scutește pe nimeni de pierzare, dacă acea persoană continuă să trăiască în păcat. Întrucât acest lucru este adevărat, chiar dacă toți se află sub puterea continuă a păcatului, avertismentele distrugerii și ale separării veșnice de Dumnezeu trebuie să fie prezentate înaintea oricărui om. Astfel, suntem avertizați să nu ne împietrim inimile și să nu ne depărtăm de Dumnezeu (Evrei 3:12). Noi suntem atenționați de faptul că, dacă poporul lui Dumnezeu se îndepărtează de la trăirea prin credință, Dumnezeu va fi scârbit de el (Evrei 10:38). Aceasta este regula acțiunii lui Dumnezeu. Dacă vreun om se îndepărtează de Dumnezeu, adică manifestă necredință, atunci „sufletul lui Dumnezeu nu găsește plăcere în el”.

Altfel spus, în indignarea Lui, Dumnezeu îl va pedepsi pe acel om cu distrugerea. Acest adevăr este evident din următorul pasaj adresat credincioșilor: „Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea;

dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică” (Gal. 6:8).

În al doilea rând, acea persoană care este atât de înfășurată și dominată de puterea unei poftes, așa cum am descris mai devreme, nu oferă nicio dovadă clară a faptului că este copil al legământului. De aceea, un astfel de om nu are niciun adăpost în fața fricii pierzării. Așadar, el are tot dreptul să se teamă de pierzare din partea Domnului și, de aceea, ar trebui să considere pierzarea drept rezultatul cert al acțiunilor și căilor sale. Cineva ar putea obiecta, spunând că „nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus” (Rom. 8:1). Da, acest lucru este adevărat, dar cine sunt cei care au parte de mângâierea aceasta? Cine poate presupune că este în Hristos Isus? „Cei care umblă după îndemnurile Duhului, nu după îndemnurile firii pământești”. Ai putea să spui, „Dar nu îi îndeamnă acest lucru pe oameni la necredință și la a avea îndoieli cu privire la mântuirea lor?” Răspunsul meu este: Nu.

Există două judecăți pe care un om le poate face cu privire la propria persoană. Prima se aplică persoanei sale, iar cea de-a doua modului său de viață, sau căilor sale. Iar eu vreau să vorbesc despre a doua. Omul ar trebui să capete cea mai bună dovadă cu privire la starea sa spirituală, ca persoană. Totuși, ține în egală măsură de datoria lui să știe că o cale rea de a trăi va duce la pierzare, ca să nu mai vorbesc de ateism. Eu nu spun că, atunci când este într-o astfel de stare, el ar trebui să

lepede dovada pe care o are cu privire la apartenența lui la poporul lui Hristos. Ceea ce spun este că el nu poate să se bazeze pe o simplă pretenție de credință, pe care să o ascundă într-un colț, ca pe un lucru vechi, din trecut.

Există, de asemenea, două condamnări pe care omul ar putea să le ia în considerare cu privire la sine.

În primul rând, el ar putea să se gândească la pedepsirea lui atunci când concluzionează că merită să fie izgonit din prezența lui Dumnezeu.

În al doilea rând, ar putea să se gândească la proclamarea condamnării sale, când concluzionează că va fi condamnat. Nu spun că este datoria oricărei persoane să se condamne pe sine, și nici nu chem pe cineva să facă asta. Ceea ce spun este că omul trebuie să ia în considerare faptul că rezultatul căilor sale va fi moartea, așa încât lucrul acesta să-l provoace să fugă de aceste căi. Acest lucru trebuie de asemenea luat în considerare, dacă omul dorește să fie eliberat de pericolul și acțiunea poftelor sale.

RELELE CARE REZULTĂ DIN TRĂIREA CONTINUĂ ÎN PĂCAT

Aici vreau să mă refer la relele din prezent. Când vorbim de pericol, ne referim la lucruri viitoare. Când vorbim de lucruri rele, ne referim la lucruri prezente. Iată câteva dintre lucrurile rele care însoțesc o poftă nedată morții:

(1) *Întristarea Duhului Sfânt și binecuvântat.*

Duhul Sfânt este dat credincioșilor pentru a locui în ei și pentru a-i face să persevereze. După ce i-a încurajat pe credincioșii din Efes să se îndepărteze de multe poftes și păcate, apostolul le oferă această motivație fundamentală: „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluitți pentru ziua răscumpărării” (Efes. 4:25-30). El spune, cu alte cuvinte: „nu-L întristați pe Duhul lui Dumnezeu, prin care primiți atât de multe beneficii minunate”. Și el specifică un beneficiu remarcabil în acest context, anume „pecetluirea pentru ziua răscumpărării”. Duhul Sfânt este întristat de păcat. Așa cum un prieten blând și iubitor este întristat de lipsa de bunătate a unui om pe care l-a slujit bine, tot așa este întristat acest Duh blând și iubitor. El a ales să locuiască în inimile noastre, și El face ca, acolo, sufletele noastre să tânjească după Dumnezeu. El este întristat când noi hrănim vrăjmașii Lui în casa care Îi aparține, în inimile noastre, adică chiar pe cei pe care El ne îndeamnă să-i distrugem. „El nu necăjește cu plăcere, nici nu mârșăiește bucuros pe copiii oamenilor” (Plâng. 3:33). De ce să Îl întristăm zilnic? Uneori se spune despre El că este „întristat”, termen ce reflectă simțământul cel mai puternic al provocării din partea noastră. Așadar, dacă a mai rămas ceva din gândirea bună în suflet, dacă ea nu este complet împietrită de înșelăciunea păcatului, atunci cu siguranță că acest argument îl va afecta. Gândește-te la cine și ce

ești, la cine este Duhul pe care L-ai întristat, și la ceea ce a făcut El pentru tine. Gândește-te la motivul pentru care a venit El în sufletul tău și la ceea ce El a făcut deja în tine. Apoi, fii rușinat de acțiunile tale.

Printre cei care umblă cu Dumnezeu nu există nicio motivație mai puternică la sfințenie universală decât aceea de a ști că Duhul binecuvântat, care locuiește în ei și îi consideră temple ale lui Dumnezeu, îi păstrează ca locașuri potrivite pentru El. El ia aminte continuu la ceea ce ei hrănesc în inimile lor și se bucură când templul Lui este păzit nespurcat. Gravitatea păcatului lui Zimri a ținut de faptul că el și-a adus curva în congregație înaintea lui Moise și a tuturor celorlalți, care plâneau pentru păcatele poporului (Num. 25:6). Nu este oare un lucru la fel de grav să hrănim o poftă sau să îi permitem să rămână în inimile noastre, când acest lucru are loc înaintea Duhului, care se îngrijește să păstreze cortul Său ca un lucru curat și sfânt?

(2) Domnul Isus Hristos este rănit din nou prin aceasta.

Făptura Lui cea nouă, din inima omului, este rănită. Dragostea Lui este călcată în picioare. Adversarul Său este satisfăcut. Îndepărtarea completă de Hristos, cauzată de înșelăciunea păcatului, arată de parcă „răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit” (Evrei 6:6). În același fel, de fiecare dată când hrănim păcatul care a

venit să distrugă, Îl rănim și întristăm pe Hristos.

(3) Utilitatea omului în generația lui se pierde.

Dacă continuă în păcat, atunci faptele, străduințele și munca omului nu ar putea primi binecuvântare din partea lui Dumnezeu decât cu totul excepțional. Dacă este predicator, Dumnezeu lovește ca un ciocan asupra lucrării lui, așa încât acesta se trudește de parcă s-ar afla în foc (Ier. 6:29-30). El nu este răsplătit cu niciun succes și pentru nicio lucrare făcută pentru Dumnezeu. Lumea de astăzi este plină de prețiși ucenici ai lui Hristos, oameni care sunt uscați și săraci. Cât de puțini umblă în frumusețea slavei! Cât de inutili și sterpi sunt mulți dintre prețișii credincioși! Unul dintre multele motive ale aceste stări triste este că mulți oameni hrănesc în inimile lor poftă care le devorează sufletele. Aceste poftă sunt asemenea viermilor care atacă rădăcina ascultării lor, mâncând-o până slăbește sau se usucă, și asta zi de zi. Toate harurile, toate căile și mijloacele prin care vreun har poate fi folosit și îmbunătățit, sunt compromise de această poftă distrugătoare. În ceea ce privește succesul, Dumnezeu aruncă la gunoi străduința unor astfel de oameni.

Iată cel de-al doilea sfat al meu: Împotrivește-te cu toată puterea acelei poftă care s-a cuibărit în sufletul tău. Ține în viață cercetarea vinovăției, a pericolului și a relelor ce pot re-

zulta din această poftă nedată morții. Meditează adesea asupra acestor lucruri. Înclină-ți inima așa încât să le ia adesea în considerare. Implică-ți mintea în cercetarea lor. Nu lăsa ca gândurile tale să rătăcească de la această îndatorire, așa încât ele să aibă o influență puternică și constantă asupra sufletului tău, și să-l facă să tremure în fața poftei și a păcatului.

11

CINCI ALTE SFATURI ÎN RĂZBOIUL CU PĂCATUL

ÎNCARCĂ-ȚI CONȘTIINȚA CU VINOVĂȚIA PĂCATULUI TĂU

Nu te considera vinovat doar la modul general. Dimpotrivă, încarcă-ți conștiința cu vinovăția pornirilor concrete și specifice ale păcatului tău. Pentru a te ajuta în aplicarea acestui sfat, aș vrea să îți ofer câteva îndemnuri specifice. Ele țin de folosirea metodei lui Dumnezeu în tratarea păcatului.

1. *Începe cu aspectele generale, după cum urmează:*

(1) Ia în considerare vinovăția care rezultă din aplicarea sfințeniei Legii lui Dumnezeu.

Încarcă-ți conștiința cu vinovăția ce rezultă din dreptatea și sfințenia Legii. Aplică Legea sfântă a lui Dumnezeu conștiinței tale, compară-ți imoralitatea cu standardul ei, și apoi roagă-te ca să fii afectat de această comparație. Gândește-te la sfințenia, spiritualitatea, severitatea, esența și autoritatea

completă a ei. Apoi vezi dacă poți sta în picioare în fața ei. Nu întoarce spatele impresiilor pe care conștiința ta le poate căpăta în ce privește groaza Domnului care se găsește în aplicarea Legii, și în ce privește dreptatea pe care fiecare dintre nelegiuirile tale ar trebui să o primească ca pe o răsplătă dreaptă.

Poate că, în conștiința ta, vei inventa posibilități de evadare și distragere care să te împiedice de la această analiză puternică.

De exemplu, conștiința ta poate să răspundă, sugerându-ți că puterea de condamnare a Legii nu ți se aplică, fiindcă tu ești eliberat de ea, și așa mai departe. Chiar dacă ar putea fi adevărat că nu ești subiectul Legii, nu trebuie să te lași convins de un astfel de argument.

În primul rând, spune-i conștiinței tale că ea nu poate produce nicio dovadă că ești eliberat de puterea condamnatoare a păcatului atâta vreme cât pofta ta nedată morții rămâne în inima ta. Este foarte posibil ca Legea să pretindă pe bună dreptate că ești obiectul ei, că rămâi sub controlul ei deplin. Dacă așa stau lucrurile, atunci, prin definiție, ești o ființă pierdută.

Din acest motiv, cel mai bine este să consideri situația cea mai defavorabilă, și să te gândești în profunzime la ramificațiile și implicațiile Legii ca unul care este pierdut. Evident, orice om care, în taina inimii sale, susține că el este liber de

Lege și face acest lucru pentru a-și justifica rămânerea într-un păcat sau într-o poftă, nu poate produce nicio dovadă acceptabilă, pe temelia evangheliei, că este într-adevăr eliberat din păcat. Un astfel de om doar pretinde că a fost eliberat de el.

În al doilea rând, indiferent dacă ești sau nu subiect al Legii, ea este rânduită de Dumnezeu pentru a-i captura pe nelegiuți oriunde îi găsește. Ea este chemată să-i aducă înaintea tronului Său, ca ei să pledeze propriile situații cu disperare. Și aceasta este situația ta prezentă. Legea te-a găsit și te va duce înaintea lui Dumnezeu. Dacă poți, pledează acum pentru iertare, pentru o iertare bună și sănătoasă. Dacă nu, Legea își va finaliza lucrarea de condamnare a ta.

În al treilea rând, spune-i conștiinței tale că aceasta este lucrarea potrivită a Legii, anume să descopere vinovăția păcatului. Ea este chemată să trezească și să smerească sufletul pentru acel păcat, și să fie o oglindă care reflectă păcatul în adevăratele lui culori. Dacă refuzi să te confrunți cu păcatul pretinzând că Legea nu își face lucrarea, acest lucru nu survine din credință. El vine din împietrirea inimii tale și din înșelăciunea păcatului. Aceasta este o cale prin care mult prea mulți preținși ucenici ai lui Hristos au ajuns să predice deschis apostazia. Ei pretind că, dacă au fost eliberați de Lege și nu mai au nevoie să o consulte pentru călăuzire și direcție în viață, atunci nici nu trebuie să-și mai măsoare păcatul folosindu-se de ea. Puțin câte puțin, această idee a influențat felul în care

ei înțeleg păcatul în mod practic. În rădăcinându-se în felul acesta de gândire, această atitudine a dat frâu liber voinței și dorințelor pentru a umbla după tot soiul de lucruri detestabile.

Folosind căi precum acestea, caută să-ți convingi conștiința să asculte în mod intenționat de ceea ce Legea îți spune despre pofta și imoralitatea ta. Ea vorbește în Numele Domnului. Dacă ai urechile deschise, conștiința îți va vorbi cu o voce care te va face să tremuri, care te va zdrobi la pământ și care te va umple de frică. Dacă vrei să omori imoralitatea, trebuie să îți apropii conștiința de Lege. Trebuie să îndepărtezi orice fel de excepții sau deturnări ale ei, până când conștiința își recunoaște vinovăția cu o înțelegere profundă și clară. În acest sens, David spune că „îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea” (Ps. 51:3).

(2) Gândește-te la Hristos, pe care L-ai străpuns.

Adu-ți pofta la Evanghelie, dar încă nu pentru odihnă, ci pentru o convingere și mai mare a vinovăției ei. Privește la Hristos, pe care L-ai străpuns, și umple-te de amărăciune din cauza păcatului. Spune sufletului tău: „Ce-am făcut! Ce dragoste, ce îndurare, ce sânge și ce har am disprețuit și am călcat în picioare! Acesta este oare felul în care arăt recunoștință Tatălui pentru dragostea Lui, Fiului pentru sângele Său și Duhului Sfânt pentru harul Lui? Este oare acesta modul potrivit

în care să răspund Domnului?

Mi-am pângărit inima pentru care Hristos a murit ca să o spele, și pe care a ales-o Duhul binecuvântat pentru a locui în ea! Cum pot să îmi păstrez privirea curajoasă înaintea Lui?

Cumva socotesc părtășia cu El de o valoare atât de mică, încât, de dragul acestei poftte ticăloase, i-am lăsat un loc atât de mărunț în inima mea? Cum voi scăpa de judecată, dacă ignor mântuirea în felul acesta? Între timp, ce aș putea să-I spun Domnului? Am disprețuit dragostea, îndurarea, harul, bunătatea, pacea, bucuria și mângâierea venite din partea Lui, le-am socotit ca lipsite de valoare, doar ca să pot hrăni o poftă în inima mea. Aș putea să-mi imaginez trăsăturile părintești ale lui Dumnezeu gândindu-mă că L-aș putea provoca în față? A fost oare sufletul meu spălat doar pentru a face loc acestei noi depravări? De ce mi-aș putea dori să calc în picioare moartea lui Hristos? De ce L-aș întrista zilnic pe Duhul Sfânt, prin care sunt pecetluit pentru ziua răscumpărării?” Stârnește-ți zilnic conștiința cu un astfel de tratament. Vezi dacă ea poate sta în picioare în fața agravării vinovăției ei. Dacă nu se topește și nu se prăbușește deloc, atunci mă tem că starea în care te afli este una periculoasă.

2. Treci la aspectele specifice.

Atunci când am discutat despre subiectul general al Evangheliei, am tratat toate beneficiile harului care survin din

ea, anume răscumpărarea, justificarea etc. Acum haideti să privim la dragostea pe care o descoperă acel har înaintea ta, în mod personal, și să vedem cum beneficiile acestuia agravează vinovăția imoralității tale.

(1) Gândește-te la răbdarea și toleranța infinită a lui Dumnezeu, manifestate personal față de tine.

Gândește-te la câte ocazii ai avut pe care ai fi putut să le folosești de-a lungul unei perioade de timp pentru a aduce rușine și ocară asupra ta în această lume, și pentru a te transforma pe veci într-un obiect al mâniei Lui. Gândește-te la felul în care L-ai tratat prin minciună și amăgire din când în când, la modul cum L-ai lingușit cu buzele tale, dar ai încălcat toate promisiunile și obligațiile tale față de El prin păcatul pe care acum îl hrănești în inima ta. Cu toate acestea, El te-a scutit de pedeapsă și mânie în mod repetat, în ciuda modalității obraznice prin care L-ai provocat pentru a vedea cât va întârzia până să te pedepsească. În astfel de condiții, ai putea să continui să păcătuiești împotriva Lui? Vei continua să Îl obosești și să te afișezi înaintea Lui cu imoralitatea ta?

N-ai concluzionat adesea că era complet imposibil ca El să te mai tolereze? Ai simțit că te va distruge și că nu-ți va mai trimite har, că toată răbdarea Lui s-a finalizat și că Iadul și mânia sunt deja pregătite pentru tine? Și totuși, dincolo de toate așteptările tale, El s-a întors către tine cu dovezi ale dragostei.

Vei continua oare în această atitudine de provocare la adresa Lui, înaintea feței Sale glorioase?

(2) Meditează la cât de des ai fost restaurat prin harul lui Dumnezeu.

Cât de des ai fost aproape împietrit prin înșelăciunea păcatului, apoi, prin harul infinit și bogat al lui Dumnezeu, ai fost restaurat la părtășia cu El? N-ai descoperit oare harul cum decade, cum s-a risipit bucuria ta în îndatoririle, practicile, rugăciunea și meditația ta spirituală, și că ai tendința tot mai puternică de a umbla nepăsător înaintea Lui? Nu te-ai descoperit într-o bucurie având acest fel de comportament, sau aflându-te în acele locuri și alături de acei oameni de care Dumnezeu este dezgustat? De ce să mai călătorești pe granița împietririi?

(3) Gândește-te la toate manifestările harului lui Dumnezeu față de tine.

Dintre toate manifestările harului lui Dumnezeu față de tine, ar trebui să te gândești aici la toate lucrurile de care El te-a scutit, la multele situații în care te-a iertat, la încercările și bucuriile de care ți-a făcut parte. Încarcă-ți conștiința cu acestea și cu alte lucruri asemănătoare. Nu părăsi această cercetare până nu ești mișcat profund de vinovăția păcătoșeniei tale interioare, până inima nu își simte rana și se prăbușește în țărână înaintea Domnului. Atâta vreme cât acest lucru nu este făcut

intenționat, toate celelalte eforturi de a omorî păcatul cu putere nu vor avea niciun succes. Câtă vreme conștiința ta are la dispoziție vreun mijloc de a scăpa de vinovăția păcatului, sufletul nu va încerca să îl omoare într-un fel energic.

TÂNJEȘTE CONSTANT SĂ FII ELIBERAT DE PUTEREA POFTEI

După ce ai fost mișcat de păcatul tău în felul acesta, trebuie să capeți o tânjire constantă, o dorință arzătoare de a fi eliberat de puterea lui. Nu lăsa ca inima ta să fie mulțumită cu starea ta actuală nici măcar pentru o clipă. În tărâmul fizic, tânjirea după orice lucru are valoare doar dacă stimulează acel om la a căuta cu sârguință obiectul dorit. În lucrurile spirituale, acest principiu funcționează diferit.

Tânjirea după eliberare este un har în sine. Ea are o putere deosebită de a duce sufletul în asemănare cu lucrul după care el tânjește. Descriind pocăința și întristarea duhovnicească a corintenilor, apostolul socotește această dorință vehementă drept un har eminent aflat la lucru în ei (2 Cor. 7:11). Dar cum descrie Pavel atitudinea lui în cazul păcatului interior și al puterii acestuia? Inima lui tresaltă de cele mai pasionate expresii ale dorinței sale după eliberare: „Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7:24). Dacă aceasta ar fi atitudinea sfinților când privesc la păcatul interior, ei ar fi de departe mult mai dedicați în exterminarea acestuia, mai

ales dacă au văzut răcnetul și puterea stimulate de o poftă specifică! Dacă nu tânjești după eliberare, fii sigur că nu vei avea parte de ea. Acest lucru va face ca inima să folosească fiecare oportunitate pentru a căpăta un avantaj asupra vrăjmașului ei. Ea va fi gata să folosească orice ajutor oferit spre distrugerea păcatului. Dorințele puternice sunt sângele dătător de viață al rugăciunii continue, lucru care ni se poruncește să-l facem în toate circumstanțele (Efes. 6:8). Rugăciunea nu este în nicio situație mai necesară decât în aceasta. Dorințele puternice pun la lucru credința și nădejdea, și ele sunt esența umblării noastre cu Domnul. Așadar, îndreaptă-ți inima către o atitudine care-și dorește eliberarea de poftă. Tânjește, suspină și strigă! Cunoști exemplul lui David. Nici nu trebuie să spun mai mult.

VEZI DACĂ NU CUMVA PĂCATUL ESTE ÎNRĂDĂCINAT ÎN ÎNCLINAȚIA TA NATURALĂ

Cercetează-te pentru a vedea dacă nu cumva boala de care suferi este înrădăcinată în natura ta, dacă nu cumva ea este încurajată și întărită, sau dacă nu cumva este hrănită de constituția și înclinația ta naturală. Înclinația naturală a unor oameni îi face să fie expuși mai mult la anumite păcate. Dacă te afli într-o astfel de situație, gândește-te la următoarele lucruri:

1. Acest lucru nu diminuează cu nimic vinovăția păcatelor tale.

Manifestând o lipsă fățișă de reverență, anumiți oameni dau vina pe păcătoșenia ce se găsește în înclinația lor naturală. Nu știi dacă alții se eliberează de vinovăția stresantă a bolii lor folosindu-se de această scuză. Creșterea și hrana oricărui păcat remanent sunt parte din starea noastră naturală, căci acestea survin de la cădere, din depravarea originală a ființelor noastre. David a conștientizat că nașterea lui în păcat (Ps. 51:5) i-a agravat păcatul săvârșit cu fapta, dar cu siguranță că acest lucru nu a putut fi folosit ca o scuză sau ca un mijloc de a-i minimiza vinovăția. Realitatea faptului că ai o slăbiciune naturală pentru un anumit păcat nu face decât să demonstreze că ea este o modalitate de exprimare a poftei originale aflată în natura ta păcătoasă. Acest lucru ar trebui mai degrabă să te smerească și să te convingă de necesitatea omorării păcatului, în loc să te amăgească cu ideea de a-ți scuza păcatul prin înclinațiile naturale.

2. Trebuie să te concentrezi mai mult în această luptă, pentru că Satana are un avantaj asupra ta.

În ceea ce privește umblarea ta cu Dumnezeu, trebuie să te concentrezi cu atât mai mult în omorârea păcatului, întrucât păcatul și Satana au un avantaj deosebit asupra înclinației tale naturale. În lipsa alegerii tale voluntare, a grijii și sârguinței tale, păcatul și Satana vor ajunge în mod cert să îți copleșească sufletul. Mii de oameni s-au îndreptat hotărât spre Iad din cauza acestei înclinații naturale. Fără ea, ei ar fi putut să

se îndrepte în aceeași direcție, dar într-un ritm cu mult mai lent, mai puțin provocator și mai puțin dăunător lor în această lume...³

3. *Forțază-ți trupul să se supună.*

După ce am descris cum să omorâm o boală care este puternic înrădăcinată în natura cuiva, aș îndrăzni să afirm că există o metodă care se potrivește într-un fel unic acestei responsabilități. Această metodă este sugerată de către apostol: „mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire” (1 Cor. 9:27). Aducerea trupului în supunere este o poruncă dată de Dumnezeu cu scopul de a omorî păcatul. Ea lovește în sursa naturală a bolii. Ea slăbește păcatul, îndepărtând terenul fertil în care acesta crește.

Din nefericire, romano-catolicii au pus accentul omorării păcatului pe slujirile voluntare și pe penitență. Da, acest lucru poate duce la supunerea trupului, dar pentru unii se naște o ispită de a neglija mijloacele smeririi pe care Dumnezeu le-a rânduit. Aducerea trupului în supunere prin tăierea apetitului natural al acestuia, prin veghere, post și ferirea de alte lucruri asemănătoare, este fără îndoială un lucru acceptabil înaintea lui Dumnezeu. Totuși, el trebuie făcut având în vedere următoarele limitări:

---

³ Autorul folosește aici o exprimare ironică – n.tr.

(1) Slăbirea exterioară și înfrânarea trupului nu trebuie văzute ca un scop în sine, așa încât să ne ducă înapoi la Lege. Acestea sunt doar mijloace pentru atingerea unui scop, adică slăbirea păcatului în rădăcina lui naturală. Omul trebuie să fie sănătos atât în trupul cât și în sufletul lui.

(2) Mijloacele prin care acest lucru este dus la îndeplinire, adică prin rugăciune, post și alte discipline spirituale nu trebuie considerate eficiente în ele însele. În realitate, ele nu pot omorî un păcat prin puterea lor. Dacă așa ar sta lucrurile, atunci păcatul ar putea fi omorât fără vreun ajutor din partea Duhului Sfânt.

De aceea, ele trebuie văzute doar ca modalități prin care Duhul poate (și uneori face acest lucru) să ne infuzeze putere pentru a împlini o lucrare care este a Lui.

Eșecul de a înțelege și de a aplica corect aceste lucruri a condus la un ritual al omorării păcatului printre romano-catolici, ritual care ar putea fi aplicat mai degrabă dobitoacelor decât credincioșilor.

Sumarizând, trebuie spus că, atunci când corupția de care ne plângem pare să fie înrădăcinată în înclinațiile naturale ale omului, trebuie făcut un efort hotărât pentru a sugruma rădăcina naturală a acelei corupții. Noi am scăpat de corupția din lume. Trebuie acum să cerem sufletelor noastre să aplice meritele sângelui și ale Duhului lui Hristos (1 Petru

4:13; 2 Petru 1:3, 4).

PĂZEȘTE-TE ÎMPOTRIVA OCAZIILOR ȘI A OPORTUNITĂȚILOR DE A PĂCĂTUI

Gândește-te la ocaziile și oportunitățile de a se manifesta ale bolii de care suferi. De aceea, păzește-te împotriva tuturor acestor lucruri. Aceasta este parte din îndatorirea pe care binecuvântatul nostru Mântuitor o poruncește ucenicilor Lui, anume *veghearea*: „Ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheați!” (Marcu 13:37). Într-un alt loc, El spune, „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuieze inimile” (Luca 21:34). Vegheați împotriva tuturor pornirilor imoralității din voi. Este aceeași îndatorire pe care David o prezenta astfel: „m-am păzit de fărădelegea mea” (Ps. 18:23). El a cercetat toate căile prin care păcătoșenia sa lucrase anterior, pentru ca apoi să le blocheze și să li se împotrivescă. La asta se referă textul care ne cheamă să ne „uităm cu băgare de seamă la căile noastre” (Hag. 1:5, 7). Ia aminte la toate căile, tovărășiile, oportunitățile, preocupările și circumstanțele care au creat ocazii, uzuale sau nu, ca boala ta să se manifeste și să înainteze. Apoi ridică-te împotriva tuturor acestor lucruri cu putere și atenție.

Oamenii fac adesea acest lucru în ce privește infirmitățile și bolile lor trupești. Ei evită perioade, diete sau lucruri care le fac rău. Dar sănătatea sufletului nu este mai puțin importantă. Trebuie să știi că oricine îndrăznește să se joace cu ocaziile de

a păcătui, va îndrăzni să și păcătuiască. Oricine îndrăznește să se lase ispitit la răutate, va îndrăzni să fie rău. Hazael se gândea că el nu va fi un rege atât de rău pe cât i-a spus profetul. Pentru a-l convinge, tot ceea ce profetul trebuia să-i spună a fost: „vei fi împărat al Siriei” (2 Împ. 8:9-13). Dacă cineva tolerează ispita de a fi crud, va ajunge crud. Dacă îi vei spune cuiva că ar trebui să se apucă apuce de nu știi ce păcate, acel om va începe să se gândească la ele. Dacă îl convingi că va avea oportunități să comită acele păcate și că va fi ispitit în anumite căi, în ocazii specifice, deja i-ai erodat încrederea în puterea de a se împotrivi păcatului. Există multe fațete ale acestui subiect în care nu voi intra aici. Totuși, acest subiect nu este mai puțin important decât întreaga învățătură analizată aici și, de aceea, l-am analizat pe larg într-o altă carte.

REAȚIONEAZĂ RAPID DE LA PRIMELE SEMNE ALE PĂCATULUI

Reacționează rapid și cu putere împotriva primelor semne ale bolii tale, încă de la concepția ei. Nu o lăsa să avanseze nici măcar un pas. Nu spune niciodată, „până aici cu lupta împotriva ei, nu voi merge mai departe”. Nu-i permite poftei nici măcar un pas, căci ea va face doi. Este imposibil să stabilești granițe păcatului. El este ca apa vărsată într-un canal. Dacă este eliberată, își va urma cursul. Este mai ușor să o înfrânezi când este stătătoare decât când a ajuns turbulentă. Iacov descrie progresia poftei, așa încât să învățăm să o oprim

de la intrare (Iacov 1:14-15). Ai descoperit corupția cum începe să-ți înfășoare gândurile? Ridică-te împotriva ei chiar în acel moment și cu toată tăria ta. Nu fi cu nimic mai puțin indignat decât dacă ea ar fi ajuns la cea mai rea manifestare. Gândește-te la lucrurile necurate către care ea vrea să te îndrepte: vrea să te încorseteze în nebunie și stricăciune. Gândește-te, de pildă, la ce ar vrea *invidia* să te conducă: ea vrea să ucizi și să distrugi. Ridică-te împotriva ei cu tot atâta putere ca și atunci când ea te-ar fi dus la limita maximă a răutății. Dacă nu vei face asta, nu vei izbândi. Pe măsură ce păcatul câștigă teren în dorințele tale, făcându-le să găsească plăcere în el, va câștiga teren asupra minții tale, încețoșând-o și determinând-o să ignore un astfel de păcat.

12

DEZGUSTUL DE SINE ÎNAINTEA MĂREȚIEI LUI DUMNEZEU

GÂNDEȘTE-TE LA MĂREȚIA LUI DUMNEZEU ȘI LA CINE EȘTI TU PRIN COMPARAȚIE CU EL

Gândește-te la perfecțiunea și măreția lui Dumnezeu și la distanța infinită, imposibil de conceput, la care te afli față de El. Procedând astfel, nu va dura mult până când vei fi plin de conștientizarea ticăloșiei tale. Această conștientizare va lovi adânc la rădăcina păcatului tău interior.

Când Iov descoperă cu claritate măreția și perfecțiunea lui Dumnezeu, el este umplut de scârbă de sine și îndreptat spre umilință (Iov 42:5-6). Tot așa, când Habacuc vede măreția lui Dumnezeu, el poate spune care este starea în care se găsea: „Când am auzit... lucrul acesta, mi s-a cutremurat trupul; la vestea aceasta, mi se înfioară buzele, îmi intră putrezirea în oase, și-mi tremură genunchii. Căci așa putea oare aștepta în tăcere ziua necazului?” (Hab. 3:16). „Ce înfricoșată este măreția care Îl înconjoară pe Dumnezeu”, spune Iov

(37:22). Din acest motiv, cei din Vechiul Testament, atunci când Îl vedeau pe Dumnezeu, credeau că vor muri. Scriptura este plină de aceste exemple de smerire de sine. Atunci când îi compară cu Dumnezeu, ea îi descrie pe oameni ca fiind asemenea „bobului de nisip”, a „prafului pe o cumpănă” sau a „lăcustelor” (Isaia 40:12-25). Păstrează acest fel de gândire care să lovească în mândria inimii tale și să îți mențină sufletul smerit. Nu există niciun lucru mai bun care să te protejeze de înșelătoria păcatului precum o face o astfel de atitudine. Gândește-te mult la măreția lui Dumnezeu.

GÂNDEȘTE-TE LA CÂT DE PUȚIN FAMILIARIZAT EȘTI CU DUMNEZEU

Chiar dacă știi suficiente lucruri ca să rămâi smerit și umil, acestea constituie o mică parte din a-L cunoaște pe Domnul! Contemplarea la propria ignoranță este ceea ce l-a îndreptat pe Solomon către o înțelegere înfricoșătoare a lui Dumnezeu: „Negreșit, sunt mai prost decât oricine, și n-am pricepere de om. N-am învățat înțelepciunea, și nu cunosc știința sfinților. Cine s-a suit la ceruri, și cine s-a pogorât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el, și cum îl cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta?” (Prov. 30:2-4) Luptă-te cu aceasta prin a lovi puternic în mândria inimii tale. Ce știi despre Dumnezeu? Cât de puțin cunoști! Cât de imens este Dumnezeu în natura Sa!

Poți privi în abisul veșniciei fără să te înfricoșezi?

Nici măcar nu poți suporta lumina ființei Sale glorioase. Voi continua să accentuez acest lucru, întrucât îl consider foarte util în umblarea noastră cu Dumnezeu. Vreau să las o impresie de durată asupra acelor care doresc să umble smeriți cu Dumnezeu. Ține minte că trebuie să existe o smerenie care să compenseze acea îndrăzneală frățească ce ne-a fost dată în Hristos Isus pentru a ne apropia de tronul de har.

Așadar, gândește-te la felul în care să-ți păstrezi inima într-o uimire continuă datorată măreției lui Dumnezeu. Cântărește bine faptul că oamenii deosebiți, cei care cunosc mare parte din lucrurile legate de părtășia cu Dumnezeu, cunosc încă foarte puține despre El și despre gloria Lui atâta vreme cât se află în această viață. La un moment dat, Dumnezeu Își revelează Numele lui Moise și descoperă majoritatea calităților glorioase ale legământului harului (Exod 34:5-6). Și totuși, toate acestea țin doar de „dinapoia” lui Dumnezeu (Exod 33:23). Tot ceea ce Moise cunoaște este minuscul prin comparație cu perfecțiunea gloriei lui Dumnezeu. Din acest motiv, făcând referire la Moise în contrast cu Hristos, stă scris că „nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu” (Ioan 1:17-18), nici măcar Moise, cel mai deosebit dintre noi. Noi vorbim mult despre Dumnezeu, și putem vorbi despre El cât este ziua de lungă – despre căile Sale, despre lucrările Sale, despre călăuzirea Sa. Totuși, adevărul este că, în realitate, cunoaștem

foarte puține lucruri despre El. Gândurile noastre, meditațiile noastre, felul în care vorbim despre El, sunt nevrednice de gloria Lui, căci niciuna dintre acestea nu reflectă cu precizie perfecțiunea Sa.

Ai putea spune că „Moise s-a aflat sub Lege când Dumnezeu S-a învăluit în întuneric, ascunzându-Și gândurile și felul de a acționa dincolo de norul de fum. Totuși, prin gloria Evangheliei, care a dat luminii viață și nemurire, Dumnezeu S-a descoperit în mod voluntar. Noi știm acum despre El lucruri mai multe și mai clare. Putem vedea acum fața Lui și nu doar spatele Lui, asemenea lui Moise”. La această pretenție pot răspunde în felul următor:

Da, pot admite, *în primul rând*, că există o diferență vastă între cunoștința pe care o avem acum despre Dumnezeu, după ce ne-a vorbit prin Fiul Său (Evrei 1:2), și cunoștința pe care sfinții o aveau sub Lege. Privirile lor erau la fel de bune, ascuțite și clare ca ale noastre, iar credința și înțelepciunea lor spirituală erau egale cu ale noastre. Obiectul dorințelor și dragostei lor era la fel de glorios după cum este pentru noi. Și totuși, lucrurile ni se par și sunt cu adevărat mai clare astăzi. Norii au fost alungați și risipiți (Cânt. 4:6). Umbrele nopții s-au dus și au fugit. Soarele s-a ridicat pe cer și mijloacele vederii sunt mai bune și mai clare decât înainte.

Cu toate acestea, *în al doilea rând*, imaginea unică pe

care Dumnezeu i-a dat-o lui Moise în Exod 34 era o imagine evanghelică, o vedere a lui Dumnezeu în „bunătatea” Lui, și totuși el a văzut ceea ce este denumit „dinapoi” lui Dumnezeu. Altfel spus, această imagine era încă inferioară față de plinătatea perfecțiunii și superiorității lui Dumnezeu.

În al treilea rând, apostolul ridică această slavă a luminii deasupra slavei Legii. El demonstrează că, acum, „mahrama” care a cauzat întunericul a fost îndepărtată. Astăzi, privim „deschis” (sau descoperit) „privind slava Domnului” [*proso-pon* – „partea frontală”]. Cum o privim? „Ca într-o oglindă” (2 Cor. 3:18). Și cum vedem într-o oglindă? Clar? Perfect? Din nefericire, nu! El ne spune că „vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos” (1 Cor. 13:12).

Apostolul nu vorbește aici despre un telescop care ne ajută să vedem lucrurile ce stau departe de noi. Noi încă nu vedem adevărul lucrurilor, chiar dacă am avea ajutorul unor astfel de instrumente! El face aluzie la o oglindă încă deformată.

În reflectarea ei există doar niște imagini obscure ale lucrurilor, nu realitatea însăși. Acesta este felul de vedere cu care compară el cunoștința noastră. De asemenea, el ne spune că orice lucru la care privim [*bepo*] „prin această oglindă” este „întunecos” [*enigma*]. Este întunecat și obscur. Vorbind despre sine, o persoană cu o privire spirituală mult mai clară decât oricare dintre noi, el ne spune că el însuși vede „în parte”

[*meros*]. El vedea doar dinapoia lucrurilor cerești. El compară toată cunoștința pe care a acumulat-o despre Dumnezeu cu înțelepciunea unui copil (1 Cor. 13:11). Ea este un lucru [*phroneo*] care nu poate fi cunoscut bine [*epistemat*], mai degrabă asemănător unei prime impresii asupra aceluși lucru [*ginosko*]. Ea poate dispărea sau poate fi distrusă în orice moment.

Noi cunoaștem cât de puțin înțeleg copiii și cât de greu le este să priceapă lucruri dificile. Știm că, pe măsură ce ei cresc, această greutate se disipă, și ajung să se rușineze de ei înșiși cu privire la neputințele copilăriei. Noi îi învățăm pe copii să-și iubească, să-și onoreze, să creadă și să își asculte părinții. Totuși, părinții acestora le acceptă nebuniile și atitudinea copilărească, tocmai datorită capacității limitate a copiilor de a pricepe noțiunile complicate. În ciuda încrederii în realizările noastre, toate noțiunile pe care le avem despre Dumnezeu sunt copilărești atunci când sunt comparate cu perfecțiunea Sa infinită. Noi ne bâlbăim în a reflecta la aceste perfecțiuni și noțiuni despre Dumnezeu.

Prin ceea ce spunem, ne demonstrăm ignoranța în ce privește concepțiile și noțiunile pe care le avem despre El. Noi Îl iubim, Îl cinștim, Îl credem și Îl ascultăm pe Tatăl nostru, și întrucât facem aceste lucruri, El acceptă și tolerează gândurile noastre copilărești, căci asta sunt ele. Noi putem vedea doar *dinapoia* Lui, și cunoaștem foarte puține lucruri despre El.

Din acest motiv, suntem adesea mângâiați în necazurile noastre cu promisiunea că „Îl vom vedea așa cum este”. Îl vom vedea „față în față”. Îl vom „cunoaște deplin, așa cum am fost și noi cunoscuți pe deplin” (1 Cor. 13:12, 1 Ioan 3:2). Totuși, acum nu Îl vedem. Noi putem privi doar dinapoia Lui. Nu Îl vedem încă așa cum este, nu în gloria Sa perfectă, ci într-o reprezentare încă întunecată, încă obscură.

Regina din Șeba auzise o mulțime de lucruri despre Solomon, și și-a închipuit care ar putea fi măreția lui. Totuși, când ea a venit și a văzut gloria lui, a fost forțată să mărturisească că auzise doar jumătate din poveste. Putem presupune că avem cunoștințe deosebite, că nutrim gânduri clare și înalte despre Dumnezeu. Totuși, când El ne va duce în final în prezența Lui, vom striga în felul acesta: „Niciodată nu L-am cunoscut așa cum este El în realitate. N-am cunoscut în inimile noastre nici măcar a mia parte din gloria, perfecțiunea și binecuvântarea Persoanei Sale și a caracterului Său”.

Apostolul ne spune că nu știm cum vom fi atunci (1 Ioan 3:2). De aceea, suntem cu atât mai puțin capabili să ne imaginăm cum este Dumnezeu, sau cum Îl vom percepe atunci.

Dacă ne gândim la Dumnezeu, pe care încă avem să-L descoperim, sau dacă ne gândim la calea prin care am putea să Îl cunoaștem, atunci ni se vor părea evidente următoarele lucruri:

(1) *Știm atât de puțin despre Dumnezeu, chiar dacă pe El încercăm să Îl cunoaștem.*

Altfel spus, Dumnezeu ne-a arătat în mod repetat că nu Îl putem cunoaște. Ce altceva poate să ne spună El atunci când Se caracterizează drept invizibil, de nepătruns și așa mai departe? Noi nu-L cunoaștem și nu Îl putem cunoaște așa cum este El. Mai degrabă cunoaștem mai multe despre cum *nu este* El, decât cum este. Așadar, când El Se descrie ca nemuritor și infinit, noi știm doar că El nu este muritor, nu este finit și limitat, cum suntem noi. Acesta este motivul pentru care în Scriptură ni se oferă cea glorioasă descriere a Lui ca fiind „singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea” (1 Tim. 6:16).

Lumina Lui este acel fel de lumină de care nici o făptură creată nu se poate apropia. El nu este văzut nu pentru că nu poate fi văzut, ci pentru că noi nu putem suporta să Îl vedem.

Lumina feței lui Dumnezeu, în care nu se găsește întuieric, împiedică orice fel de acces înaintea Lui al vreunei ființe create. Dacă nu putem privi direct în soarele strălucitor, cu siguranță că suntem prea slabi pentru a putea suporta strălucirea infinită a lui Dumnezeu. Când se gândește la gloria Lui, așa cum am spus, omul înțelept nu poate decât să se considere „mai prost decât oricine, fără pricepere de om” (Prov. 30:2). Altfel spus, el nu cunoaște nimic pentru a se putea

compara cu Dumnezeu. Așadar, el pare că și-a pierdut toată priceperea când începe să se gândească la lucrarea și căile lui Dumnezeu.

Haideți să ne gândim mai specific la acest subiect.

În primul rând, pe cât este de departe Ființa lui Dumnezeu de noi, pe atât suntem noi de departe de cunoașterea Lui, de a fi capabili să ne învățăm unul pe altul prin cuvinte și descrieri ale Lui, încât, dacă ar fi să formăm orice fel de opinii despre El în mintea noastră, ne-am face un idol din acestea. Am ajunge să ne închinăm unui Dumnezeu creat de noi, nu Dumnezeului care ne-a creat. Am putea să Îl sculptăm din lemn sau piatră atunci când încercăm să ne formăm o imagine a Lui în mințile noastre.⁴ Cel mai bun lucru pe care îl putem face în ce privește gândurile noastre legate de Ființa lui Dumnezeu este să nu acceptăm în niciun fel faptul că L-am putea cunoaște suficient. Cunoștința noastră despre o ființă este inutilă atunci când tot ceea ce cunoaștem este că nu știm nimic.

În al doilea rând, există anumite lucruri despre Dumnezeu de care El ne-a învățat să vorbim, și despre care n-aș spune că ar trebui să ne înfrânăm să vorbim. Totuși, după ce am făcut aceste lucruri, nu le vedem și nu le cunoaștem. Tot ceea

---

⁴ Autorul se referă în această parte a lucrării lui la o cunoaștere senzorială și completă a lui Dumnezeu și a trăsăturilor Lui. El nu neagă cunoașterea mântuitoare. – n.tr.

ce putem face este să le credem și să le admirăm. Noi am învățat și mărturisim că Dumnezeu este infinit, atotputernic și veșnic. Știm ce argumente și discuții se nasc cu privire la infinitatea, omniprezența, imensitatea și veșnicia Lui. Avem cuvinte și idei legate de aceste lucruri, dar ce anume cunoaștem sau înțelegem în ceea ce le privește? Poate mintea omului firesc să facă orice alt lucru decât să fie absorbită într-un fel de gaură neagră? Cum putem să concepem un lucru care nu poate fi descris în cuvinte? Atunci când contemplăm la astfel de lucruri, priceperea noastră este asemenea priceperii animalelor. Încercăm să pricepem de parcă am fi niște animale.

Cel mai bun lucru pe care mintea noastră îl poate face este să înțeleagă ce poate, și să se oprească acolo. Noi avem parte doar de un crâmpoi dinapoia veșniciei și a infinității. Ce pot spune despre Trinitate sau despre cât de deosebite pot fi Persoanele acesteia având totuși aceeași esență individuală? Iată o taină pe care mulți o resping pentru că nu o pot înțelege. Cine poate descrie facerea Fiului, trimiterea Duhului sau diferența dintre cele două Ființe divine? Nu voi trece la alte aspecte specifice. Acea distanță infinită și de nemăsurat dintre Dumnezeu și noi ne ține în întuneric. Nu putem să-I vedem fața și nici nu putem avea o înțelegere clară a perfecțiunii Sale.

Noi Îl cunoaștem pe Dumnezeu mai mult prin ceea ce El face, decât prin ceea ce El este, mai mult prin faptul că ne

face bine decât prin bunătatea Lui. Așa cum spunea Iov, ce parte mică din El se face auzită prin toate acestea! (Iov 26:14)

(2) Cunoaștem puțin despre Dumnezeu pentru că doar prin credință Îl putem cunoaște în această viață.

Nu voi vorbi despre natura care impresionează inimile tuturor oamenilor arătându-le că există un Dumnezeu. Nu voi discuta nici dacă oamenii pot fi învățați rațional cu privire la Dumnezeu din lucrările creației și providenței Sale, întrucât ei pot vedea și pot cerceta aceste lucrări. Totuși, experiența regretabilă a tuturor veacurilor a fost aceea că nimeni nu L-a glorificat vreodată pe Dumnezeu așa cum se cuvenea, chiar și doar pe baza acestor dovezi. În ciuda cunoștinței lui Dumnezeu pe care au avut-o, ei au trăit „fără Dumnezeu în lume”. Cunoștința fundamentală, și probabil singura pe care o avem cu privire la Dumnezeu și cu privire la revelația Sa, vine prin credință. „Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că îi răsplătește pe cei ce-L caută [cu sârguință]” (Evrei 11:6).

Cunoașterea Lui și a binecuvântărilor Lui vine prin a crede. Credința este temelia apropierii și a ascultării noastre de El. „Umblăm prin credință, nu prin vedere” (2 Cor. 5:7) [*dia pistis* „cauzat de convingere”]. Cunoașterea Lui vine prin credință, așa încât să nu căpătăm o imagine materială, o idee sau o formă specifică a Aceluia în care credem. Credința

este dovada deplină pe care o avem cu privire la „lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1).

Având în vedere natura și toate implicațiile cunoașterii lui Dumnezeu, acele puține lucruri pe care le cunoaștem despre El provin doar prin credință. În ceea ce privește sursa credinței noastre, aceasta este întemeiată esențialmente pe mărturia Aceluia pe care noi nu L-am văzut.

Apostolul pune întrebarea următoare: „Cum puteți să Îl iubiți fără să Îl fi văzut?” (1 Petru 1:8, cf. aut.). Altfel spus, cum poți să iubești pe cineva pe care Îl cunoști doar prin credință? Credința acceptă orice, inclusiv pe Hristos, doar pe baza mărturiei Lui.

În ce privește natura ei, credința este rezultatul acceptării pe baza mărturiei, nu rezultatul dovezii bazate pe o demonstrație de un fel sau altul. Astfel, obiectul credinței trece dincolo de noi. Din acest motiv, credința noastră, așa cum s-a observat mai devreme, este descrisă ca văzând întunecos, ca printr-o oglindă. Orice lucru pe care îl cunoaștem, chiar și în felul acesta, este încă întunecat și obscur, și tot ceea ce cunoaștem despre Dumnezeu, cunoaștem în acest fel. Ai putea spune că „toate acestea sunt adevărate, dar sunt aplicabile doar aceluia care nu Îl cunosc pe Dumnezeu așa cum este descoperit în Isus Hristos. Pentru toți cei care Îl cunosc pe Isus, lucrurile nu mai stau așa”. Da, este adevărat, căci „nimeni n-

a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18). „Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să-L cunoaștem pe Cel ce este adevărat” (1 Ioan 5:20). „Lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” strălucește asupra credincioșilor (2 Cor. 4:4). „Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Cor. 4:6). Chiar dacă „odată eram în întuneric”, acum suntem „lumină în Domnul” (Efes. 5:8). Iar apostolul spune, „noi toți privim cu fața descoperită... slava Domnului” (2 Cor. 3:18). Noi suntem acum departe de a ne afla într-un astfel de întuneric, pentru că „părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1:3).

Tu spui că lumina Evangheliei, prin care Dumnezeu este acum revelat, este glorioasă. Nu o stea a răsărit deasupra noastră, ci soarele în frumusețea lui, așa încât mahrama este luată de pe fețele noastre. Chiar dacă necredincioșii, și probabil unii credincioși slabi, se află în întuneric, cei care au crescut sau au realizat un progres spiritual în umblarea lor au o privilegiate clară asupra feței lui Dumnezeu în Isus Hristos. Răspunsul meu la o astfel de obiecție este următorul:

(3) Indiferent cât cunoaștem prin Isus Hristos, cunoaștem încă foarte puțin.

Adevărul este că, *în primul rând*, noi toți cunoaștem suficient despre El pentru a-L iubi mai mult decât o facem. Noi știm suficient pentru a ne găsi bucuria în El, pentru a-L sluji, pentru a-L crede, pentru a-L asculta și pentru a ne pune încrederea în El, mai mult decât până acum. Întunericul și slăbiciunile noastre nu sunt o scuză validă pentru neglijența și neascultarea noastră. Cine poate spune că a trăit la înălțimea cunoștinței pe care a căpătat-o cu privire la perfecțiunea, măreția și voia lui Dumnezeu? Scopul lui Dumnezeu prin faptul că ne dă orice fel de cunoștință despre Sine aici, pe pământ, este ca noi să Îl glorificăm ca Dumnezeu. Altfel spus, suntem chemați să-L iubim, să Îl slujim, să Îl credem și să Îl ascultăm, ca și să-I dăm toată cinstea și gloria care I se cuvin din partea unor ființe păcătoase aflate înaintea unui Dumnezeu care iartă păcatul. Noi toți trebuie să recunoaștem că nu suntem încă profund transformați potrivit acelei cunoștințe pe care am primit-o. Dacă ne-am fi folosit bine talanții, ni s-ar fi încredințat mai mulți.

În al doilea rând, comparativ vorbind, cunoașterea pe care o avem despre Dumnezeu, prin descoperirea lui Isus Hristos în Evanghelie, este felurită și glorioasă. Ea este mai bună decât orice cunoaștere a lui Dumnezeu care poate fi obținută pe altă cale, sau decât cunoașterea venită prin Legea din Vechiul Testament. Acea revelație a fost doar umbra lucrurilor bune, nu imaginea expresă a lor. Apostolul dezbate în detaliu acest

lucru în 2 Corinteni 3. Hristos L-a descoperit pe Tatăl acum, în zilele de apoi. El a proclamat Numele Lui și a făcut cunoscute gândul, voia și sfatul Lui într-o modalitate cu mult mai clară, mai înălțată și mai deosebită decât în timpul Legii.

În al treilea rând, diferența în cunoștință dintre credincioși și necredincioși nu ține atât de mult de lucrurile pe care le cunosc, pe cât de maniera în care ei le cunosc. Unii necredincioși pot cunoaște mai multe lucruri și pot fi capabili să spună mai multe lucruri despre Dumnezeu, despre perfecțiunea și voia Lui decât mulți credincioși. Totuși, ei nu cunosc nimic în felul în care ar trebui să cunoască, nimic care să fie câpătat în maniera corectă, nimic primit într-un mod spiritual și mântuitor, nimic însoțit de lumină sfântă și cerească. Superioritatea unui credincios nu ține de faptul că el ar avea o înțelegere deosebită sau detaliată a lucrurilor despre Dumnezeu, ci de faptul că puținul pe care el îl poate pricepe, îl vede în lumina mântuitoare și transformatoare a sufletului, lumină care vine de la Duhul lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce ne conduce în părtășie cu Dumnezeu, nu curiozitatea intelectuală.

În al patrulea rând, Isus Hristos, prin Cuvântul și Duhul Lui, Îl revelează pe Dumnezeu ca Tată, ca un Dumnezeu al legământului și ca Acela care răsplătește inimile tuturor celor ce fac parte din poporul Său. El face acest lucru suficient, în fiecare modalitate în care ne învață să ascultăm de El aici,

pe pământ, conducându-ne mai apoi în prezența Lui și în locul unde ne vom bucura de El pentru toată veșnicia.

Și totuși, în ciuda tuturor acestor lucruri, noi Îl cunoaștem foarte puțin. Noi Îi vedem doar partea de dinapoi. Acest lucru se petrece pentru că, în primul rând, scopul întregii revelații a Evangheliei nu este acela de a descoperi esența gloriei lui Dumnezeu așa încât să-L putem vedea așa cum este.

Scopul revelației Evangheliei este acela de a declara despre El atâta cât este suficient pentru ca noi să avem o temelie fermă pentru credința, dragostea și ascultarea noastră, și pentru ca noi să venim la El. Altfel spus, revelația are ca scop să creeze fundamentul credinței pe care El o așteaptă de la noi în această viață, și al acelui fel de slujire potrivită făpturilor noastre, chiar și în mijlocul ispitelor. Totuși, atunci când El ne va chema la admirația veșnică și la contemplarea Lui fără întrerupere, El va crea o modalitate nouă prin care ni Se va descoperi. În acel moment, felul în care lucrurile ne sunt descoperite astăzi va trece de la noi asemenea unui nor.

În al cincilea rând, noi suntem ignoranți și ezitanți în lucrurile care ne sunt revelate în Cuvânt. Datorită infirmității și slăbiciunii noastre, Dumnezeu ne păstrează într-o dependență continuă de El pentru a ne învăța despre Sine și pentru a Se revela prin Cuvântul Lui. Dumnezeu nu aduce vreodată pe cineva la o înțelegere completă și la o descoperire completă

a lucrurilor care se găsesc în Cuvânt. Chiar dacă revelația din Evanghelie este clară și evidentă, în realitate noi cunoaștem foarte puțin din lucrurile care ne sunt revelate.

Haideți să cercetăm cât de puțin cunoaștem despre Dumnezeu. O înțelegere potrivită a măreției de nepătruns a lui Dumnezeu și a distanței infinite dintre noi și El ar trebui să ne umple sufletele cu o teamă și uimire sfântă față de El. Dacă acest lucru se va petrece, atunci sufletul va fi așezat într-o atitudine complet nepotrivită pentru ca orice poftă să fie hrănită și să înflorească. Dacă ne păstrăm sufletul continuu conștient și nutrind gânduri pline de reverență față de măreția și omniprezența lui Dumnezeu, atunci vom fi veghetori în privința oricărui comportament nepotrivit. Gândește-te la Acela cu care ai de-a face. „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” (Evrei 12:29). Manifestând cea mai mare reverență și rușine în prezența și înaintea feței Lui, ai face bine să recunoști că însăși natura ta este prea limitată pentru a cuprinde esența gloriei Sale.

13

PRECAUȚII ÎMPOTRIVA UNEI FALSE PĂCI

NU DA PACE UNUI PĂCAT CÂTĂ VREME DUMNEZEU NU SPUNE ASTA

Dacă Dumnezeu face ca inima ta să fie tulburată de vinovăția păcatului în ceea ce privește rădăcina sau răbufnirile lui specifice, ai grijă ca nu cumva să declari pace acestui păcat înainte ca Dumnezeu să-ți spună că poți să ai parte de pace. Ascultă la ceea ce El spune sufletului tău. Acesta este subiectul pe care vreau să-l dezvolt în acest capitol. Dacă nu luăm aminte la acest avertisment, inima va fi oribil de expusă amăgirii păcatului.

Acest avertisment are o importanță deosebită. Este un lucru trist când un om își amăgește sufletul prin proclamarea păcii înainte ca ea să existe în realitate. Toate avertismentele pe care Dumnezeu ni le dă cu blândețea Lui pentru a ne testa și încerca au tendința de a preveni acest mare rău al proclamării păcii fără a avea o temelie potrivită. A proceda în felul

acesta înseamnă a ne binecuvânta pe noi înșine în împotrivirea noastră față de Dumnezeu. Nu este scopul meu aici să dovedesc pericolul unei astfel de atitudini, ci să-i ajut pe credincioși să prevină o astfel de situație și să îi informez cu privire la circumstanțele când trebuie să facă ceva. Pentru a gestiona această învățătură într-un mod corect, vă rog să observați următoarele aspecte:

1. Dumnezeu este Acela care are prerogativele exclusive și suveranitatea de a da har și pace oricui dorește.

„El are milă de cine vrea” (Rom. 9:18). El cheamă dintre fiii oamenilor pe cine dorește și sfințește pe cine dorește. Între cei chemați și justificați, între cei pe care El îi va mântui, între cei cărora le-a oferit harul, chiar și între aceștia El Își păstrează privilegiul de proclama pacea oricui dorește și în ce grad dorește.

El este Dumnezeul oricărei mângâieri într-o modalitate specială față de cei credincioși (Rom. 15:5). Altfel spus, lucrurile bune pe care El le rezervă familiei Sale sunt date tuturor copiilor Săi, dar totuși după bunul Său plac. Domnul insistă să ne convingă că așa procedează El: „I-am văzut căile, și totuși îl voi tămădui; îl voi călăuzi, și-l voi mângâia, pe el și pe cei ce plâng împreună cu el. Voi pune lauda pe buze: „Pace, pace celui de departe și celui de aproape! - zice Domnul – Da, Eu îl voi tămădui!” (Isaia 57:16-19). Despre același lucru vorbesc eu aici. Când Dumnezeu spune că El va vindeca păcatul

și tristețea lor, El păstrează acest prerogativ pentru Sine într-un fel special. „Voi crea această roadă”. Dumnezeu spune: „Chiar și pentru aceste ființe rănite, Eu voi crea pacea în acord cu suveranitatea Mea. O voi distribui după planul Meu”. Din acest motiv, ceea ce Dumnezeu face pare curios, așa cum vom descoperi atunci când vom vedea cum lucrează harul mântuitor în cei care se află în starea lor naturală. În manifestarea sa exterioară, calea prin care El îi mântuiește pe unii și îi abandonează pe alții pare să fie adesea contrară tuturor așteptărilor omului. El distribuie la fel pacea și bucuria celor aflați în starea de har. El oferă pace și bucurie dincolo de așteptările noastre, și adesea în lipsa unui motiv aparent pentru care El lucrează astfel.

2. Hristos are prerogativele de a produce pacea în conștiința omului.

Întocmai cum Dumnezeu creează orice pentru și în beneficiul celor cărora le atribuie aceste lucruri după cum găsește El de cuviință, tot așa funcționează prerogativele lui Hristos de a aduce pacea în conștiința omului. Biserica din Laodicea credea că era bogată pentru că deținea bunuri lumești. În fapt, ea era săracă, oarbă și goală din punct de vedere spiritual. Ea încerca să își vindece rănila într-un mod greșit. Își proclama pacea într-o vreme când nu avea o pace reală. Adresându-se membrilor acestei biserici în cartea Apocalipsa, Hristos Își asumă calitatea de Martor de primă mână: „Iată ce

zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat” (Apoc. 3:14).

El aduce mărturie cu privire la adevărata lor stare. Noi suntem înclinați și expuși riscului de a greși în evaluarea stării noastre reale, și să ne tulburăm fără vreun motiv, sau am putea, la polul opus, să ne flatăm când, de fapt, avem o temelie falsă a evaluării propriilor stări sufletești. Spre deosebire de noi, El este „Amin, Martorul credincios”. Ceea ce El spune despre starea noastră este real. Este scris că El nu „va judeca după înfățișare” (Isaia 11:3). El nu judecă potrivit cu înfățișarea exterioară sau potrivit cu vreun lucru în care să poată greși, așa cum judecăm noi. Dimpotrivă, El judecă și determină orice cauză potrivit cu adevărul.

REGULI PENTRU DEOSEBIREA PĂCII DE LA DUMNEZEU DE PACEA FIREASCĂ

Luați aminte la cele două observații anterioare, și vă voi oferi acum câteva reguli pe baza cărora să știți dacă Dumnezeu este Cel care vă vorbește de pace, sau dacă nu cumva pacea este una produsă de voi înșivă.

Regula 1: Dumnezeu nu declară pace acolo unde nu există ură sau scârbire față de păcat.

Oamenii sunt adesea predispuși să-și proclame pacea în situația când nu au în fața ochilor lor cea mai mare și mai grotescă manifestare a păcatului, motiv pentru care nu manifestă

cea mai mare ură imaginabilă și cel mai mare dezgust față de păcat și față de sine. Când oamenii sunt răniți, tulburați și necăjiți de păcat, și când știu că nu există niciun alt remediu în afara îndurării lui Dumnezeu, prin sângele lui Hristos, atunci ei privesc la El. Ei privesc către promisiunile legământului în Hristos. După ce fac asta, ei își liniștesc inimile, crezând că le va fi bine. Ei cunosc faptul că Dumnezeu va fi înălțat și că El Își va manifesta îndurarea față de ei. Totuși, dacă sufletele lor nu sunt îndreptate către cea mai hotărâtă exprimare a mâniei față de păcatul care i-a necăjit, atunci această vindecare, acest simțământ al păcii, vine din ei înșiși, nu de la Dumnezeu. Această pace este ca un vânt puternic, arătând că Dumnezeu este aproape, dar Domnul nu se găsește în acel vânt (1 Împ. 19:11). Când oamenii privesc cu adevărat la „Hristos, pe care L-au străpuns”, fără de care nu există nicio vindecare sau pace, ei vor „plânge” (Zah. 12:10). Ei vor plânge după El, din cauza acestei nelegiuiri a lor, și vor detesta păcatul care L-a străpuns.

Când merge la Hristos după vindecare, credința privește la El în mod specific ca fiind Acela care este străpuns. Credința preia mai multe priveliști ale lui Hristos pe baza circumstanțelor în care se apropie de El și pe baza tipului de părtășie pe care o are cu El. Uneori, credința privește la sfințenia Lui, alteori la puterea Lui, alteori la dragostea Lui, și alteori la relația de favoare pe care o are cu Tatăl Său. Atunci când credința merge înaintea Lui pentru vindecare și pace, ea privește

în mod special la sângele legământului și la suferințele lui Hristos. Acest lucru se datorează faptului că „pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5). Așadar, când privim la El și căutăm vindecare, trebuie să privim la rănile Lui, nu în ceea ce privește relatarea crudă exterioară – pe care, evident, romano-catolicii o adoră – ci la dragostea, bunătatea, taina și scopul Crucii. Atunci când privim la El căutând pacea, trebuie să contemplăm la pedepsirea Lui pentru noi. Dacă facem aceste lucruri potrivit cu planul lui Dumnezeu și în puterea Duhului Sfânt revărsat asupra credincioșilor, acest lucru va da naștere unui dispreț față de acel păcat pentru care este căutată vindecarea și pacea. Dumnezeu spune: „Îmi voi aduce aminte de legământul Meu făcut cu tine în vremea tinereții tale, și voi face cu tine un legământ veșnic” (Ezec. 16:60-61). Și ce se întâmplă apoi? „Atunci îți vei aduce aminte de purtarea ta, te vei rușina”.

Când Dumnezeu stabilește cu noi un legământ sigur de pace, El ne umple sufletele de rușine pentru toate căile prin care sufletele au fost înstrăinate de El. Unul dintre lucrurile despre care apostolul spune că însoțesc aceea întristare după voia lui Dumnezeu este răzbunarea împotriva păcatului: „uite, tocmai întristarea aceasta a voastră după voia lui Dumnezeu, ce frământare a trezit în voi! Și ce cuvinte de dezvinovățire! Ce mânie! Ce frică! Ce dorință aprinsă! Ce râvnă!” (2

Cor. 7:11). Corintenii au reflectat cu indignare și răzbunare la păcatele lor, având în vedere nebunia din acestea.

Când este vindecat, Iov conștientizează acest lucru și strigă: „mi-e scârbă de mine” (Iov 42:6). Trebuie observat că el nu a avut o pace stabilă câtă vreme nu a făcut asta. Probabil că s-ar fi putut scuza pe baza acelei doctrine a harului necondiționat atât de bine predicată de Elihu (Iov 33:14-30), dar tot ceea ce ar fi făcut în acest caz ar fi fost să își bandajeze rănilile. Dacă voia să fie vindecat, atunci trebuia să atingă momentul scârbirii de sine. Așa au stat lucrurile și cu cei din Psalmul 78:33-35, care au avut de suferit un necaz și o confuzie mare din cauza păcatului. Ei se adresează lui Dumnezeu în Hristos, lucru care este evident din atributele pe care le folosesc la adresa Lui. Ei Îl denumesc Stânca și Mântuitorul lor, două cuvinte care, oriunde se regăsesc în Scriptură, ne îndreaptă atenția către Domnul Hristos. N-am nicio îndoială că acești oameni își proclamau pacea. Dar oare aveau parte de o pace sănătoasă și durabilă? Nu, căci aceasta s-a risipit precum roua dimineții. Dumnezeu nu transmite nici măcar un cuvânt de pace sufletelor lor. Dar de ce nu aveau acești oameni pace? Pentru că, în felul în care s-au adresat lui Dumnezeu, au încercat să-L lingusească: „Îl înșelau cu gura, și-L mințeau cu limba” (Ps. 78:36). Dar cum se face că au ajuns aceștia la așa ceva? „Inima nu le era tare față de El, și nu erau credincioși legământului Său” (Ps. 78:37). Ei n-au detestat și nici nu

s-au scârbit de păcatul în legătură cu care își proclamau propria pace. Omul poate să ceară vindecarea și pacea, poate să-și facă loc până la adevăratul Medic, poate să vină la El într-o modalitate corectă și să își liniștească inima prin promisiunile legământului Lui. Totuși, atunci când pacea este proclamată, dacă ea nu este însoțită de ura și dezgustul față de păcatul care l-a rănit și i-a cauzat tulburarea aceluia om, atunci nu avem de-a face cu pacea lui Dumnezeu. Este o pace produsă de mintea omului. Ea constituie un simplu pansament peste rana care rămâne netratată sub acesta. Rana se va deteriora și va continua să se infecteze până când omul va striga din nou de durere și panică.

Oamenii care își proclamă pacea proprie știu că necazul adus de păcat implică mai mult decât simpla necurăție care vine împreună cu acesta. Ei cunosc suficient de bine situația încât să ceară îndurare din partea Domnului, în Hristos. Totuși, ei păstrează sub limba lor acea bucată dulce a păcatului lor. Oamenii care umblă pe această cale n-ar trebui să-și imagineze niciodată că au căpătat pacea adevărată și solidă.

De exemplu, ai putea să-ți descoperi inima alergând după această lume. Acest lucru te necăjește în părtășia ta cu Dumnezeu. Duhul Sfânt îți spune expres: „Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El” (1 Ioan 2:15). Acest lucru te trimite la Dumnezeu în Hristos pentru a-ți vindeca sufletul și pentru a-ți liniști conștiința, și totuși tu nu

urăști în profunzime acel rău. Sau poate că îl detești suficient, dar doar datorită consecințelor lui. Poate că vei fi mântuit, dar nu fără a trece prin foc (1 Cor. 3:15).

Dumnezeu va avea de lucru cu tine înainte de glorificarea ta. De aceea, vei avea parte de puțină pace în această lume. Vei fi bolnav și slăbănog în toate zilele vieții tale (Isaia 57:21). Aceasta este amăgirea care stă la baza păcii multora care pretind că sunt ai lui Hristos. Acești oameni aleargă cu toată puterea după iertare și îndurare, și par să fie într-o comuniune deosebită cu Dumnezeu făcând acest lucru. Ei se pleacă înaintea Lui și își deplâng păcatele și nebuniile.

Toți oamenii și-ar putea imagina, așa cum probabil și aceștia o fac, că astfel de oameni s-au despărțit în mod cert de păcatele lor. Astfel, ei capătă îndurarea care satisface inimile lor pentru o scurtă vreme. Cu toate acestea, dacă îi vei examina îndeaproape, vei vedea că acești oameni au păstrat o rezervă secretă de nebunie în inimile lor. În cel mai fericit caz, ei nu nutresc acel dezgust profund care este necesar pentru lepădarea păcatului respectiv. Toată pacea lor este slabă și firavă pe dinăuntru. Ea va dura atâta vreme cât cuvintele de implorare a iertării stau pe buzele lor.

Regula 2: Dumnezeu nu proclamă pacea dacă ea este bazată pe convingeri și concluzii strict raționale.

Când oamenii își măsoară pacea pe baza convingerilor și

a concluziilor lor strict raționale, avem de-a face cu o falsă pace, și ea nu va fi de durată. Aș vrea să explic la ce mă refer. Omul are o rană cauzată de păcat. El ajunge convins de aceasta în conștiința lui. N-a umblat vrednic de Evanghelie. De aceea, între Dumnezeu și sufletul lui se instalează neliniștea. Din această clipă, el începe să ia în considerare ce ar putea să facă. El are lumina Scripturii și știe pe ce cale trebuie să meargă. Știe cum a fost vindecat în trecut. El se gândește că promisiunile lui Dumnezeu sunt mijloacele exterioare pe care le poate aplica pentru vindecarea răni sale și pentru liniștirea inimii. El cercetează aceste promisiuni în Scriptură, și dintre ele găsește una sau mai multe care sunt potrivite stării sale. După aceasta, el își spune ceva de genul: „Dumnezeu vorbește despre păcatul meu în această promisiune. Voi așterne acest pansament cât este rana mea de lungă și de lată”. Astfel, el aplică într-un fel cuvântul promisiunii la starea sa, și se așază apoi în pace.

Acesta este un fel de întâlnire cu un dumnezeu fals pe munte. Domnul este aproape, dar El nu este în ea. Nu avem de-a face cu lucrarea Duhului Sfânt, căci doar El ne poate „dovedi vinovați în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16:8).

Acestea nu sunt decât niște simple acțiuni ale unui suflet inteligent și rațional. Noi spunem că există trei feluri de viață: vegetativă (care crește), senzorială (care răspunde la mediul

înconjurător), și rațională sau inteligentă (care este analitică). Unele lucruri sunt doar vegetative. Altele sunt atât vegetative cât și senzoriale. Unele sunt raționale, și pot fi făcute combinații între cele raționale și cele vegetative sau senzoriale. Cineva care este rațional acționează într-un fel rațional, dar el acționează de asemenea și potrivit altor calități: crește și manifestă reacții.

La fel stau lucrurile cu oamenii în privința relației lor cu Dumnezeu. Unii acționează pur și simplu natural, fiind oameni firești și raționali, dar alții au parte și de convingere alături de iluminare, iar unii sunt cu adevărat regenerați. Cel ce este regenerat este în același timp rațional și iluminat. Astfel, el poate acționa uneori pe baza principiilor raționale, alteori pe baza principiilor luminii, și alteori pe baza principiilor ce izvorăsc din regenerare. Adevărata sa viață spirituală nu reprezintă standardul întregului său comportament. El nu acționează întotdeauna pe baza credințelor sale spirituale, după cum nici toate roadele sale nu provin din acea sursă. În acest caz, despre care vorbesc, omul acționează pur și simplu pe baza principiului convingerii prin iluminare, prin care rațiunea sa este iluminată, dar Duhul Sfânt nu suflă deloc peste aceste ape.

Haideți să luăm următorul exemplu: să presupunem existența unei răni în sufletul unui om, rană cauzată de căderile în păcat. Indiferent despre ce rău sau nebulie ar fi vorba,

indiferent cât de mare sau mic ar fi păcatul, nu există nicio rană mai adâncă în suflet și niciun chin mai mare decât acelea cauzate de întoarcerea repetată la un lucru rău. În chinul său, omul descoperă următoarea promisiune: „Domnul care va avea milă de el... nu obosește iertând” (Isaia 55:7). Altfel spus, Dumnezeu va adăuga iertării Sale, și El va face acest lucru în mod repetat. Sau poate descoperi următoarea promisiune: „Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat” (Osea 14:4). Omul ia în considerare aceste două promisiuni și, pe baza lor, concluzionează că poate avea parte de pace. El face acest lucru indiferent dacă Duhul lui Dumnezeu îi aplică sau nu această pace, și indiferent dacă acest lucru dă viață și putere literei Cuvântului lui Dumnezeu sau nu. El nici nu se gândește și nici nu mai ascultă la glasul lui Dumnezeu, pentru a vedea dacă Dumnezeu Însuși proclamă această pace față de ființa sa. El nu Îl mai așteaptă pe Dumnezeu, care probabil Își ascunde fața de El. Dumnezeu vede sărmana creatură furând pacea și fugind cu ea în brațe. El știe că va veni vremea când va trebui să trateze din nou boala acelei persoane, când omul acela va veni iarăși după vindecare la El, și când Îl va chema la o nouă rezolvare a situației (Osea 9:9). Totuși, Dumnezeu va proclama pacea doar după ce se va asigura că acest om conștientizează că este inutil să meargă în orice loc în care Dumnezeu nu Îl duce cu mâna Sa. Pot să îmi imaginez o mulțime de alte întrebări care izvorăsc

din acest punct și legat de acest subiect. Nu pot să le tratez pe toate, dar aș vrea să spun câteva cuvinte despre una dintre ele.

Cineva poate să întrebe în acest moment: „Văzând că aceasta pare să fie calea pe care Duhul Sfânt ne conduce în vindecarea rănilor noastre și în liniștirea inimilor noastre, cum am putea să știm când am luat-o pe această cale corectă, și când ne însoțește Duhul Sfânt?”

Răspuns: *În primul rând*, dacă vreun om se află pe o altă cale, Dumnezeu îi va arăta acest lucru cât de repede este posibil. Dincolo de faptul că ai promisiunea Lui că „El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa” (Ps. 25:9), El nu te va lăsa să continui în eroare. El nu va permite ca goliciunea ta să fie acoperită cu niște banale frunze. El le va îndepărta și va lua de la tine toată pacea pe care ai putea să o găsești în ele. El nu îți va da voie să te hrănești cu astfel de firimituri. Vei ști în curând că rana ta nu este vindecată.

Astfel spus, vei cunoaște rapid dacă nu cumva ai furat această pace. Pacea pe care o capeți pe o astfel de cale nu va fi de durată. În timp ce mintea ta va fi copleșită de convingerile proprii, vei descoperi că nu există nimic în ființa ta care să rezolve anxietatea în care te afli. Așteaptă puțin, și toate convingerile tale raționale se vor răci și se vor disipa în fața primei ispite cu care te vei confrunta.

În al doilea rând, această practică a gândirii strict raționale este în mod obișnuit confundată cu așteptarea, care este un har. Așteptarea este cea atitudine unică a credinței, pe care Dumnezeu o cere într-o astfel de stare. Știu că Dumnezeu lucrează uneori instantaneu în suflet, răbindu-l și vindecându-l, după cum sunt convins că a fost cazul lui David când a tăiat poalele hainei lui Saul (1 Sam. 24:5). Totuși, în mod obișnuit, Dumnezeu ne cheamă să așteptăm și să trudim (Ps. 130:6; 123:2), așa cum un servitor trebuie să vegheze și să-și aștepte stăpânul. Așa spune profetul Isaia: „Eu nădăjduiesc în Domnul, care Își ascunde Fața de casa lui Iacov” (Isaia 8:17). Când au fugit din casa Lui, Dumnezeu vrea ca cei ce sunt copiii Săi să se așeze în pragul ușii Sale pentru o vreme, nu să alerge imediat înăuntru. Dacă ei sunt atât de rușinați încât nu îndrăznesc să vină la El, atunci El iese și îi ia de mână, trăgându-i în interior. Spre deosebire de această situație, cei care se vindecă pe sine, sau oamenii care își proclamă propria pace, în mod obișnuit dau buzna înăuntru. Ei nu ezită și nu stau pe gânduri. Ei nu au timp să asculte la ceea ce Dumnezeu spune, ci năpustesc pentru a fi vindecați (Isaia 28:16).

În al treilea rând, un astfel de mod de a acționa, chiar dacă ar putea să aducă liniște în conștiință și în minte, nu îndulcește inima cu odihna și liniștea harului. Răspunsul pe care inima îl primește este foarte asemănător celui pe care Elisei l-a dat lui Naaman: „mergi în pace” (2 Împ. 5:19). El liniștește

mintea, dar eu mă întreb dacă inima este îndulcită sau dacă îi aduce vreo bucurie în credință alta decât bucuria firească ce poate veni de pe urma vindecării. „Nu sunt cuvintele Mele prielnice?” (Mica 2:7, cf. aut.), întreabă Domnul. Când Dumnezeu vorbește, nu există doar adevăr în cuvintele Sale pentru a răspunde în fața convingerilor minții noastre, ci cuvintele Lui ne și fac bine. Ele aduc acel balsam care este dulce și bun, dorit de voință și de simțăminte. Prin intermediul acestor cuvinte, sufletul se întoarce la odihna lui (Ps. 116:7).

În al patrulea rând, cel mai rău aspect al gândirii strict raționale este că ea nu aduce nicio îmbunătățire asupra vieții, nici nu vindecă răul, nici nu curăță boala. Când Dumnezeu proclamă pacea, aceasta călăuzește și păzește sufletul așa încât să nu „cadă iarăși în nebunie” (Ps. 85:8). Când ne proclamăm pacea, inima nu este despărțită de răutatea ei. Aceasta este cea mai sigură cale de îndepărtare de la credință. După ce te-ai bandajat, dacă te descoperi din nou în bătălie, în loc să te desparti complet de păcatul tău, devine mult prea evident faptul că ți-ai înșelat propriul suflet. Isus Hristos și Duhul Său nu sunt acolo. Adesea, după ce și-a făcut lucrarea, intelectul nostru aleargă după răsplata lui, doar după câteva zile. Altfel spus, după ce a instigat la această falsă vindecare, intelectul este gata să-și aplice pe drept propria pace din nou, când își face loc o altă rană. Spre deosebire de aceasta, când Dumnezeu proclamă pacea, există atâta dulceață și atâta revelație a

dragostei Sale, încât acestea obligă sufletul să întoarcă spatele păcatului respectiv (Luca 22:32).

Regula 3: Când ne proclamăm propria pace, facem acest lucru într-un fel nepăsător.

Prorocul deplânge acest lucru în cazul anumitor învățători: „Leagă în chip ușuratic rana fiicei poporului Meu” (Ier. 6:14). Același lucru este valabil în ceea ce îi privește pe cei care își vindecă propriile răni cu un efort nepăsător. Ei gândesc că o singură privire a credinței către promisiuni va rezolva asta, după care stau liniștiți. Apostolul spune că acel cuvânt „nu le-a ajutat la nimic” unora, pentru că „n-a găsit credință la cei ce l-au auzit” (Evrei 4:2), [*sugkerannumi*].

Nu a fost bine îmbibat și amestecat cu credință. Ceea ce vindecă nu este simpla privire la cuvântul îndurării aflat în promisiune, ci amestecarea și îmbibarea acelei promisiuni cu credința până când este încorporată în însăși natura ei. După aceea, cuvântul va însănătoși cu adevărat sufletul. Dacă ai avut o rană în conștiința ta care a fost însoțită de slăbiciune și tulburare, și nu ești eliberat de ea acum, ce ai putea face? „Am privit la promisiunile de iertare și vindecare, și așa am găsit pacea”.

Da, așa pot sta lucrurile, dar poate că te-ai grăbit. Ți s-a părut totul mult prea evident. Nu ți-ai hrănit sufletul din promisiune într-un fel care să o amestece cu credința și să răspândească toate virtuțile ei în sufletul tău. Ai tratat boala cu

nepăsare. Nu după mult timp, vei descoperi că rana ta va sângera din nou, și vei conștientiza că nu ai fost vindecat.

Regula 4: Dumnezeu nu proclamă pacea dacă noi ne alipim de un alt păcat.

Cineva ar putea să-și proclame pacea cu privire la un anumit păcat, în timp ce are un alt lucru rău, de o importanță cel puțin asemănătoare pentru sufletul său, pe care nu l-a adus la Dumnezeu. Acel om strigă „pace”, când de fapt nu există nicio pace.

Vreau să explic întrucâtva ceea ce am spus. Poate că un om a neglijat o responsabilitate spirituală în mod repetat, lucru pe care trebuia să îl facă. Conștiința lui este tulburată. Sufletul îi este rănit. Nu poate avea liniște în oasele sale din cauza păcatului. El caută vindecarea și crede că a găsit pacea. Între timp, în el rămân atitudinea lumească, mândria sau o altă ne-bunie care Îl întristează mult pe Duhul lui Dumnezeu.

Omul respectiv nu se necăjește prea tare în legătură cu acel păcat, și nici nu face ceva pentru a-l omorî. De aceea, ar face mai bine să își imagineze că nu are parte de o pace care vine de la Dumnezeu. Este mai bine să trateze în mod egal toate poruncile lui Dumnezeu. El ne va îndreptăți de păcatele noastre, dar El nu va justifica nici cel mai mărunț păcat din noi. „Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul, și nu poți să privești nelegiuirea!” (Hab. 1:13).

Regula 5: Dumnezeu nu proclamă pacea dacă nu există smerenie în sufletele noastre.

Când oamenii vorbesc de pace conștiințelor lor și fac asta fără a avea siguranța păcii din partea lui Dumnezeu, la rândul Lui, Dumnezeu rareori poate produce smerirea în sufletele lor. Pacea lui Dumnezeu este o pace care smerește, o pace care înmoaie inima. Așa a fost situația lui David. El n-a avut niciodată parte de o smerenie mai adâncă decât atunci când Natan i-a adus vestea iertării (Ps. 51:1). Ai putea aici să întrebi: „Dar când putem să ne însușim mângâierea unei promisiuni și să o folosim pentru liniștirea inimii noastre ca răspuns la o anumită rană produsă de păcat?”

În primul rând, când Dumnezeu proclamă pacea, în general El poate face acest lucru imediat ce păcatul a fost săvârșit și a fost adus la El cu pocăință. El face acest lucru cu o putere atât de irezistibilă, încât sufletul nu are de ales decât să primească hotărârea lui Dumnezeu. Alteori, El ne lasă să așteptăm câțva timp. Totuși, când El ne vorbește, mai devreme sau mai târziu, indiferent dacă noi păcătuim și ne pocăim, și indiferent de starea sufletelor noastre, dacă Dumnezeu vorbește, El trebuie recunoscut prin vocea Lui. Nu există nimic care să Îl deranjeze mai mult pe Domnul în părtășia noastră cu El, decât este să ne exprimăm în felul acesta, decât ca temerile noastre pline de necredință să ne împiedice de la a primi mângâierea puternică pe care El este dornic să ne-o dea.

Acum poți să întrebi – „Când Dumnezeu proclamă pacea, trebuie să o primim. Acest lucru este adevărat. Dar cum cunoaștem și cum deosebim situația când El este Cel care ne vorbește?”

(1) Îmi doresc și eu ca noi toți să ajungem în acel punct în care să primim pacea fiind convinși că Dumnezeu este Cel care o proclamă, și fiind conștienți că este de datoria noastră să o primim.

(2) Cu toate acestea, există un instinct tainic în credință, prin care ea recunoaște vocea lui Hristos atunci când El vorbește. La fel cum pruncul a sărit de bucurie în pântece atunci când Fecioara binecuvântată a venit la Elisabeta, credința tresaltă în inimă atunci când Hristos se apropie de ea. El spune: „oile cunosc glasul Meu” (Ioan 10:4). Ele Îmi cunosc vocea, sunt obișnuite cu glasul Meu. De aceea, ele știu când buzele Mele se deschid față de ele, pline de har. Mireasa era tristă și adormită, dar imediat ce Hristos a vorbit, ea a strigat: „Este glasul preaiubitului meu” (Cânt. 5:2). I-a recunoscut vocea. Vocea Lui era atât de cunoscută miresei, încât L-a recunoscut imediat, și așa se va întâmpla și cu tine. Dacă vei face un efort de a te obișnui cu El și de a avea părtășie cu El, vei deosebi cu ușurință vocea Lui de vocea unui străin. Gândește-te apoi la acest lucru: când El vorbește, o face într-un fel în care nimeni nu-L poate egala. El vorbește cu putere. Într-un fel sau altul, El va face ca inima ta să „ardă în tine”, așa cum s-a întâmplat

cu ucenicii (Luca 24:32). El face acest lucru prin „a vârî mâna pe gaura zăvorului” (Cânt. 5:4), prin a pune Duhul Său în inima ta, care să te împresoare. Persoana care își folosește simțurile pentru a deosebi binele de rău, care își îmbunătățește judecata și experiența prin observarea constantă a metodelor prin care Hristos lucrează, prin studierea felului în care Duhul Sfânt lucrează, ca și prin a vedea efectele pe care pacea Lui le produce în mod obișnuit, acea persoană este cel mai bun judecător al situației când Hristos îi vorbește.

În al doilea rând, dacă Cuvântul Domnului face bine sufletului tău, atunci El este Cel ce a vorbit. Dacă te smerește, te curăță și este util pentru acele scopuri pentru care promisiunile sunt date, anume să curețe, să înmoaie inima și să încline conștiința, să te golească de tine însuși și așa mai departe, atunci El este Cel ce a vorbit. Dacă nu vezi aceste lucruri în pacea pe care o primești, atunci ea nu provine de la Dumnezeu, iar păcatul se va folosi de această oportunitate deosebită pentru a-ți împietri și mai mult inima.

PARTEA A TREIA.
MIJLOACELE OMORĂRII
PĂCATULUI

14

NECESITATEA CREDINȚEI ÎN HRISTOS

Toate aspectele prezentate anterior mai degrabă ne *pregătesc* pentru omorârea păcatului, nu atât pentru acțiunea în sine. Până aici m-am concentrat suficient pe pregătirea în vederea lucrării de omorâre a păcatului. Fără această pregătire, lucrarea nu va fi împlinită. Sfaturile specifice pe care le voi da acum pentru împlinirea acestei lucrări nu sunt atât de numeroase. Le voi trata pe scurt pe fiecare dintre ele în cele ce urmează.

ÎNDREAPTĂ-ȚI CREDINȚA CĂTRE A-L FOLOSI PE HRISTOS ÎN OMORÂREA PĂCATULUI TĂU

Sângele Lui este marele remediu suveran pentru sufletele bolnave de păcat. Trăiește cu această credință, și vei muri ca un biruitor. Vei trăi cu adevărat văzând pofta moartă la picioarele tale, prin buna providență a lui Dumnezeu. Dar poate că te întrebi: Cum se folosește credința de Hristos cu acest scop? Iată mai multe căi:

(1) Ia aminte pe deplin, prin credință, la lucrurile pe care le avem în Isus Hristos cu acest scop.

Dacă vei face acest lucru, atunci toate poftele tale, inclusiv pofta specifică de care ești înfășurat, pot fi omorâte. Gândește-te prin credință la faptul că, chiar dacă ești neputincios în a-ți cuceri boala prin propriile puteri și chiar dacă ești oboșit de lupta cu ea și extenuat, există în Isus Hristos suficientă putere care să-ți aducă odihnă: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Fil. 4:13).

El l-a susținut pe fiul risipitor când era pe punctul de a leșina, făcându-i cunoscut că există suficientă pâine în casa tatălui său (Luca 15:17). Chiar dacă el era încă la distanță mare de casă, cunoștința faptului că pâinea exista acolo a fost ceea ce i-a dat putere tânărului și l-a stimulat să se întoarcă. În cea mai mare tulburare și anxietate în care te găsești, ia aminte la plinătatea harului (Ioan 1:16; Col. 1:19). Gândește-te la acele bogății, la acele comori de putere, tărie și ajutor care sunt stocate în Hristos cu scopul de a te sprijini la vremea potrivită: „cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii” (Isaia 40:28-31). Lasă ca aceste aspecte să pătrundă și să rămână în mintea ta. Gândește-te că El este „înălțat cu puterea Lui, și făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (F.A. 5:31). Dacă Hristos este Mântuitorul care dă pocăința, atunci El este Mântuitorul care aduce și omorârea păcatului, fără de care nu există pocăință.

Hristos ne spune că noi căpătăm harul care ne curăță prin a rămâne în El (Ioan 15:3). Dacă acționăm bazându-ne pe plinătatea pe care o avem în Hristos, atunci suntem în posesia căii perfecte de a rămâne în Hristos, datorită deopotrivă altoirii noastre în El și a locuirii Duhului Său Sfânt în noi, prin credință (Rom. 11:19-20).

Fă așa încât sufletul tău să recunoască și să accepte acest adevăr: „Sunt o ființă vrednică de milă, slabă, instabilă precum apa. Nu pot birui. Această corupție este mult prea grea pentru mine și mă aflu pe un teren plin de bălării, un habitat al balaurilor. Am făcut promisiuni și le-am încălcat. Jurămintele și angajamentele pe care le-am făcut n-au însemnat nimic pentru mine. Am avut parte de multe ispitiri pe care le-am biruit, și ar trebui să fi fost deja eliberat, dar m-am înșelat. Pot să văd clar că, fără ajutor de sus, sunt pierdut. Dacă voi continua pe această cale, voi fi biruit dacă nu mă voi baza complet pe Dumnezeu. Totuși, deși aceasta este starea mea, fie ca mâinile care au căzut să fie ridicate și ca genunchii slabi să fie întăriți. Voi privi la Domnul Hristos, care are toată plinătatea harului în inima Lui și toată plinătatea puterii în mâna Lui (Ioan 1:16; Matei 28:18). El este în măsură să îi ucidă pe toți acești vrăjmași ai Lui.” Există suficiente provizii în Hristos pentru odihna și ajutorul meu. El poate lua sufletul meu muribund și prăbușit, și mă poate face mai mult decât biruitor (Rom. 8:37).

„Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele: „Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului, și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu?” Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin. Flăcăii obosesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă, și nu ostenesc” (Isaia 40:27-31).

El poate face ca pământul uscat al sufletului meu să se prefacă într-un iaz și ca inima mea însetată și seacă să izbucnească asemenea unor izvoare de ape. Da, El poate transforma acest habitat al balaurilor, această inimă atât de plină de poftă abominabile și ispite fierbinți într-o pajiște care să rodească pentru El (Isaia 35:7).

Când a fost ispășit de țepușul său, Dumnezeu l-a încurajat pe Pavel să ia în considerare harul Lui: „harul Meu îți este de ajuns” (2 Cor. 12:9). Chiar dacă nu i s-a dat imediat har pentru a-l elibera din ispita în care se găsea, faptul că exista suficient har la Dumnezeu pentru a rezista a fost de-ajuns pentru ca Pavel să-și înviorze duhul. Tot așa, prin credință, să luăm aminte la provizia de har și la plinătatea acestuia în Isus Hristos. Gândește-te la felul în care El îți poate da tărie și eliberare în orice moment. Meditând la aceste lucruri, chiar

dacă nu ai obținut încă victoria, vei rămâne în carul Lui de biruință, așa încât nu vei fugi de pe câmpul de bătălie decât atunci când ea va fi câștigată. Prin credință, vei fi păzit de disperare totală și de leșin. Vei fi protejat ca să nu te îndrepti către mijloace și remedii false, care nu pot face nimic pentru eliberarea ta. Eficacitatea acestor aspecte se va vedea doar atunci când practici această disciplină spirituală.

(2) Întărește-ți inima prin credință, așteptând eliberarea de la Hristos.

În acest caz, eliberarea este asemenea viziunii profetului: „Căci este o prorocie, a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire, și nu va minți; dacă zăbovește, așteaptă-o, căci va veni și se va împlini negreșit” (Hab. 2:3).

În timp ce ești încă tulburat, așteptarea poate să îți se pară prea îndelungă. Totuși, eliberarea va veni sigur la momentul rânduit de Domnul Isus, adică în cea mai bună clipă. Dacă îți poți întări inima pentru a aștepta cu hotărâre eliberarea din partea lui Isus Hristos, atunci sufletul tău va fi satisfăcut. Dacă privirea ta este îndreptată către El, „cum se uită ochii robilor la mâna stăpânilor lor” când acesta așteaptă să primească ceva de la ei (Ps. 123:2), Hristos te va elibera în mod sigur. El va ucide pofta ta și tu vei ajunge la pace. Doar trebuie să cauți eliberarea din mâna Lui. Așteaptă-o la momentul și în felul în care El o va aduce: „Dacă nu credeți, nu veți sta în

picioare” (Isaia 7:9).

Ai putea să te întrebi: „Ce dovezi am în sprijinul unei astfel de așteptări, așa încât să nu mă amănesc?”

Nu ai de ales, ci trebuie să o iei pe această cale. Trebuie să fii eliberat și salvat doar pe această cale, altfel nu vei cunoaște eliberarea. La cine altcineva să te duci? (Ioan 6:68) În Domnul Isus există nenumărate lucruri care să te încurajeze și să te implice în această așteptare. Am vorbit despre necesitate ceva mai devreme, când am demonstrat că omorârea păcatului este lucrarea credinței și că ea este rezervată doar credincioșilor. Hristos spune că „despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”. El vorbește aici în special despre curățarea de păcat (Ioan 15:2-5). Omorârea oricărui păcat trebuie să fie făcută printr-o provizie de har, pentru că nu putem face acest lucru prin noi înșine. Așadar, „Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El [Hristos]” (Col. 1:19), așa încât „noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har” (Ioan 1:16). El este Capul din care omul cel nou trebuie să își primească influența vieții și puterea, altfel omul va decade zi după zi. Dacă suntem „întăriți cu toată puterea în omul dinlăuntru” (Col. 1:11), acest lucru se datorează faptului că „Hristos locuiește în inimile noastre prin credință” (Efes. 3:16-17). Am arătat, de asemenea, că această lucrare nu poate fi făcută fără Duhul Sfânt. De unde să așteptăm, așadar, ajutorul Duhului? Prin cine ar trebui să căutăm ajutorul Lui?

Cine ni L-a promis, obținându-L prin cruce pentru noi? Nu se găesc toate așteptările noastre după Duhul lui Dumnezeu și după ajutorul Lui doar în Hristos? Haideti, așadar, să rămânem hotărâți în inimile noastre că, dacă nu avem eliberarea de la Hristos, atunci nu vom avea parte de niciun fel de eliberare. Toate căile, străduințele și truda care nu survin din această așteptare a eliberării prin Hristos și doar prin El, nu slujesc la nimic bun. Fără îndoială, dacă acestea nu ar face altceva decât să ne susțină inima în așteptare, și dacă ele nu sunt mijloacele rânduite de Hristos pentru a primi ajutorul de la El, atunci sunt inutile.

Pentru a te încuraja în această așteptare, gândește-te la următoarele aspecte:

(1) Ia aminte la mila, blândețea și bunătatea lui Hristos.

El este Marele Preot al nostru, care șade la dreapta lui Dumnezeu. Cu siguranță că El manifestă îndurare și milă față de situația tulbură în care te găsești. El spune: „Cum mângâie pe cineva mamă-sa, așa vă voi mângâia Eu” (Isaia 66:13). El are blândețea unei mame față de pruncul ei: „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei

2:17-18).

Este afectată abilitatea lui Hristos de a acționa de suferințele Lui? „Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți...” Au adăugat cumva suferințele și ispitirea lui Hristos la abilitatea și puterea Lui? Nu în ele însele. Aici, abilitatea se referă la disponibilitatea și dorința Lui de a acționa. Este o abilitate a voinței care acționează împotriva tuturor elementelor care ar îndrepta-o către alte direcții. El este capabil, după ce a suferit și a fost ispitit, să treacă de toate elementele care L-ar convinge să acționeze contrar, pentru a elibera sufletele sărmâne ispitiți: „poate să vină în ajutorul...” [*dunamai*, „putere”]. Aceasta este o vorbire metaforică. El poate să ne ajute acum cu atât mai mult, pentru că a fost ispitit atât de mult.

„Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:15-16).

Îndemnul din Evrei 4:16 vorbește despre chestiunea așteptării ajutorului și a eliberării de la Hristos, lucru pe care apostolul l-a denumit „harul ajutorului oportun” [*charis... boetheia eukairos*]. Spune-i sufletului tău: „Dacă ajutorul ar fi vreodată oportun, acum este acel moment. Acesta este lucrul

după care tânjesc: harul ajutorului oportun. Sunt pe punctul de a muri, de a pieri, de a fi pierdut pe veci. Dacă ajutorul nu vine acum, răul va triumfa asupra mea”. Apostolul spune, cu alte cuvinte, „așteptați acest ajutor, această eliberare, acest har din partea lui Hristos”. Fără îndoială, dar care este temelia? Temelia este așezată în versetul 15: Hristos simpatizează cu fragilitatea noastră. Observați versetul 16: „ca să căpătăm îndurare”. Cuvântul tradus prin „a căpăta” este *lambano*, având sensul de *a primi*.

Ajutorul potrivit și oportun va veni. Înviează-ți sufletul prin credință. Așteaptă eliberarea de la Hristos (Matei 11:28), datorită îndurării Sale în calitate de Marele nostru Preot. Acest singur lucru va reuși mai mult spre ruina poftei și a suferinței tale, și o va face mai bine și mai rapid decât cele mai rigide mijloace de lepădare de sine inventate vreodată de om. Permite-mi să adaug faptul că nimeni dintre cei care și-au înviorat sufletul prin credință, așteptând eliberarea de la Isus Hristos (Isaia 55:1-3; Apoc. 3:18), nu a pierit și nici nu va pieri ca urmare a puterii unei pofti sau a unui păcat.

(2) *la aminte la credincioșia Aceluia care a promis.*

Acest lucru te poate înviora și întări în timp ce aștepți eliberarea. El a promis să ne elibereze în astfel de cazuri, și se va ține de cuvânt într-un mod absolut. Dumnezeu ne spune că legământul Său cu noi este mai statornic decât rânduielile

cerului, soarelui, lunii și stelelor, care își au stabilite traiectorii neschimbătoare (Ier. 31:36). La fel a spus și David când a așteptat eliberarea din partea lui Dumnezeu „mai mult decât așteaptă străjerii dimineața” (Ps. 130:6). Ea este un lucru care va veni în mod cert la vremea rânduită, și așa este și eliberarea ta care vine din partea lui Hristos. Ea va sosi la vremea ei, așa cum roua și ploaia cad pe pământul uscat, și asta pentru că Cel ce a promis este credincios. De-a lungul întregii Scripturi se găsesc promisiuni specifice care vorbesc despre acest lucru. Fii întotdeauna pregătit să oferi cuiva măcar câteva dintre aceste promisiuni, care par să fie potrivite pentru o astfel de stare. Această așteptare a ajutorului din partea lui Isus Hristos este însoțită întotdeauna de două avantaje deosebite:

(1) O astfel de așteptare aduce ajutorul rapid și complet din partea lui Hristos.

Dacă cineva s-a oferit să ajute și promite să dea eliberarea, atunci nimic nu îi va stârni inima să lucreze și să vină în ajutor mai mult decât situația când descoperă că o altă persoană așteaptă acel ajutor. Domnul nostru Isus Hristos a încurajat în noi această așteptare prin blândețea Lui, prin grija Lui și prin promisiunile Sale. Cu siguranță că așteptarea noastră trebuie să Îl implice în a ne ajuta în consecință. Psalmistul ne oferă acest gând ca pe o maximă în care putem avea încredere: „Tu nu părăsești pe cei ce Te caută, Doamne” (Ps. 9:10). Odată ce inima este câștigată pentru a se odihni în Dumnezeu, pentru

a se bizui pe El, Dumnezeu va împlini acea dorință. El nu va fi niciodată asemenea apei care nu reușește să stingă focul. De aceea, El n-a spus niciodată seminței lui Iacov: „Îmi căutați fața în zadar”. Dacă Hristos este ales ca sursa ajutorului nostru, El nu ne va părăsi.

(2) O astfel de așteptare face ca inima să asculte atentă la glasul lui Hristos.

O astfel de așteptare face ca inima să acorde atenție cu sânguință tuturor căilor și mijloacelor prin care Hristos ar putea să se apropie și să vorbească sufletului. Ea acceptă ajutorul real al tuturor harurilor și poruncilor Lui.

Dacă așteptăm ceva de la un om, ne vom dedica tuturor căilor și mijloacelor prin care poate fi obținut ajutorul lui. Cerșetorul care așteaptă ajutor din partea cuiva se așază în fața ușii sau pe drumul pe care călătorește persoana de la care așteaptă ajutor. Rânduielile lui Hristos sunt calea prin care El ni Se descoperă în mod obișnuit. Dacă cineva așteaptă ceva de la El, trebuie să participe la rânduielile Lui. Așteptarea credinței este ceea ce trimite inima la lucru pe această cale.

Nu vorbesc aici despre o nădejde seacă, despre o speranță lipsită de temelie. Dacă există vreo putere, eficacitate sau tărie în omorârea unui păcat prin rugăciune sau prin vreo rânduială, atunci această așteptare a eliberării prin Hristos cu siguranță că îl va face interesat pe acel om să participe la ea. Astfel,

eu reduc întreg comportamentul meu, fie prin rugăciune, fie prin meditație sau prin orice altceva, la următorul adevăr fundamental: pot să aștept ajutor de la Hristos prin aceste discipline spirituale. Nu mai este nevoie să subliniez disciplinele spirituale atunci când ele sunt întemeiate pe acest fundament și izvorăsc din această rădăcină. Ele sunt gândite în mod unic cu scopul de a alimenta așteptarea acestui ajutor.

În ceea ce privește acest sfat de a omorî o poftă, poți avea mii de dovezi asupra faptului că a aștepta ajutor de la Hristos este elementul crucial în omorârea păcatului.

Oricine a umblat cu Dumnezeu în vremea când a fost ispitit în felul acesta a descoperit că această cale este utilă și de succes. Voi lăsa în urmă acest subiect fără a adăuga altceva. Doar vreau să menționez unele lucruri specifice pe care le consider utile și practice.

În primul rând, fă în așa fel încât credința ta să acționeze în mod specific în legătură cu Hristos, Cel răstignit și zdrobit pe cruce.

Fă așa încât credința ta să acționeze în mod specific pe baza morții, sângelui și a crucii lui Hristos, adică pe baza lui Hristos răstignit și zdrobit pe cruce. Omorârea păcatului decurge într-un fel unic din moartea lui Hristos.

El a murit pentru a distruge lucrările celui rău, iar acesta

este un rezultat excepțional al morții lui Hristos, care va fi împlinit cu certitudine. Indiferent în ce stare ai ajuns în firea ta și în natura ta prin prima ispită a diavolului, și indiferent ce putere capătă păcatul în noi prin isпитirile lui zilnice, Hristos a murit pentru a le distruge pe toate. „El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:14). Acesta a fost scopul Lui prin a Se jertfi pentru noi, și El nu va eșua. Planul Lui a fost acela de a ne elibera de sub puterea păcatelor noastre și de a ne curăța de toate poftele care ne pângăresc. „Hristos... S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Efes. 5:25-27). În grade variate, acest lucru va fi împlinit ca rezultat al morții Lui în fiecare dintre copiii Lui.

Din acest motiv, spălarea și curățarea noastră sunt lucruri atribuite sângelui Său (1 Ioan 1:7; Evrei 1:3; Apoc. 1:5). Stropirea noastră cu sângele Lui „va curăți cugetul nostru de faptele moarte, ca să slujim Dumnezeului cel viu” (Evrei 9:14). Iată ceea ce noi ne dorim. Acesta este lucrul după care tânjim: să avem conștiințele curățate de faptele moarte și să dezlădăcinăm din inimile noastre acțiunile morții, distrugându-le așa încât să nu-și mai poată găsi loc în noi. Aceste

lucruri vor fi produse sigur prin moartea lui Hristos, iar meritele morții Lui vor înflori în acest scop. Fără îndoială, tot ajutorul Duhului Sfânt, toate modalitățile prin care ni se comunică harul și puterea, izvorăsc din moartea lui Hristos, așa cum am demonstrat într-o altă lucrare.⁵ Acesta este și felul în care apostolul se pronunță: „Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” (Rom. 6:2). Morți față de păcat prin mărturisire; morți față de păcat pentru că este obligația noastră; morți față de păcat datorită virtuții și puterii care ne sunt oferite pentru a-l ucide; morți față de păcat datorită unirii noastre cu Hristos și datorită prețuirii noastre pentru Hristos, prin care păcatul este ucis. Cum am putea să trăim în păcat?

Pavel accentuează acest lucru folosind mai multe considerații în versetele care urmează. Toate acestea izvorăsc din moartea lui Hristos. Iată ce spune el: „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?” (Rom. 6:3). Botezul este dovada că suntem altoiți în Hristos, botezați în El. În ce fel ajungem noi să fim botezați sau altoiți în El? Pavel spune: „în moartea Lui”. Dacă suntem cu adevărat botezați în Hristos, dincolo de simplul formalism al ceremoniei, atunci suntem botezați în moartea Lui. Apostolul ne oferă o explicație a botezului în moartea lui Hristos în textul din Romani 6:4, 6: „noi deci, prin botezul în moartea Lui, am

---

⁵ Owen, *Communion with Christ*, vol. II, cap. 7-8.

fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă... Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului”. El spune, cu alte cuvinte, „Iată ce înseamnă să fim botezați în moartea lui Hristos – să fim morți față de păcat, să dăm morții păcatele noastre la fel cum El a fost dat morții pentru păcatele noastre. Acest lucru a fost făcut așa încât noi să fim înviați prin har la o viață nouă, la fel cum El a înviat spre proslăvire”. El ne prezintă motivul pentru care avem parte de acest botez în moartea lui Hristos: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui” (Rom. 6:6) [*sustauroo*]. Crucificarea sau răstignirea împreună cu El nu se referă la aspectul temporal, ci la cel causal. Noi suntem răstigniți împreună cu El,

- *în ce privește aspectul meritoriu*, prin faptul că El L-a obținut astfel pentru noi pe Duhul Sfânt, care să omoare păcatul în noi;
- *în ceea ce privește aspectul eficienței*, prin faptul că din moartea Lui înfloresc virtutea și puterea care ne fac capabili să răstignim păcatul;
- *în ceea ce privește aspectul reprezentativității*, prin faptul că noi vom fi în mod cert răstigniți față de

păcat, așa cum El a fost răstignit pentru păcatul nostru.

Iată ce vrea să spună apostolul: prin moartea Sa, Hristos a distrus lucrarea diavolului, a obținut Duhul Sfânt pentru noi, și a ucis domnia păcatului în credincioși într-o astfel de modalitate încât ea nu își va mai împlini scopul, anume de a ne controla și de a ne distruge.

În al doilea rând, așteaptă puterea, apoi străduiește-te să te asemeni lui Hristos.

Fă așa încât credința ta să acționeze pe baza morții lui Hristos în două modalități: mai întâi prin a aștepta *puterea*, apoi prin a te strădui să te *conformezi* lui Hristos (Fil. 3:10; Col. 3:3; 1 Petru 1:18-19).

În ceea ce privește primul aspect, sfatul general pe care l-am dat mai sus ar trebui să fie suficient.

În ceea ce privește al doilea aspect, sfatul apostolului ar putea să ne ofere ceva lumină în plus. Credința ta ar trebui să privească la Hristos așa cum este El descris în Evanghelie: murind și fiind răstignit pentru noi. Privește la El cum este zdrobit sub povara păcatelor noastre, rugându-se, sângerând și murind (Gal. 3:1; 1 Cor. 15:3; 1 Petru 1:18, 19, 5:1, 2; Col. 1:18, 14). Adu-L prin credință pe Hristos în inima ta în acea stare de smerire. Aplică sângele Lui asupra păcatului tău, sân-

gele vărsat pentru tine – și fă acest lucru zilnic. Aș putea continua aici îndelung folosind diverse exemple, dar trebuie să mă apropiez de încheiere.

LUCRAREA DUHULUI SFÂNT ÎN OMORÂREA PĂCATULUI

Tot ce mi-a mai rămas de adăugat sunt câteva cuvinte despre lucrarea Duhului Sfânt în această îndatorire de omorâre a păcatului, care Îi este atribuită într-un fel atât de unic. Această întregă lucrare, pe care am descris-o ca fiind responsabilitatea noastră, este împlinită în toți și în toate aspectele ei prin puterea Duhului Sfânt. Astfel,

(1) Doar Duhul Sfânt aduce convingerea de păcat în inimă.

Doar El convinge clar și pe deplin inima de răul, vinovăția și pericolul imoralității, poftei sau păcatului care trebuie dat morții. În lipsa acestei convingeri, sau câtă vreme este atât de firavă încât inima cu greu se poate lupta cu pofta, nu poate exista niciun fel de progres în omorârea păcatului.

O inimă necredincioasă – așa cum noi toți avem în parte – va face un pas înapoi față de luarea în considerare a păcatului câtă vreme nu este copleșită de convingerile clare și evidente ale Duhului Sfânt. Iată care este lucrarea potrivită a Duhului: „va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul” (Ioan 16:8). Doar El poate face asta.

Dacă luarea pur rațională în considerare a Cuvântului de către oameni ar fi fost capabilă să îi convingă de păcat, atunci ar fi trebuit să vedem mai mulți oameni convinși de păcat. Predicarea Cuvântului îi ajută să înțeleagă că sunt păcătoși, că anumite lucruri sunt păcate, și că sunt vinovați de ele, dar această lumină nu este suficient de puternică în ea însăși. Ea nu poate produce credințele practice ale sufletului într-o modalitate care să le conformeze mintea și voința față de acestea și să producă comportamentul potrivit și consecvent cu o astfel de înțelegere. Astfel, oamenii pricepuți, dar care nu au Duhul, nu consideră comportamentul asociat poftei a fi păcat. Doar Duhul îi convinge de acest lucru. Acesta este, de altfel, primul lucru pe care Duhul îl face pentru a omorî o poftă. El convinge sufletul de toată răutatea poftei lui. El întrerupe și alungă toate protestele ei, scoate la iveală toate înșelătoriile ei, oprește toate modalitățile ei de a evada și răspunde tuturor pretențiilor acesteia. El face ca sufletul să își însușească abominația și îl determină să se supună, recunoscând că este vinovat. Câtă vreme aceste lucruri nu se petrec în om, tot ceea ce urmează este în zadar.

(2) Doar Duhul Sfânt ne descoperă plinătatea lui Hristos spre eliberarea noastră.

Acesta este lucrul care păzește inima de disperare și ca nu cumva să o apuce pe căi false (1 Cor. 2:10).

(3) *Doar Duhul Sfânt înviorează inima, făcând-o să aștepte eliberarea din partea lui Hristos.*

Acesta este marele mijloc suveran în omorârea păcatului, așa cum am arătat (2 Cor. 1:21).

(4) *Doar Duhul Sfânt aduce în inimile noastre crucea lui Hristos, cu puterea ei de a omorî păcatul.*

Duhul Sfânt ne botează în moartea lui Hristos.

(5) *Duhul Sfânt este Autorul și Desăvârșitorul sfințirii noastre.*

El oferă provizii și influențe noi ale harului în sfințirea noastră, atunci când controlul păcatului este slăbit (Efes. 3:16-18).

(6) *Duhul Sfânt susține cererile sufletului înaintea lui Dumnezeu.*

În toate cererile sale înaintea lui Dumnezeu, câtă vreme se află în această stare, sufletul are parte de *susținere* din partea Duhului Sfânt. De unde vin puterea, viața și tăria rugăciunii? De unde vine eficiența lui de a-L convinge pe Dumnezeu? Nu vin acestea de la Duhul Sfânt? El este „Duh de rugăciune [fierbinte]” promis acelor „care vor privi la Acela pe care L-au străpuns” (Zah. 12:10), care îi face capabili să se „roage cu suspine negrăite” (Rom. 8:26).

Iată felul măreț prin care credința capătă trecere înaintea lui Dumnezeu. Acesta este modul în care Pavel a tratat ispita

în viața lui, indiferent cum s-a manifestat ea: „De trei ori am rugat pe Domnul” (2 Cor. 12:8). Lucrarea Duhului Sfânt în rugăciune este ceea ce ne ajută și ne face biruitori. Nu am în intenție aici să demonstrez felul în care El face asta, ce mijloace folosește, și nici ceea ce ar trebui să facem noi așa încât să ne bucurăm de ajutorul Lui cu acel scop, căci am tratat aceste lucruri într-o altă lucrare.⁶

---

⁶ v. *Communion with God*, Partea 3, cap. 6-8.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) *Recomandă mai departe această carte!*

2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*

3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.*

4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*

5) *Roagă-te pentru noi.*

6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html*

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!